verschijnt tweemaandelijks
september/oktober 1971

stripschrift

jaargang 5/nr 33-34

KETELBINKIE-NUMMER!!!

prijs fl3,25/55f

PIPO IN BLIK

JIJÉ!

RUDOLPH GLANSOOR....

'N KLEINE KRUIS IN KORTE BROEK !!!

DE JEUGD VAN ERIC

zou donald duck nooit eens moe worden van al die spannende avonturen ?

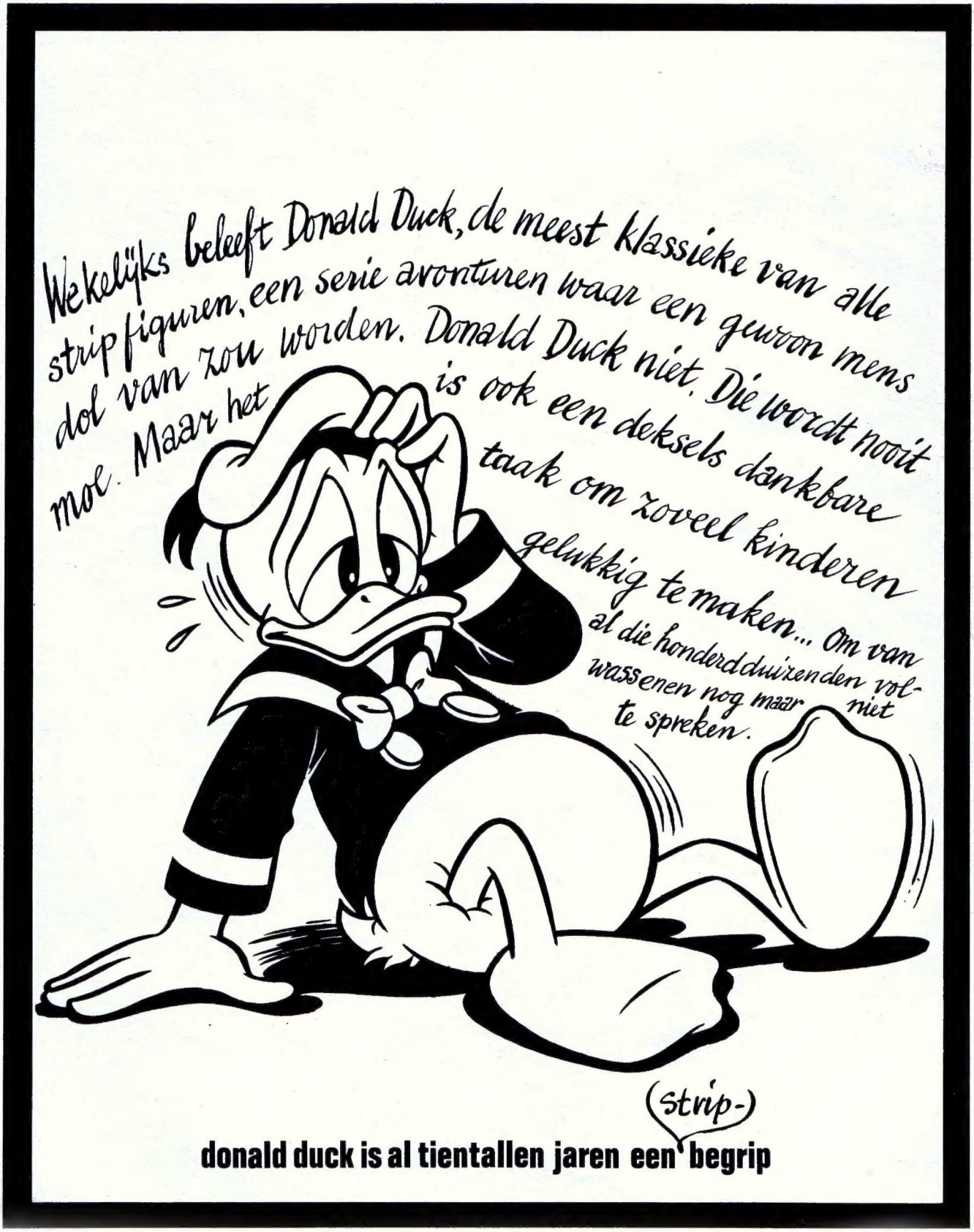
Wekelijks beleeft Donald Duck, de meest klassieke van alle stripfiguren, een serie avonturen waar een gewoon mens dol van zou worden. Donald Duck niet. Die wordt nooit moe. Maar het is ook een deksels dankbare taak om zoveel kinderen gelukkig te maken... Om van al die honderdduizenden volwassenen nog maar niet te spreken.
(strip-)

donald duck is al tientallen jaren een begrip

stripschrift

tijdschrift voor striplezers nummer 33/34

- Een gezellig avondje uit op het Muiderslot 4
- Pipo in blik 6
- 'n Kleine Kruis in korte broek 7
- Wim Meuldijk: dankbaar is een groot woord 8
- Ketelbinkie of kranigheid loont altijd 12
- Rudolph Glansoor 13
- Ketelbinkie in de Toerdefraans 14
- De veelbewogen jeugd van Eric de Noorman 40
- Ruilrubriek 44
- Ton Koningcks ging even langs bij Hans Malta 46
- Jijé 48
- Leuterlussies 54
- Postriptum 56
- Nieuws 58

EEN GEZELLIG AVONDJE UIT OP HET MUIDERSLOT...

Door het avondspitsuur Rotterdam uit proberen te komen in een Citroën ID-19 of DS-19,een auto die me altijd verschrikkelijk aan Robbedoes doet denken, valt om de drommel niet mee. Ondanks de stuurmanskunst van Rudolph Glansoor bemerkten wij herhaaldelijk dat voetgangers op de stoep sneller vooruit kwamen dan wij. Het was werkelijk om je op te vreten van de zenuwen, want we moesten om zes uur 's avonds op het Muiderslot zijn, waar de bijna voltallige staf van MAD een koud buffet zou gebruiken, en ook onze magen knorden van de honger. Toen we eindelijk ondanks de tegenwerking van al die zondagsrijders om ons heen, op de grote weg beland waren, ging het beter en zoefden we langs melkende boeren, slobberende koeien en flatwijken in aanbouw naar Muiden. We dronken ons eerst nog moed in met een glas pils en stilden onze honger met een ferme gehaktbal, druipend van de jus, om ons straks niet teveel te laten gaan en op gepast beschaafde wijze te kunnen genieten van de ongetwijfeld exquise spijzen en dranken. Nou, dat viel niet tegen, en dat ondanks de onrustbarend zakkende dollar!
De gewelven van het Muiderslot waren volgepakt met MAD-tekenaars, -aanhang en -bewonderaars.
Mijn hart klopte in de keel toen ik Don Martin in levende lijve zag, die in gesprek gewikkeld was met Jaco Groot en Kees Kousemaker. Zo te zien lukte het niet erg, wat waarschijnlijk wel kwam omdat Don Martin, evenals andere Amerikanen vrijwel geen enkele Europese strip kent. Dat bleek later op de avond ook al door praatjes met Dave Berg, Jack Davis en associate editor Jerry deFuccio. Hun kennis van Amerikaanse strips was uiteraard erg groot, dat mag ook wel, maar daar houdt het dan ook mee op. Ik kreeg Don even te spreken, waar hij zichtbaar niet zo naar verlangde, maar zich beleefd in schikte, en kon uit zijn mond optekenen dat hij van alle tekenaars hield. Dat was natuurlijk niet zo'n interessante mededeling, maar na lang aandringen noemde hij toch nog favorieten: Saul Steinberg en James Thurber. Logisch denk je achteraf, maar toch...kom er maar eens op uit jezelf! (Ze vertonen immers alledrie dezelfde ogenschijnlijk krukkige stijl, die uit een minimum aan lijntjes bestaat, en ze hebben alledrie een sterke hang naar het absurde. Bij Steinberg in de tekening zelf, bij Thurber in zijn verhalen en bij Don Martin in beide).
Wat dacht Mr. Martin van de underground-strips?
Het bleek dat hij de tekenstijl van Robert Crumb wel goed vond (een pak van mijn hart), maar dat hij de duidelijke grappen, hij sprak in tekenaarsvaktaal over "gags", miste. Hij vond zulke grappen zeer belangrijk, temeer daar hij er zelf reuze moeite mee had. Hij zou best nog meer willen tekenen, als hij meer onderwerpen kon verzinnen.
Oorspronkelijk, vertelde hij, had hij schilder willen worden en had daarvoor 4 jaar op een kunstschool gezeten, maar: "I don't know what happened, I became a cartoonist".
Jaja, hij had gewoon geen zin om het uit te leggen natuurlijk. Nee, dan was Jerry deFuccio een betere prater.
Onder het genot van spijs en drank vertelde hij dat de MAD-ploeg op een soort snoepreis was geweest langs Londen, Parijs, Kopenhagen, Moskou en Amsterdam. Ze waren blij dat ze weer naar huis gingen, dat wel.
Amsterdam vonden ze een verademing na Moskou, waar ze op bezoek geweest waren bij het satyrische tijdschrift "Krokodil". In Moskou vonden ze alles even armoedig en somber en bij Krokodil ging het zeer plechtstatig toe. Tot overmaat van ramp werden alle MAD's door de Russische douane uit de koffers gehaald en in beslag genomen, nee, ze hadden geen goed woord over voor Rusland, wat ook nauwelijks te verwachten was.
De afwezigheid van Mort Drucker verklaarde Jerry door het verhaal dat Mort vroeg getrouwd was, lange tijd armoedig in een sousterrain had gewoond en sindsdien niet graag meer van zijn vrouw wegging. Jerry sprak zeer prijzend over Mort, hij vond hem één van de beste karikaturisten, want als hij Paul Newman tekende, leek niet alleen het hoofd op Paul Newman, maar ook het lichaam, terwijl mindere tekenaars een gelijkend hoofd op een willekeurig lijfje plakken.
Toen hij het Science-Fiction nummer van Stripschrift ontwaarde, wees hij onmiddellijk op de achterkant en zei dat dat een plaat van Frank Frazetta was, een in Amerika zeer beroemde tekenaar, maar in Nederland nauwelijks bekend. Bezitters van het Little Annie Fanny-boek van Elder en Kurtzman of oude Playboys waar de strips instaan, kunnen zien hoe de afleveringen waar Frank als gastartiest meedoet een nog veel sexier Little Annie Fanny vertonen, al zou niemand dat voor mogelijk houden.
De vrouw van Frazetta, vertelde Jerry, is een slimme zakenvrouw, die ervoor zorgt dat Frank al zijn werk terugkrijgt, nadat het gedrukt is. Daarom staat er nooit iets van Frazetta in MAD

Ik zag geen enkel verband en vroeg of het dan niet gebruikelijk was dat een tekenaar zijn werk terug kreeg na publikatie. Maar dat bleek ik te simpel te zien, want wat hoorde ik? Bill Gaines, de hoofdredakteur van MAD, houdt zoveel mogelijk het oorspronkelijke werk van zijn tekenaars, om te bewaren voor zijn zoon. Hij is namelijk nog steeds kwaad op zijn vader, omdat die vroeger niet hetzelfde gedaan heeft. De oude heer Gaines werkte destijds ook al aan comicbooks, hij verzorgde o.a. de uitgaven van Supermanboekjes. Maar, eerlijk als hij was, drukte hij nooit eens een oorspronkelijk tekeningetje achterover. En zijn zoon Bill zou daar nou heel wat voor over hebben!
Wat ik trouwens ook nooit gedacht had, is dat de Peanuts-strip in handen van de Ford Motor Company is gevallen. Charles Schulz verdiende zo waanzinnig veel

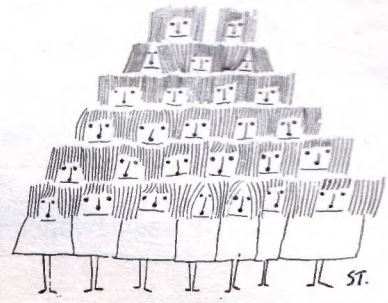

THE EXCITING 1962 FALCON FUTURA. Individually contoured front seats, handy personal console, elegant trim, wall-to-wall carpeting. Priced even below some *standard* compacts!

WHAT FORD NEEDS IS A SLOGAN...ONE THAT SUGGESTS HOW MUCH A FALCON GIVES YOU WHILE SAVING YOU LOTS OF MONEY...
HOW ABOUT, "HOW GREEN WAS MY VALUE"?
SCHULZ
Peanuts Characters © 1960 United Feature Syndicate, Inc.

Ford Falcon '62

BEST SHAPE ECONOMY'S EVER BEEN IN

voor een eenvoudige particulier, dat hij haast alles meteen aan de belasting kon doorbetalen. Hij is nu in dienst getreden bij Ford, die verder zijn rechten beheert, zodat hij meer geld kan houden. En hoogstwaarschijnlijk zal Ford er ook wel wijzer van worden. Voor een leek op juridisch gebied zijn dit altijd duistere manipulaties, even onbegrijpelijk als politiek.
Volgens Jerry was Schulz toch niet zo blij met alle Peanuts-kaarten, -schrijfpapier, -bordjes, -kopjes, -affiesjes enzovoort, hij zou het gevoel hebben dat het hem wat uit de hand gelopen was en zou wel weer naar vroeger verlangen. Maar dat is makkelijk praten: eerst miljardair worden en dan gaan zeuren over de gezellige oude tijd toen we zo arm waren.
Dave Berg, de man van de familiestripjes, schoof ook nog aan bij het tafeltje en vertelde dat hij het bedenken van grappen wel leuk vond, maar het tekenen meer beschouwde als een vervelende routine. Hij was bezig een boek te schrijven over de lezingen die hij aan Amerikaanse colleges had gegeven. Hij had daar gesproken over de jeugd van tegenwoordig, waarover hij zich ernstig zorgen maakt. Met name het druggebruik zag hij niet zo zitten, maar ook de algemene drang om geen enkele autoriteit te erkennen vond hij fout. In mijn tijd, zei Dave, luisterde ik naar mijn moeder, en ik deed wat ze zei. En nu willen de leerlingen zelf uitzoeken wat ze leren! Wij hadden vroeger geen tijd voor die flauwekul, er was een krisis en we moesten hard werken. Het behoeft geen betoog dat hij keer op keer uitgefloten werd tijdens zijn spreekbeurten maar, zei hij trots, enkele keren kreeg hij een staand applaus.
Tja, wat moest ik daar nu op zeggen? Dave was zo'n aardige man. Ik kreeg het gevoel over me dat ik op zondagochtend krijg als er Jehova Getuigen aan de deur komen. Ik kan dan altijd alleen maar wat schaapachtig kijken en zeggen dat ik geen belangstelling heb, terwijl ik ze achteraf liever onder ruw gelach van de deur had willen stoten.

Dat is juist de moeilijkheid!
Als ik me zorgen maak, moet ik eten!
Kan me niet schelen wat ze zegt! Zij ziet die vieze ouwe mannetjes niet loeren naar meisjes met zulke rokken!
Oh, nee? Hoe weet u dat?!
Als er een inbreker komt, doet hij het wel even aan!

1 Dave Berg tekent Bill Gaines 2 Dave Berg tekent zichzelf 3 Dave Berg tekent Spiro Agnew

De laatste belevenis van de avond was het gesprek tussen Jack Davis en Dick Matena. Jack is één van de oudste MAD-tekenaars. In de oudste MAD-pockets, zoals Inside MAD, Utterly MAD en MAD strikes back! is hij één van de grote mannen, samen met Bill Elder en Wallace Wood. Of hij die avond zo'n bescheiden bui had of dat het ergens anders aan lag weet ik niet, maar hij zei voortdurend dat hij echt al die aandacht en bewondering niet waard was. Hij schetste zichzelf als een hardwerkende middelmatige tekenaar die eigenlijk nog niet eens genoeg tijd aan zijn werkstukken kon besteden, omdat hij zoveel moest produceren. Hij zat duidelijk te genieten van de vier Nederlandse fans om hem heen, het leek wel of hij van zijn leven nog geen prijzend woord had gehoord. Omdat Stripschrift binnenkort meer over MAD gaat publiceren, en het hele gesprek met Jack Davis op de band opgenomen werd, zal het waarschijnlijk uitvoeriger beschreven worden dan ik uit mijn hoofd kan citeren.
Toen omstreeks tien uur alle MAD-men terug naar Amsterdam gingen, keerden ook jullie razende reporters, moe maar voldaan, huiswaarts.

DOOR DAAN MOERKERKEN

links: vlnr. Lou Silverstone/Jack Davis/Bill Gaines/Jerry de Fuccio/Don Martin
rechts: Dave Berg

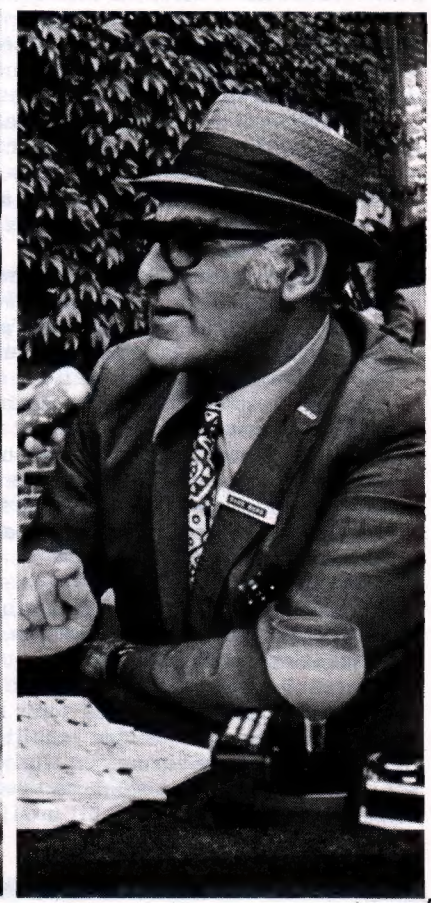

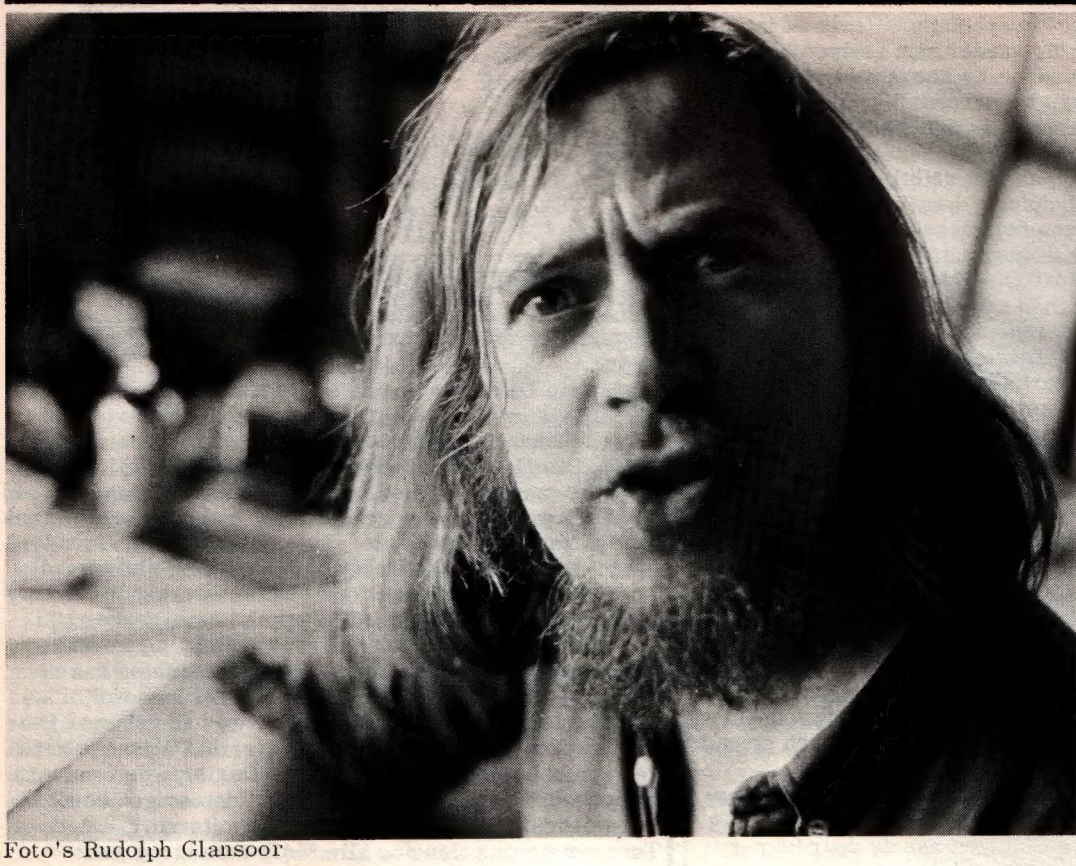

pipo in blik

door bert struyk

Foto's Rudolph Glansoor

Dat Wim Meuldijk nog steeds sukses heeft met stripmaken, bewijst toch wel het enorme verkoopcijfer (130.000) van het eerste stripalbum van "Pipo de Clown". Dat grote sukses heeft Meuldijk niet in de laatste plaats te danken aan het uitstekende tekenwerk van Jan van der Voo (33), die nu al zo'n drie jaar (zes verhalen) met Meuldijk samenwerkt. Over die samenwerking valt eigenlijk niet zoveel te berichten: dat gaat uitstekend. "We zien elkaar niet zo vaak, maar ik bel hem weleens op als een klein dingetje me niet erg duidelijk is, Meuldijk stuurt mij een gedetailleerd velletje, met de hele verhaalinkadering al even schetsmatig aangegeven: hij is zelf ook striptekenaar geweest en is erg stripgevoelig, zodat het meestal wel in orde is.
Dat is voor mij gemakkelijk en het werkt erg snel." Snel werken doet Van der Voo ongetwijfeld, maar hij heeft dan ook niet de zorg voor de "plot", wat sommige van zijn collega's zo nu en dan slapeloze nachten bezorgt. Onder de tekenaars heeft hij de faam zeer regelmatig te leveren en krijgt hij wel eens het etiket van "planmatig mannetje" opgeplakt wat niet ongunstig bedoeld is, integendeel. Iedere week maakt hij twee pagina's Pipo, waarmee hij in zo'n drie dagen klaar is. De rest van de week werkt hij bij "Sjors", en een dag per week doet hij dingetjes voor "Taptoe", zoals het ontwerpen van omslagen.
"De Pipo-strip is in de eerste plaats bedoeld als kinderverhaal, om de kindertjes gezellig bezig te houden, je moet van mij noch van Meuldijk een boodschap verwachten, het is entertainment: men moet er niet zo'n zwaarte aan geven: het zijn gewoon gezellige verhalen voor de kleintjes.Jan van der Voo kan soms helemaal opgaan in een tekeningetje, wat hij dan gezellig zit uit te werken. Hij houdt van ronde vormen en lijntjes, wat hij toeschrijft aan zijn sterrebeeld: de kreeft. Zo is hij gek op vliegende schotels en heeft hij in zijn huis een hele kollektie oud aardewerk. Hij laat vol trots een rondbuikig "Jacoba-kannetje" zien.
Hoewel voor de rest niet geheel zonder problemen (ik ben ogenschijnlijk wel lollig, of oubollig..., maar ik heb, geloof ik, een nogal saggerijnige inslag) heeft hij die helemaal niet in de stripsfeer: het is zijn vak, zijn werk en dat doet hij graag, hoewel hij na zes verhalen toch wel een beetje moe wordt van de Pipo-figuur. Zijn voorliefde gaat uit naar het illustratieve werk, op welk gebied hij bewondering heeft voor Jan Wesseling en Carl Hollander. Zijn favoriete strip is Johan en Pirrewiet (ook al weer dat ronde en knusse!)
Toen de Pipo-strip ongeveer drie jaar geleden in "Donald Duck" begon, had hij als televisie-serie zijn hoogtepunt na zo'n twaalf jaar op de buis al bijna gehad. Ook het verdwijnen van Cor Witschge betekende een geweldige achteruitgang!
Gezien de verkoop van het eerste album, was het idee van Pipo in stripvorm een schot in de roos, hoewel van de gratis publiciteit door de TV-serie, niet genoeg gebruik gemaakt is door middel van een vlotte albumuitgave.

Waarom de Geïllustreerde Pers uitstekend werk jarenlang nutteloos laat verouderen, is een onbegrijpelijke zaak. Het succes van Lombard- en Dupuis-uitgaven zou tot lering moeten strekken.
Toch komen volgend jaar van Pipo twee nieuwe albums uit:
deel 2: Pipo in Smulgarije en deel 3: Pipo en de Groeineus.
De serie bestaat verder nog uit deel 1: Pipo in Miniland, deel 4: Pipo en de Spooktrein, deel 5: Pipo en de slaapridder, terwijl verhaal 6 in voorbereiding is met als voorlopige titel: Pipo en de Blikkoning, over een grote fabrikant die de lach van Pipo in blik verkoopt.

'n kleine kruis in korte broek

door rob van eyck

De eerste ervaringen, als kind, van Jan Kruis (o.a. Tommy; Sjors en Sjimmie, Jan, Jans en de kinderen, zie Stripschrift 25/26) met een echte tekenaar waren zijn bezoeken aan Wim Meuldijk in 1944, toen hij zo'n jaar of elf was. Hij heeft diep in zijn geheugen geput en de volgende herinneringen opgediept:
"Ik was als klein jongetje al erg bezig met stripjes, hè; ik was toen fanatieker dan nu, echt helemaal bezeten. Ik kende Wim Meuldijk van "Sneeuwvlok de Eskimo", die in "Voorwaarts" verscheen. Wij lazen thuis Voorwaarts niet, dus die ging ik altijd bij een vriendje lezen; dat was tegen het einde van de oorlog. En die strips kwamen een keer ter sprake waar mijn tante Sien bij was; tante Sien woonde op de Mathenesserhof en die zei zo, nou, bij ons op de hof woont een meneer en die doet dat ook, dat is Wim Meuldijk. En ik wist waar dat was, dus ik op een gegeven dag mijn tekeningetjes in een tasje gedaan en ik naar de Mathenesserhof, goddomme, dat vergeet je toch niet, hoor. Ik zie dat nog stap voor stap voor me, want daar hangt dan een enorme spanning op, hè. Je was als jongetje daar volledig mee verbonden, met dat tekenen. Ik die trappen op, bellen, en: "Ik ben Jantje Kruis en ik zou wel eens willen praten met een echte tekenaar". En Wim was thuis en toen kwam Wim, erg aardig, hoor, kom maar 'ns binnen. Toen mocht ik in zijn kamer, dat was natuurlijk al een hele ervaring, en daar zag ik voor het eerst tekeningen liggen die naderhand gedrukt zouden gaan worden. Dat was geweldig! Hij liet het me allemaal zien en ook dokumentatie, over Disney-toestanden en zo. Maar wat mij het meest frappeerde was dat hij alles met oostindische inkt tekende, dat ben ik vanaf dat moment ook gaan doen. Wat ik ook erg mooi vond was dat hij de plekjes film, hij gebruikte raster hè, aangaf met blauw potlood, dat was ook een openbaring voor me. En het heeft geloof ik wel tot de akademie geduurd dat ik al mijn tekeningetjes maakte met keurig blauw erin; want dat maakte voor mij een hardstikke professionele indruk.
Het was mijn eerste bezoek en ik mocht nog wel 'ns terugkomen, hij zou me dan les gaan geven. Hij heeft me verteld dat hij zijn poppetjes maakte op basis van cirkeltjes, zoals dat toen gebruikelijk was, en dat ben ik ook ogenblikkelijk gaan doen. Hij zei toen, "Nou, begin maar 'ns aan een stripje". Dat heb ik gedaan en dat stripje noemde ik niet "Sneeuwvlok de Eskimo", maar "IJspegel de Eskimo". Daar ben ik een paar keer mee teruggeweest en dat heeft hij inderdaad in de vorm van lesjes gegoten, zo van: "Hoe begin je een verhaal, begin je gelijk met het avontuur of maak je eerst een introotje". Maar vooral het gebruik van het pennetje, van dikke en dunne lijnen.
In totaal ben ik misschien zo'n keer of zes bij hem geweest. Ik woonde in Rotterdam-zuid en hij helemaal in West, dus dat was een pokkeneind. Eerst ging ik met de tram, maar op den duur reden er geen trams meer, in de hongerwinter, en dan ging ik lopen, dan was ik zo'n dik anderhalf uur onderweg; bovendien wist ik lopend de weg niet, dus volgde ik de tramrails maar.
Na de oorlog ben ik ook nog wel 'ns geweest, ik vond het altijd heerlijk daar te komen. Hij was erg vriendelijk, erg bereid om je te helpen. Hij besteedde een heleboel tijd aan je, hij haalde allerlei dingen tevoorschijn, boeken en zo. Hij liet me ook erg veel werk van hemzelf zien, wat ik natuurlijk het fijnste vond. Bij die lessen maakte hij instruktietekeningen.
Ik maakte toen hele verhalen, die ik dan op de stoep voor het huis aan mijn vriendjes liet zien en waar ik dan het verhaal bij vertelde. Ik maakte nl. geen tekst, alleen "au" en "help" en zo. En dan schepte ik ontzettend op over het feit dat ik bij Wim Meuldijk was geweest, maar dat zei die andere jongetjes geen moer natuurlijk, als ik nou bij de een of andere voetballer was geweest, ja, dán was ik de bink.

Ik weet niet in hoeverre die bezoeken belangrijk zijn geweest, ik geloof het eigenlijk niet, daar was ik gewoon nog niet ver genoeg voor, het was toch allemaal erg onnozel wat ik deed; ik was op die leeftijd toch nog niet zo ver als bijvoorbeeld Martin Lodewijk, die was 'n stuk verder. Maar Wim Meuldijk heeft me toentertijd een enorme stimulans gegeven, want je was ergens mee bezig waar een grote vent ook mee bezig was. Ik wist nooit wat ik wilde worden, want striptekenaar was een begrip dat niet bestond; dat wilde ik eigenlijk wel worden, maar het bestond niet. Als ze vroegen wat je wilde worden, dan zei ik: "Nou ja, plaatjes in de krant, weet je wel, verhaaltjes maken." "O." Maar Wim Meuldijk had een bordje op zijn deur: "Wim Meuldijk, journalistiek tekenaar", dus ik werd toen journalistiek tekenaar.
Het is zo, dat hijzelf het zich niet allemaal meer kan herinneren. Toen ik hem laatst zag, vroeg ik: "Weet je dat niet meer?" Nee, hij wist er niets meer van."

wim meuldijk: dankbaar

tekst en foto's door kees kousemaker

Op een van de laatste mooie nazomerdagen die dit jaar nog te bieden had, interviewde ik in het boomrijk hart van Bussum duizendkunstenaar Wim Meuldijk.

Het huis, anno 1894, zoals de gevel duidelijk vermeldt, ziet er een beetje Couperus-achtig uit. Het is een gebouw waarin je tegenwoordig alleen nog maar een rusthuis of een jeugdsociëteit durft vermoeden. Er om heen een tuin, die een wat fanatieke architekt ruimte zou bieden tot het bouwen van zeker twee flatgebouwen benevens een klein aantal eengezinswoningen.
Nu wordt de rust die er heerst geaksentueerd door het gemekker van een geit, geblaf van honden en het geknabbel van een tevreden konijnenkolonie.
In een hoekje, naast de zelf gemetselde barbecue (de eerste in Bussum) staat de fameuze woonwagen van Pipo onder zeil.

We gaan op het terras in de zon zitten. 'Koffie of thee?' vraagt Wim Meuldijk. Uiterlijk doet hij me denken aan Charles Aznavour, maar ook aan Graham Hill. (hij rijdt trouwens in een Triumph Spitfire).
Onder de inmiddels ingeschonken sherry komt het gesprek al snel op strips. Hij gaat even naar binnen om wat plakboeken te halen: veel Ketelbinkie-verhalen, maar ook Mickey Mouse, voor de oorlog al uitgeknipt. Het ziet er allemaal kompleet en goed verzorgd uit.
Bij het doorbladeren wordt hij weer enthousiast en wijst me waar de oorspronkelijke balloons zijn weggeretoucheerd.

M: Mijn vader had het altijd over Jopie Slim en Dikkie Bigmans. En dan had je natuurlijk ook Pijpje Drop, op dat mooie glimmende papier...ik rook er altijd aan. Iedere week kreeg je voor vijf cent 'Doe Mee'...doe

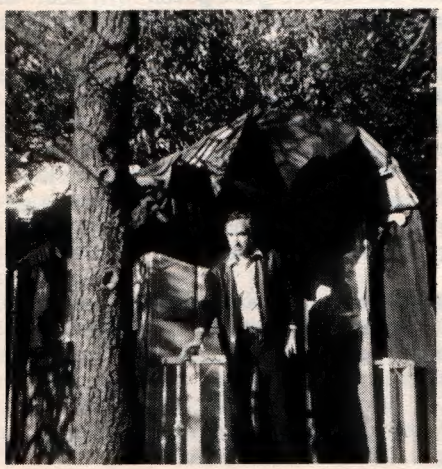
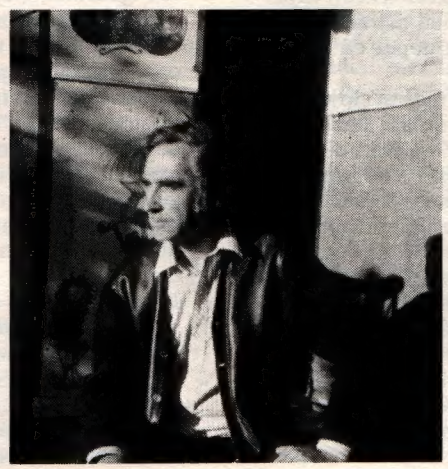
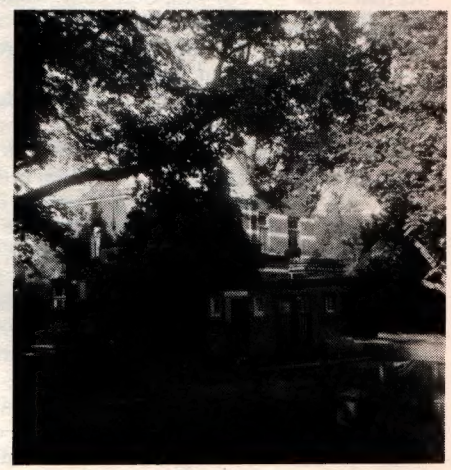

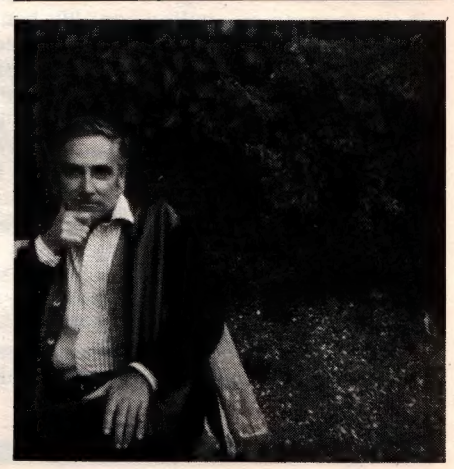

mee, doe mee, maak je vriendje abonnee.. Eens in de zoveel weken was er film in Cineac Handelsblad. Toen ben ik met een vriendje zelf strips gaan tekenen. Ik maakte ook een soort tekenfilmpjes die je met de hand kon afdraaien. Ik kocht oude Polygoon films, waarvan ik met niet te warm bleekwater de emulsie afhaalde. Dan ging ik er op tekenen, heel summier natuurlijk, 't ging om de beweging. (Hij laat me er een zien uit 1937, die de tand des tijds erg goed heeft doorstaan.)
Een tekenopleiding heb ik eigenlijk nooit gehad. Ik had m'n typediploma. Toen ben ik drie maanden gaan solliciteren naar een baan. Ik heb twee jaar op een kantoor gezeten, 's avonds tekende ik. Daarna kreeg ik een aanbod van de Arbeiderspers voor het blad 'Voorwaarts' in Rotterdam. Ik ging 160 gulden per maand verdienen met de strip 'Sneeuwvlok'. Het was oorlog, maar die lui daar waren allemaal erg goed. Ik had toen al konnekties met Theo Ramakers. Na de oorlog maakte ik ook kennis met Henri Albers. In die tijd maakte ik politieke tekeningetjes voor Het Parool en een oude versie van Ketelbinkie stond iedere dag bij het weerbericht. Toen vroeg Theo me of ik niet een kinderstrip kon tekenen. Dat is Ketelbinkie geworden.'

is een groot woord

Er komt nu, voor de achtste keer, een klein meisje naar buiten, met de kennelijke bedoeling weer een koekje of een andere versnapering te versieren.

'Olijf, je mag nu ab-so-luut niet meer storen', zegt Meuldijk gemaakt bars. Als ze weg is lacht hij.

M: Ik heb hem een zeer eenzaam jongetje gemaakt. In het begin had ik zijn ouders erbij, die zijn we ontzettend gauw vergeten. Ze doken alleen nog maar op om 'gepast trots te zijn' aan het eind van een verhaal. Ik begon een verhaal zelden met een komplete synopsis voor mezelf. Meestal ging het op intuïtie en koos ik een gegeven dat zoveel mogelijkheden had dat ik dacht: daar moét ik uitkomen. Dan is het voor jezelf ook een avontuur, terwijl je aan het schrijven bent. Schrijven is iedere keer op een kruispuntje komen.
Wanneer ik een verhaal maak denk ik: ik kan die kant op of deze, wat kies ik? Dat maakt het werk leuk. Dat geldt evengoed voor strips als voor televisie. Ketelbinkie was dus echt een eenzaam jongetje. Hij had geen Bommel naast zich.

Ik: Maar hij was wel geweldig sterk.

M: Daar ben ik naderhand een beetje van teruggekomen, omdat het toch iets te gemakkelijk was dat hij alles kon. Ik heb hem toen zijn slimheid meer laten gebruiken.

Ik: Heeft Ketelbinkie een bepaald karakter?

M: (lacht) Nee, hij heeft wel het minderwaardigheidskompleks dat alle kinderen hebben.

Ik: Hoe zat het met de Ketelbinkie Krant?

M: Nou, vlak na de oorlog kon ik met Ton van Heusden een grote partij papier versieren. Was van de duitsers geweest. We hebben het gewoon uit hun depôt gepikt. Toen hebben we 1000 exemplaren 'Sneeuwvlok' gemaakt. Die

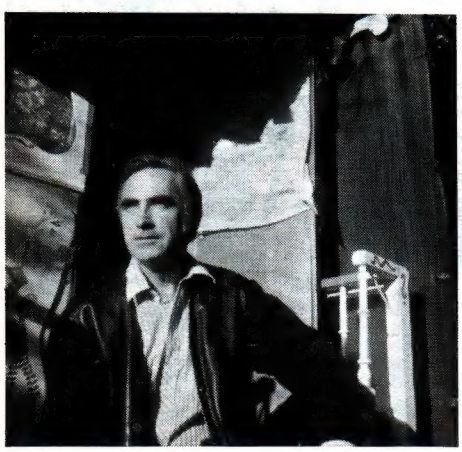

KETELBINKIE BIBLIOGRAFIE

K. vertelt uit z'n jeugd, K. & de apekracht nr. 1-42 42-770
K. & de Olympische Spelen 771-820
K. & de marsbewoners 821-890
K. & Zartan v.d. apen 891-951
K. & de 7 zeerovers 952-998
K. & de Poroh-medicijn 999-1059
K. in Holliewoet 1790-1838
Ridder Ketelbinkie de Dappere 1839-1912
K. op zonnig Lawaï 1913-1976
K. in de Toerdefraans 1976-2027
K. & de vliegende schotel man 2028-2098
K. in Circus Pens 2099-2155
K. & de autorace 2156-2225
K. bij de platvoetindianen 2226-2302
K. in het jaar 2222 2303-2343
K. & de super-speurhond 2344-2413
K. & de kraaienmars 2414-2473
Knots & Knars & de diepzeerovers 2474-2563
K. & de kauwgumkoning 2564-2629
K. in China (?) 1060-1128
K. ontdekt de Noordpool 1129-1184
K. & het paard Pedro 1185-1247
K. zoekt een parelsnoer 1248-1290
K. in het land van soms 1291-1318
K. & het spookschip 1319-1363
K. & het dagbladbedrijf 1364-1428
K. zoekt de vredesduif 1429-1471
K. & het voetbal systeem 1472-1532
K. & de sjeik van Samba 1533-1617
K. tegen Bolleboos (bokser) 1618-1679
K. & het geheim v.d. zeester 1680-1737
K. helpt Zartan (v.d. apen) 1738-1789
K. reist de ruimte in 2630-2719
K. & de wonderstruis 2720-2839
K. & de diepfriezen 2840-2939
K. & de kruipkaas 2940-2990
K. & de prairieplaag 2991-3060
K. & het schaduwvolk 3061-3122
K. & de kiksauzers 3133-3175

kostten toen een kwartje. Van het restant hebben we toen de Ketelbinkie Krant in elkaar gezet. De bedoeling was een echte krant te maken voor kinderen, zodat ze zich, net als hun vaders, 's avonds achter de krant konden verschuilen. Henk Sprenger deed er aan mee en Henri Albers en ook Kuhn kwam er al heel gauw bij. We zochten ook naar buitenlandse strips. Naar 'Belinda', dat we overnamen van de 'Daily Mirror', heb ik mijn dochter genoemd. De moeilijkheid met die buitenlandse strips was dat ze allemaal keurig begonnen, maar dan, na zo'n twintig afleveringen, die je van te voren ter inzage had gehad, werden ze verschrikkelijk ruw, met grote slachtpartijen en doorstoken mensen. Dat kon helemaal niet in die tijd. We moesten het allemaal wegretoucheren. We haalden er hele plaatjes uit en plakten er andere overheen. Wat wel fijn was, dat was dat Kuhn ons de originelen van Kapitein Rob stuurde. Die vergrootten we uit om ze wat lekkerder te maken voor de omslag.'

Mevrouw Meuldijk komt ons een bordje brengen met toostjes, belegd met heerlijke paté de campagne en een paar verpakte, kosjere smeerkaasjes.

Ik: Waarom waren de Ketelbinkie strips in de Ketelbinkie Krant met balloons?

M: 't Waren samenvattingen van de verhalen die al in de dagbladen hadden gestaan. Voor de kinderen moest het natuurlijk anders zijn. Ik kreeg trouwens moeilijkheden met de redakteuren dat bij de dagbladstrips de teksten veel te lang waren. Er stond meer onder dan er in. Ik vertelde nou eenmaal graag wat.

Ik: Waarom bent u opgehouden bij de Ketelbinkie Krant?

M: In die tijd had A.D. Hildebrand erg veel sukses met zijn hoorspel 'Monus, de man van de maan'. De redaktie van het Rotterdams Parool trok hem aan als medewerker voor de Ketelbinkie Krant. Toen dacht ik: dat kan ik ook en ik ben hoorspelen gaan schrijven. Later ben ik met Pipo de Clown helemaal voor televisie gaan werken.

Ik: Zoudt u weer strips willen gaan tekenen?

M: Ik heb wat verzoeken van Hetty van de stripstal (Hetty Hagebeuk van Pep) om nog eens wat andere dingen te gaan proberen. Ik kom er zelden toe. Met veel moeite hou ik de Pipo-strip bij, die Jan van der Voo voor me uitwerkt. Maar ik zou weer korte verhalen kunnen gaan schrijven. Misschien dat daaruit weer wat stripwerk groeit. Ik geloof overigens niet in van die serieuze verhalen, in van die echte helden en die echte boeven. Als ik te maken heb met echte boeven dan denk ik: daar moet iets bijkomen, dat is niet kompleet. Kinderen zijn zo overvoerd met spannende verhalen dat ze ze vervelend gaan vinden. Het kan natuurlijk wel spannend zijn zonder dat ze er van wakker liggen. Met dat idee ben ik hoorspelen en t.v.-series gaan schrijven. Er is een bepaalde lijn..de moeilijkheid met kinderen is: jongens en meisjes verschillen enorm in interesses. Dat hebben alle enquêtes, voor zover we dat zelf niet wisten, uitgewezen. Maar er is een hele smalle draad. Die loopt van zes tot veertien en misschien nog ouder ook, en als je je daaraan vasthoudt dan zou ik bijna zeggen, 't klinkt banaal, dan zit je goed. Niet te spannend, niet te eng en met een klein beetje humor. Dan pakt het.

Ik: Heeft u hobbies?

M: Reizen vooral en filmen, dat wil zeggen: met film bezig zijn. Dit werk moét je hobby zijn. Als dat niet kan, kun je er beter mee ophouden. Als het extra plezier dat je er aan hebt niet overkomt, kun je het wel vergeten. Ik heb nog eens een tekenfilm van Ketelbinkie getekend toen ik nog in Oostvoorne woonde. Ik had celluloid gekocht, netjes op formaat gesneden een stellage gemaakt boven mijn bureau, zo'n soort kraampje en toen heb ik op 8 mm een anderhalve minuut durende film gemaakt. Ik wou Ketelbinkie eens een keer zien bewegen. Ik heb hem laten lopen, laten voetballen. Ik heb een tribune in elkaar gezet met allemaal uitgeknipte monden die konden bewegen. Daar heb ik toen een hele winter aan gewerkt. Alleen maar om hem te zien leven.

Ik: U gaat veel naar Ibiza.

M: Nou, het hoeft niet direkt Ibiza te zijn maar ik ga naar het zuiden omdat er meer schoonheid is. Bovendien kan ik het hier, omdat ik astmatisch ben, in bepaalde jaargetijden helemaal niet meer uithouden. Als de bladeren van de bomen vallen en gaan rotten dan moet ik uit de bomen wezen. Als kind heb ik het echt zwaar gehad. En toen wisten ze er geen bal van. Als je het nu krijgt kunnen ze je er prakties van af helpen. 't Is het bekende verhaal: daarom ben ik gaan tekenen en schrijven. Ik wilde dolgraag voetballen. Ik speelde rechtsbuiten in Neptunus 8 of iets dergelijks. Ik wist hoe het moest. Later tekende ik de doelpunten er in. Dat was natuurlijk een heerlijke kompensatie. Ik ben, dankbaar is een groot woord.. ik ben erg blij dat ik dat heb kunnen doen. Je merkte wel dat je daardoor veel respekt afdwong, maar op latere leeftijd was het voor mij de grootste verwondering, niet dat ik het kon, maar dat anderen het niet konden.

Er verschijnt een hondje, dat duidelijk uit is op een lekker hapje.

M: Jij krijgt geen sherry, pokkehondje .
We gaan de tuin in om wat fotoos te nemen.

CISO 5/6 :
SCIENCE FICTION

met twee volledige strips:

Geheimen van Mars (Piloot Storm) door Henk Sprenger.

Oorlog in het heelal (1948) door Bob de Moor.

Overzicht Science Fictionstrip in de Nederlanden (D. DeLaet).

Artikel over Bob de Moor.

Dubbelnummer: 5,25 of Bfrs 75.—

CISO 7 :
SUSKE EN WISKE

Albumuitgave van oud verhaal „Het Vliegende Hart" uit 1952! Een „vergeten" episode uit de glorietijd van W. Vandersteen.

Met documentatie en bibliografieën, o.a. over BESSY.

Lijst met eerste verschijningsdata. Bekende rode kaft.

Soepel prijsje: 3,40 of Bfrs 45.—.

Te bestellen: Giro 1412138, t.n.v. C. Coenders, Breda.

Voor België: P.C.R. 15759 van Generale Bankmaatsch. Turnhout, tgv.rek 25263/10 van C. Coenders, Vogelenzanglaan 3, Breda, Nederland.

KARTOEN

OPHEFFINGSUITVERKOOP

KARTOEN, Van Swietenstraat 45 te Zoeterwoude (dorp) scheidt er mee uit. Vraag onze gratis prijslijsten 4 en 5 met bijna duizend titels. Op onze verlaagde prijzen nog eens 20% korting bij **leveringen** die buiten de bommelsfeer liggen en ten minste ƒ 50,- bedragen.

Vele interessante aanbiedingen waaruit wij hier een greep doen:

vijf stripverhalen: tom poes - aram - kraaienhove, hollewijn - suske en wiske samen voor ƒ 3,95; kappie in de wildwest - de drijvende schotels ƒ 2,90; olle, birre en holle ƒ 1,90; stripschrift 3 (kaft misdruk) ƒ 1,75; stripschrift 7 ƒ 2,95; stripschrift 0 ƒ 49,—; stripschrift 1 ƒ 39,—; stripschrift 8/9 t/m 18 (10 komplete stripschriften) samen voor ƒ 9,50 en per stuk voor ƒ 1,50; stripschrift 8 t/m 13 zonder stripboekje voor ƒ 0,80; twintig verschillende DICK BOSboekjes voor ƒ 12,50;

en om iets van Bommel te noemen:

Tom Poes en andere verhalen (Ding X-13, superkrachtcentrum, pandaverhaal. Olie kapoenverhaal) ƒ 7,90; zwarte vleer, pruikenmaker, sappeljuwelen en stamboom samen ƒ 6,90; tien verschillende bommelprentbriefkaarten ƒ 1,75; Tom Poes en de Toverfluit (met grammofoonplaat) ƒ 8,90; Tom Poes en het Tijddeurtje ƒ 7,90; De drie Oerpoezen van ƒ 2,50 voor ƒ 2,25, en alle drie samen voor ƒ 5,90.

Uit de Donald Duck: de RVB, de versneller, de kookpot van mevr. Liplaf, de kleine groene mannetjes per stuk slechts ƒ 2,95. Uit de krant de knipsels: de wisselschat ƒ 4,90 - huilen van urgje ƒ 5,50 - wilde wagen ƒ 5,50 - platmaken ƒ 7,90 - onbetaalbare reis ƒ 7,90 - mobbeweging ƒ 7,90 - blijdschapper ƒ 7,90 - slijtmijt ƒ 7,90.

En er is meer . . . veel meer!

Bestel per giro 2078226 en maak ook ƒ 1,- voor porto en administratiekosten over of kom op maandagavonden van 19.00 tot 22.00 uur. Tel. 01715-1597 (gewijzigd telefoonnummer!). Op 13 december zijn wij voor het laatst op maandagavond open. **Haast u voor alles weg is.**

De administratie van HET STRIPSCHRIFT en HET STRIPSCHAP zal

met ingang van 1 januari 1972

enigszins gewijzigd worden. Die wijziging bestaat hierin dat er vanaf die datum drie mogelijkheden voor u zijn:

a. u bent abonnee van Stripschrift (ad ƒ 18,- per jaar);

b. u bent lid van Het Stripschap (ad ƒ 10,- per jaar);

c. u bent zowel lid van Het Stripschap (ƒ 10,-) als abonnee op Stripschrift (ad ƒ 15,- per jaar).

De betalingswijze is als volgt:

Het abonnementsgeld (ƒ 18,— voor de pure abonnees, ƒ 15,— voor de leden van Het Stripschap) **op giro 226312** t.n.v. Levisson MPS, Rijswijk ZH, onder vermelding **'abonnement Stripschrift '72'.**

Het geld voor een lidmaatschap van Het Stripschap (ƒ 10,—) op **giro 1513000** t.n.v. Penningmeester van Het Stripschap te Assen, onder vermelding **'lidmaatschap '72'.**

Opzegging van abonnement of lidmaatschap schriftelijk voor Stripschrift aan De Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk ZH, voor Het Stripschap aan het secretariaat, Treilerhof 23, Amsterdam-N.

Opzeggingen van het lidmaatschap gaarne per aangetekende post.

Wij wijzen op de mogelijkheid voor de houders van een Cultureel Jeugdpaspoort abonnee op Stripschrift te worden via het CJP voor slechts ƒ 15,— per jaar.

KETELBINKIE
OF KRANIGHEID LOONT ALTIJD

door hans ramaer

"Om te beginnen wens ik je allemaal heel veel plezier met mijn verhaal" (vrij naar Ketelbinkie)

Het was een schrale tijd, die eind veertiger en begin vijftiger jaren. In de Panorama, de Spiegel en de Katholieke Illustratie stonden wel plaatjes van gelukkige gezinnen met mixers, televisietoestellen en glanzende automobielen, maar dat waren Amerikaanse families, want aan het welvaartstijdperk was Nederland nog lang niet toe.
Het was de tijd dat er nog op zaterdag gewerkt werd en haarknippen vier dubbeltjes kostte. Voor dat bedrag gaf de kapper je dan nog twee voetbalplaatjes cadeau. Dat waren de begerenswaardige Bob Uschi-kleurenplaatjes van Holland-België veteranen als Faas Wilkes en Abe Lenstra, die bij ruiling altijd meer waard bleken dan de Plantaplaatjes van de Olympische Spelen.
In dat jeugdsentimentele beeld van voetbalplaatjes, Dick Bos, Eric de Noorman en de Bonte Dinsdagavondtrein mag ook de figuur van Ketelbinkie niet ontbreken. Hèm leerde ik kennen via een bevriende buurjongen, wiens ouders op het Rotterdamsch Parool geabonneerd waren. Een krant die een behoorlijke portie strips in zijn pagina's deed, want naast Ketelbinkie excelleerden daarin niet minder vereerde helden als Kapitein Rob en Kick Wilstra.
(Overigens moet ik bekennen dat me toen al opviel dat de tekenvaardigheid van Ketelbinkie's Wim Meuldijk toch wel wat schameltjes afstak bij die van de heren Pieter Kuhn en Henk Sprenger).

Ketelbinkie is geboren en getogen in Rotterdam, een woonplaats die hem enerzijds al snel in kontakt bracht met het zilte water, dat zo'n belangrijke plaats in zijn leven in zou nemen, maar die anderzijds symbolisch mag heten voor Ketelbinkie's kijk op de wereld.
Want het kenmerkende van wat ik nu maar de "Rotterdamse mentaliteit" zal noemen, is dat aan de Nederlandse kneuterigheid een dimensie van zakelijke voortvarendheid is toegevoegd, die het geheel boven een dorpse kruideniersfilosofie doet uitstijgen, zonder dat de basis van brave burgerlijkheid verlaten wordt.
Ketelbinkie is dus niet slechts een echte Hollandse jongen, maar een echt Rotterdammertje, trots op zijn haven en gek op voetballen.
De wereld is geen pretje en je zal er je schouders onder moeten zetten als je wat bereiken wil, is Ketelbinkie door zijn ouders voorgehouden en deze raad neemt hij ter harte. Dat het leven inderdaad niet altijd gemakkelijk is, ondervindt Ketelbinkie al in het tweede verhaal (In betrekking bij baas Krent), waarin hij als loopjongen aan een kruideniersbedrijf verbonden wordt, omdat zijn vader werkeloos geworden is.
Netjes en beleefd zijn en vooral niet te lui zijn om aan te pakken, luidt zijn credo, omdat hij weet dat een belegde boterham beter smaakt dan een kale, maar er zijn grenzen.
Ketelbinkie weet zijn plaats, maar serviliteit is hem vreemd, zoals baas Krent bemerkt.
Ook in de relatie met zijn ouders ziet men datzelfde samengaan van nuchtere zakelijkheid en Hollandse vastberadenheid. Ketelbinkie is geen opstandige jongen, maar als hij eenmaal wil gaan varen, kunnen zijn vader en moeder hem niet meer tegenhouden. En waarom zouden ze eigenlijk? Want Ketelbinkie weet heel goed wat er van een scheepsjongen verwacht wordt: naar de bootsman luisteren en je werk doen.
Of zoals hij het zelf zo treffend zegt: "Wat is er aan de hand boots? Doe ik mijn werk niet altijd goed? Ben ik ooit te lui geweest om te doen wat me opgedragen werd? Waarom zou ik dat morgen dan niet doen? (Ketelbinkie ontmoet Neptunus).
Het kan natuurlijk toeval zijn, maar uiterlijk vertoont Ketelbinkie een opvallende gelijkenis met de bekende representant van wat de moderne arbeidersbeweging genoemd wordt, Kloos. Dezelfde haardracht, dezelfde kwieke oogopslag en dezelfde vastberaden en kranige houding doen terecht vermoeden dat Ketelbinkie het nog een eind zal schoppen.
Nu is er in de maatschappij van Kloos en Ketelbinkie, zoals bekend, geen zee van ruimte aan de top en je moet dus van bijzonder goeje huize komen of anderszins over bijzondere bekwaamheden beschikken om wat sneller dan anderen op de maatschappelijke ladder te kunnen stijgen. Ketelbinkie"s bijzondere bekwaamheid (want al hebben zijn ouders hem fatsoenlijk opgevoed, zijn ouderlijk huis in een smal straatje, kan men moeilijk bijzonder noemen) is zijn apenkracht, die hij tijdens het logeerpartijtje bij tante Jans en oom Okkie in Duinoord oploopt als hij door een losgebroken aap gebeten wordt.
Maar Ketelbinkie is nuchter genoeg om te beseffen, dat zoiets iedereen zou kunnen overkomen. Zijn kracht is een tijdelijk extern verschijnsel en hoewel hij er zo nu en dan graag gebruik van maakt, realiseert hij zich dat het een te oneerlijke basis voor karrière maken is. Of zoals hij tegen meneer Peddelaars zegt als deze hem voor de wereldkampioenschappen wielrijden wil laten inschrijven: "Andere wielrijders moeten

RUDOLPH GLANSOORI

7 Bij de royale ontvangst van Classics Nederland, ter ere van de bijna voltallige, amerikaanse MAD-staf (tot grote spijt van velen ontbrak Mort Drucker) op de altijd imponerende Floris van Rozenmondt-setting Het Muiderslot waren niet uitsluitend meer of minder bekende party-poopers en razende Stripschrift-reporters aanwezig. Tussen het wat verwonderde gewoel van de in vrije tijds-habijt gestoken amerikanen kon men de wat in een rustieke nis gedrongen gestalten van de heren Daan Jippes, Evert Geradts, Fred A Julsing en Dick Matena ontwaren. Zij verkeerden in een kennelijke mate van bedremmeldheid, die des te meer opviel, daar genoemde heren-tekenaars-overduidelijk in de greep van een vooralsnog niet meer te stuiten lach-kick luide "Pirrewiet" joelend de slotbrug van het middeleeuwse pand betreden hadden.

8 Later, toen het grote aantal genuttigde spiritualiëen zich begon te vermengen met het, door als moeders zo zorgzame obers geserveerde, koude buffet leek de stemming - althans voor zover het deze landgenoten betrof - zich wat meer aan te passen aan de reeds uren durende algemene opgeruimdheid van hun omgeving. Zo kon men weldra getuige zijn van een vriendelijke conversatie tussen Don Martin en onze eigenste undergrounder Evert Geradts. Een gesprek dat uitmondde in de ontkenning van Martin ook maar iets te weten van wat zich al zo op het europese stripfront voltrekt. Waarna de grijzende amerikaan Evert verwees naar de met André van der Louw-snor getooide Sergio Aragones, die op grond van zijn afkomst uit Mexico ("Where all things are different...") over dit onderwerp beter ingelicht zou zijn. 9 Nog later, de goegemeente dromde toen al weer begerig rond een rijk ingerich tte bar, raakte Dick Matena in gesprek met de aanvankelijk volmaakt overrompelde Jack Davis (een, naar de mening van Daan Jippes, als een zachtzinnige uitgave van Jacques Tati ogende vijftiger). Het was een merkwaardig gesprek, omdat Dick - in het verleden zeer beïnvloed door de briljante pennevruchten van de uit Georgia afkomstige Davis - als geen ander kenner van Davis' oevre genoemd mag worden. Davis bleek dan ook behoorlijk geraakt door deze onverwachte deskundigheid. Sommigen der aanwezigen beweerden later tranen in de ogen van de amerikaanse tekenaar te hebben zien blinken. Maar deze opmerking verwijs ik toch naar het vroege stadium van delirium waarin deze aanwezigen op dat moment verkeerd moeten hebben.

10 Goed, wat valt er voorts nog te melden van de immer adembenemende gang van zaken in de stripsien? 11 Misschien dit: Zoals bekend mag worden verondersteld is geestelijk vader van Agent 327, Martin Lodewijk, woonachtig in, wat genoemd mag worden, het Buitenveldert van Rotterdam, Ommoord. Een, als vrijwel iedere nederlandse buitenwijk, beklemmende opeenhoping van beton en glas. Nu staat Lodewijk onder zijn vrienden en collega's bekend als een romanties persoon. En uit hoofde van die lofwaardige karaktertrek verlaat hij regelmatig zijn woonoord om in het verrassend nabijgelegen, zeer landelijke Oud Verlaat tot rust en inspiratie te komen. Het verhaal gaat ongeveer aldus: Martin wandelde, peinzend over een plotje voor één der Komkommertje & Martien-one shots, over een verlaten dijk langs de sterk vervuilde Rotte, toen hij beneden aan die dijk, gevangen binnen een ruime afrastering, een onvervalst varken van ongelooflijke afmetingen opmerkte. Geheel één met het leven van De Landman (nee, niet dat Haagse café!) spoedde de licht bebaarde tekenaar zich van de dijk af om zich aan de andere zijde van genoemde afrastering neer te vleien met het oogmerk het grote, doch onverdacht sympathieke dier eens nauwkeurig in ogenschouw te nemen. Blij met zoveel onverdeelde aandacht sukkelde de vracht bemodderde karbonade op Lodewijk af, beloerde hem enige tijd, draaide zich dan toch een kwart slag af, piste met een ruime boog, rukte verheugd enige graspollen uit de grond, wendde zich daarop nog meer af van de allengs uit zijn dromen bijkomende artiest en begon op schier menselijke wijze te schijten. Aan het plotje dat die dag toch nog tot stand kwam was vrijwel niets van een mate van frustratie te merken.

vervolg ketelbinkie

maandenlang oefenen en ik oefen een week en win dan met mijn wonderkracht de eerste prijs. Nee, dat is niet eerlijk."
(Toch weet Peddelaars hem later over te halen tot deelname aan de Toerdefraans).
Ketelbinkie zal zijn apenkracht dus niet ten eigen bate gebruiken. Anders ligt het als er hogere belangen op het spel staan: de vaderlandse driekleur oftewel de glorie van ons land (De boks-match tegen Joe Lowie; Voetbalwedstrijd Holland-België).
Maar ondertussen weet heel Nederland natuurlijk wie Ketelbinkie is en wat voor kranige prestaties hij levert.

Bij al zijn kloosterlijke braafheid bezit Ketelbinkie echter één minder simpathieke karaktertrek en dat is zijn neiging tot diskrimineren.
Als zeeman komt hij regelmatig in kontakt met andere kulturen, maar hij brengt er bijzonder weinig begrip voor op. Over "negers" spreekt Ketelbinkie niet; "nikkers" of "zwartjes" zijn de benamingen die hij gebruikt, terwijl een arabier op "bruintje" of "toffie" rekenen kan.
Zijn vooroordeel dat arabieren vies, negers dom en indianen woest zijn, blijft ondanks zijn wereldreizen ongewijzigd. En dàt ondanks het feit dat Ketelbinkie zelf de opmerking maakt dat "Hollanders iets dat ze niet gewend zijn, gauw raar vinden". (De trektocht met onzichtbare Daantje).
Die wereldreizen vormen met de sportprestaties het arsenaal waar Ketelbinkie ("ik ben een avonturier") zijn avonturen uit put.

Het zijn "normale" avonturen, dat wil zeggen dat æ beantwoorden aan het verlangen dat in iedere normale Hollandse jongen leeft om vreemde landen te bezoeken en een groot sportman te zijn. De identifikatiemogelijkheid met Ketelbinkie is een ruime, want de situaties waarin hij verzeild raakt zijn potentieel voor iedereen aanwezig: geen reizen in de tijd of in de ruimte, geen kabouters of sprekende dieren, maar gewoon de voetbalschoenen aantrekken of het zeegat uitvaren en dan maar kijken wat er zal gebeuren. Kortom, het zijn gewone avonturen die aantonen dat kranigheid in combinatie met gezond verstand best loont en die alleen een buitengewoon tintje verkrijgen door Ketelbinkie's apenkracht.
Ketelbinkie mag ook nu gerust ten voorbeeld gesteld worden, want welke ouders zouden niet trots zijn op zo'n zoon?
Een volk dat jongeren als Ketelbinkie voortbrengt kan met een tevreden gevoel gaan slapen in de wetenschap dat dan wel slechts enkelen uitverkoren zijn om in de krant te komen, maar dat een avonturenkarrière in beginsel voor niemand uitgesloten is.

stripschrift's kompleks

„KETELBINKIE IN DE TOERDEFRAANS" door Wim Meuldijk

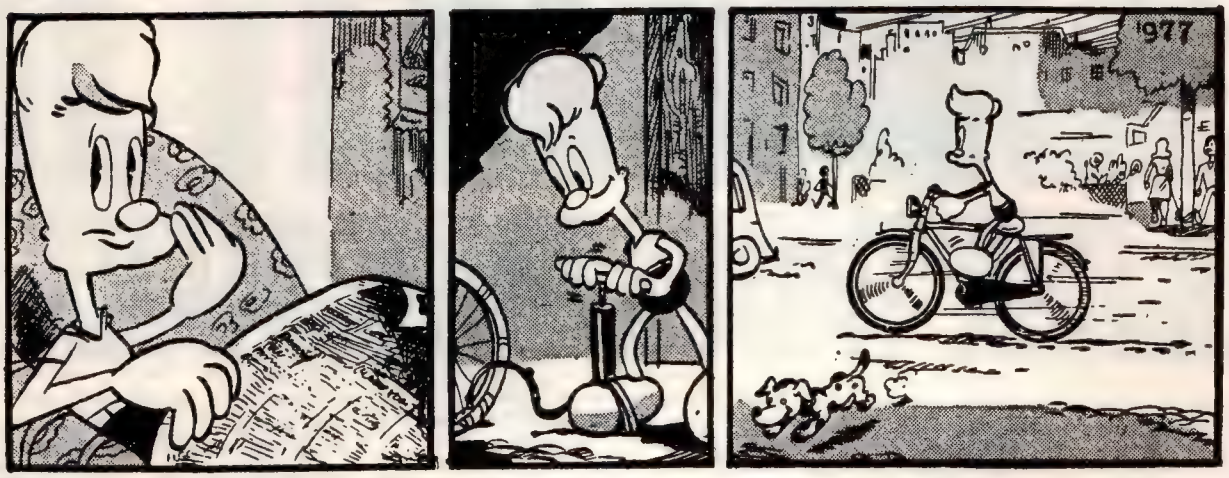

1977. Het werd zomer en de vacanties braken aan. Op straat zag je mensen met bruinverbrande hoofden, die al geweest waren en anderen met bleke gezichten, die de vacantie nog voor de boeg hadden. Iedere Zondag trok iedereen er op uit en de zomersporten vierden hoogtij. Toen ik op een avond de krant doorbladerde zag ik de aankondiging van een bekende wielerronde, die ieder jaar gereden werd en waar veel over gesproken en geschreven werd. „Hm", mompelde ik: „Dat zou ik nu wel eens willen zien, dat moet iets geweldigs zijn. Maar het is in een ander land en d'r is geen bijkomen aan. Maar fietsen wil ik wel, een tochtje lijkt me wel. Morgen ga ik naar mijn tante Snufje in Bollekensdam, dat is een mooi ritje". De volgende morgen vroeg ging ik naar ons schuurtje, pompte de banden van mijn oude fietsje op en beklom dat ijzeren paard. Het was nog vroeg, de eerste trams tingelden over de pleinen en groentenwagens ratelden naar de markt. Ik koos de kortste weg de stad uit...

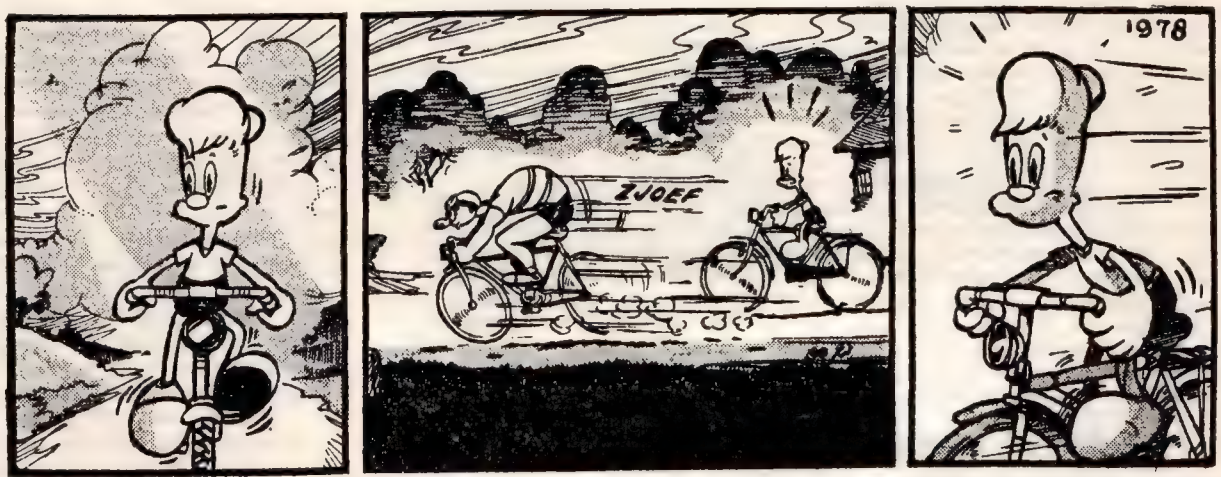

1978. In het begin was ik nog wat onwennig op het zadel, want ik had in geen tijden gefietst. Maar na een uurtje trappen was de ergste stijfheid over en peddelde ik vrolijk fluitend langs allerlei landweggetjes door de polder, waar de koeien me moeilijk nakoloogden en de molens echt Hollands stonden te doen. Ik was zo verdiept in allerlei overpeinzingen, dat ik helemaal niet meer aan de goede weg naar Bollekensdam dacht. Toen ik me met een schok herinnerde, dat ik naar tante Snufje op weg was zat ik in een buurt, die ik niet herkende. Ik hoorde bellen achter me. „Ah", dacht ik: „Een andere fietser. Daar kan ik mooi de weg aan vragen". Ik week wat opzij en zei: „Hallo, meneer, kunt U me ook zeggen..." Maar mijn woorden werden weggeblazen, want de wielrijder, die me voorbijstoof had erg veel haast, hij stoof langs me heen als de gesmeerde stormwind! „Allemoppen", bromde ik: „Wat heeft die snuiter een haast. Waar moet hij heen, zou er iets aan de hand zijn? Ik zal het hem eens vragen!" Ik tuurde hem na, maar alles wat er nog te zien was bleek een stofwolkje aan de horizon te zijn. „Die man heeft dynamiet in zijn voeten", peinsde ik: „Zou ik hem nog in kunnen halen?"

stripschrift's kompleks

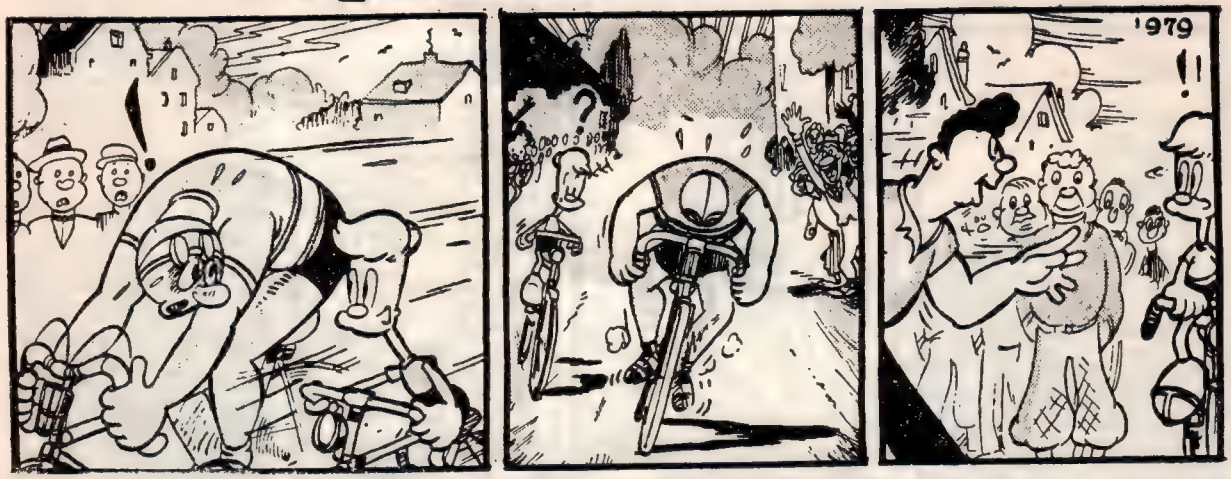

1979. „Dat waren geen nette manieren van die wielrijder", mopperde ik: „Om zo hard voorbij te rijden als iemand hem de weg wil vragen. Nu moet ik ook even doortrappen om het te weten te komen en ik was net zo rustig aan het peddelen." Ik boog me over het stuur van mijn roestige voertuig en begon zo hard ik kon de pedalen rond te malen. Na een kwartiertje zag ik de wielrijder weer voor me en nog tien minuten later kwam ik langs zijn gekromde rug opzij, terwijl we een stadje insuisden. Toen kon ik eindelijk mijn vraag stellen en de man keek net of hij een geest zag toen ik zo naast hem opdook. „Pardon, meneer," zei ik: „Kunt U me ook zeggen of ik zo goed ga naar Bollekensdam?" „De... eh... wat", hijgde de wielrenner. Wie... wat... hoe... ik... pfff... heb ... haast. Dit is een wedstrijd, daar is de eindstreep!" „Oh", zei ik: „Neem me niet kwalijk. Laat ik U niet van uw bezigheden afhouden. Mag ik zover mee, dat is gezelliger!" Tot mijn verbazing gaf de wielrenner een korte schreeuw, boog zijn hoofd nog dieper over zijn kromme stuurtje en rukte met wilde trappen zijn fiets vooruit. Ik minderde vaart en keek hem verbaasd na.. Toen pas zag ik de dichte mensenmenigte, die de renner toejuichte, terwijl hij over een op de weg gekalkte streep reed. Toen stopte hij, kreeg een krans bloemen om zijn hals en persfotografen namen kiekjes. „Tjonge", zei ik: „Het was een echte wedstrijd, wat een mop! Maar waar is nu de weg naar Bollekensdam?" Ik wilde uit de menigte rijden, maar een meneer rende op me af en riep: „Allee, manneke, wacht's efkens!"

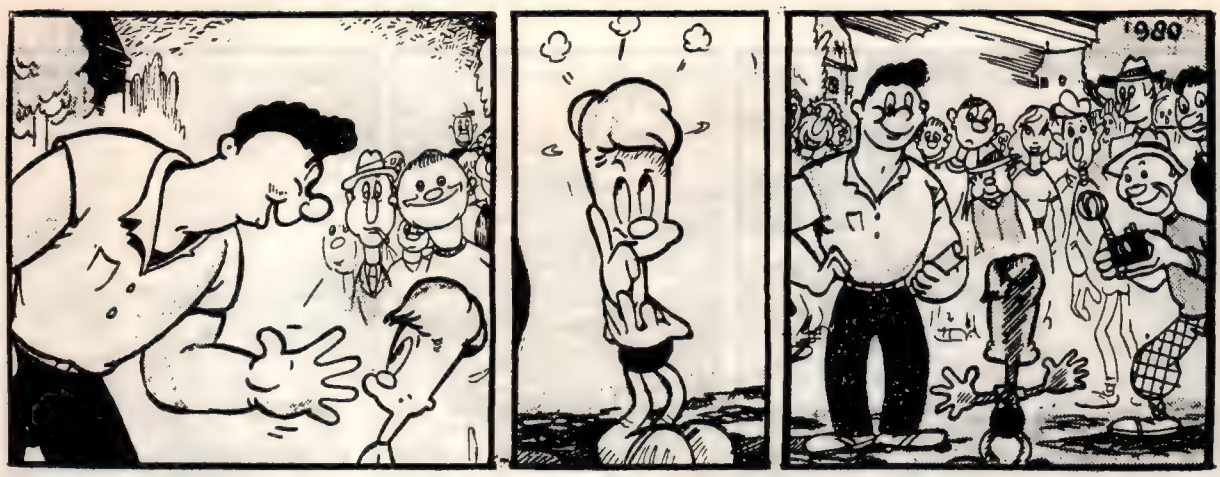

1980. Ik keek verwonderd om en stapte van mijn fiets. Ik kende de man niet, die me spreken wilde. „Wat is er", vroeg ik beleefd: „Kan ik iets voor U doen of heb ik iets van U aan?" „Nee", zei de man: „Mijn naam is Peddelaars, ik ben trainer van wielrenners. En ik zag jou aan komen fietsen, naast onze kampioen Wout van Oost! Jij bent een wonderkind, je fietst geweldig hard. Jou kan ik gebruiken! Hoe is je naam?" „Ketelbinkie", zei ik: „Van beroep wielrenner. Maar zo hard fietste ik toch niet. Ik ben op weg naar mijn tante Snufje. Dag meneer Peddelaars, jij kunt leuke grapjes maken!" Maar meneer Peddelaars zei dat het geen grapje was, hij meende het echt en hij nodigde me meteen uit voor de Toerdefraans, de beroemde wielerronde, waar ik pas over gelezen had. Zoiets krijg je als kleine jongen niet iedere dag te horen en ik moest een paar maal diep adem halen, terwijl het tot me doordrong, dat dit een hele grote eer was. Er waren meer mensen bijgekomen en ik hoorde ze boven me allemaal opgewonden fluisteren. „Oké", zei ik toen: „Geen gezeur! Ik ben op stap gegaan om een eindje te fietsen, nu zàl ik fietsen ook. Schrijf me maar in voor je ronde!" Meteen werd het een reuze kabaal. Ik drukte handen van onbekende, maar gewichtige mannen, tekende een contract en poseerde voor de fotografen. „Het is niet nodig", zei ik: „Het stáát al in de krant". Maar dat begrepen ze niet; jullie wel!

stripschrift's kompleks

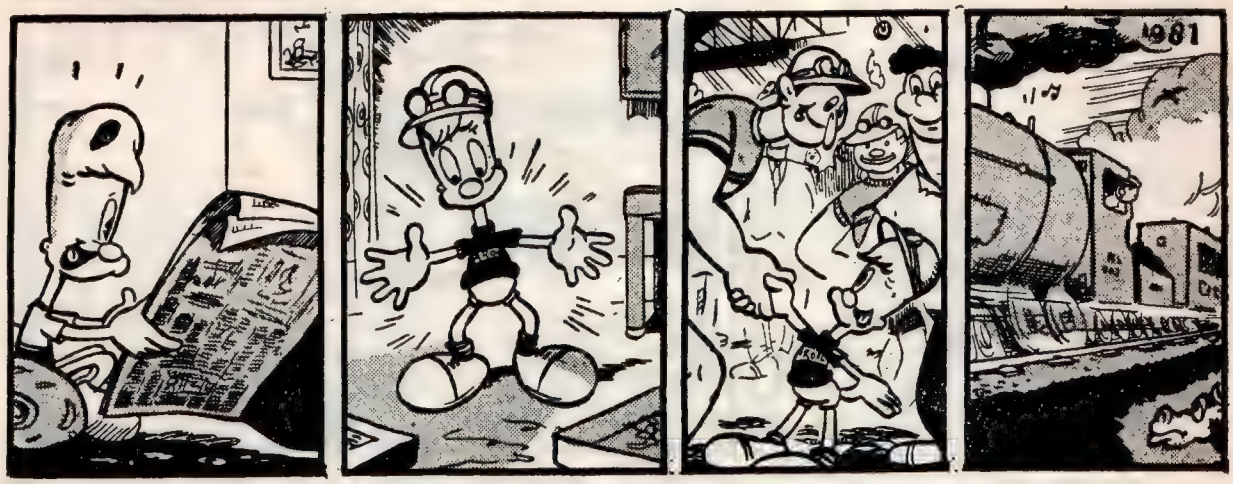

1981. Het is gelukkig, dat ik gewend was aan plotselinge gebeurtenissen, want veel tijd om over mijn nieuwe loopbaan van wielrenner te denken kreeg ik niet. Na de kennismaking en de afspraak met meneer Peddelaars werd ik per extra taxi naar huis gebracht en het eerste wat ik daar deed was een nachtje slapen, daar ging niets van af. De volgende morgen dacht ik eerst, dat ik alles gedroomd had, maar toen ik de krant in handen kreeg zag ik het zwart op wit staan: Ketelbinkie in de Toerdefraans! Ik vond het plotseling een hachelijke onderneming, want al had ik dan apenkracht van wielrijden had ik niet veel verstand. Er kwam een groot pakket met de post en dat veranderde mijn gedachten. Het kwam van meneer Peddelaars en bevatte een volledig wielrennerscostuum, compleet met pet en schoenen! In een oogwenk had ik de hele plunje aan en toen aarzelde ik niet langer, dit pakje wilde ik dragen en met deze schoenen zou ik mijn fiets vooruittrappen naar een of ander kampioenschap! 's Middags kwam er een auto voor om me af te halen en onder grote belangstelling van de hele buurt reden we weg. Op het station maakte ik kennis met andere wielrenners uit onze ploeg, die je allemaal kent uit de sportverslagen. Natuurlijk wemelde het weer van de verslaggevers en er was een muziekcorps, dat nog meer lawaai maakte dan de locomotief van onze trein, toen we eindelijk wegreden in de richting van het land, waar ik mijn eerste wedstrijd zou fietsen....

1982. Het zou langdradig worden, als ik jullie nauwkeurig al mijn indrukken op mijn reis in dat vreemde land moest vertellen. Er was veel te zien natuurlijk en overal waren mensen om naar ons te kijken en soms voelde ik me net een dier uit een reizend circus. Maar eindelijk kwamen we in de stad, waar de start voor de Toerdefraans zou plaats hebben en daar was een mooi hotel, waar ik een eigen kamer met bad en uitzicht kreeg. De volgende morgen klom ik op mijn splinternieuwe race-fiets en peddelde naar het plein, waar gestart zou worden en ik schrok me een petje. Want het krioelde daar van wielrenners, allemaal met net zo'n kleurig truitje en net zo'n mooie nieuwe fiets als ik en allemaal zouden ze meedoen. Ik voelde me een beetje angstig worden door zoveel concurrentie, maar meneer Peddelaars hield een toespraak met een moraal erin over dat we Holland's naam hoog moesten houden en zo. Een paar van ons snikten van aandoening en zelf snoot ik ook eenmaal krachtig mijn neus. Toen werd het startsein gegeven en we begonnen met z'n allen te fietsen. Het was een hele troep en het duurde lang voor ik eindelijk de ruimte had om wat door te trappen. Op smalle landweggetjes en rechte fietspaden reden we even later door het land, de eerste etappe was begonnen en ik was van plan meteen goed m'n best te doen...

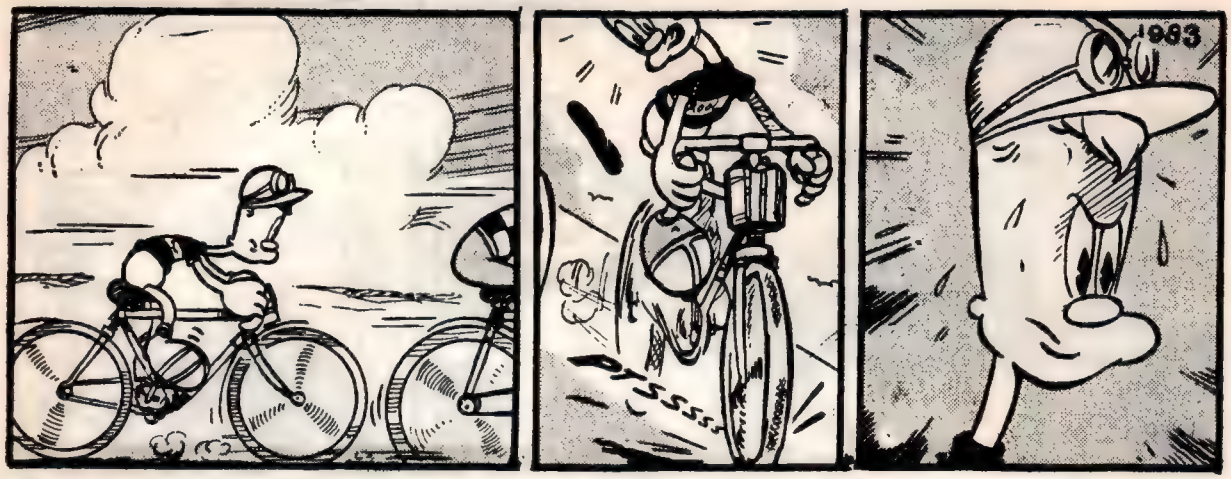

1983. Ik trapte dapper mee in de eerste étappe van de Toerdefraans en na de eerste honderd kilometertjes was ik gewend aan het idee, dat ik, als kleine jongen, mee mocht doen met al deze grote sportmensen! Het kostte me niet zoveel kracht om in het grote peleton mee te draaien, ik was nog zo fris als een hoentje en bovendien hadden we de wind in de rug. Toen we een heel eind over de helft waren probeerde ik met een groepje renners mee te gaan, die een ontsnappingspoging deden en het lukte me, omdat ik achter het wieltje bleef van een lange wielrijder met een geblokt truitje. We naderden al aardig de eindstreep van deze eerste étappe en ik wilde juist mijn tanden op elkaar zetten om alle concurrenten voorbij te spurten toen ik pech kreeg. De voorband van mijn fiets liet plotseling het geluid van een nijdige slang horen en ging in staking. Met een lekke band kun je niet rijden. Ik was genoodzaakt af te stappen en de schade te herstellen. „Wat een tegenslag," mompelde ik: „Daar kun je niet tegen vechten. Nu gaan ze me allemaal weer voorbij ...."

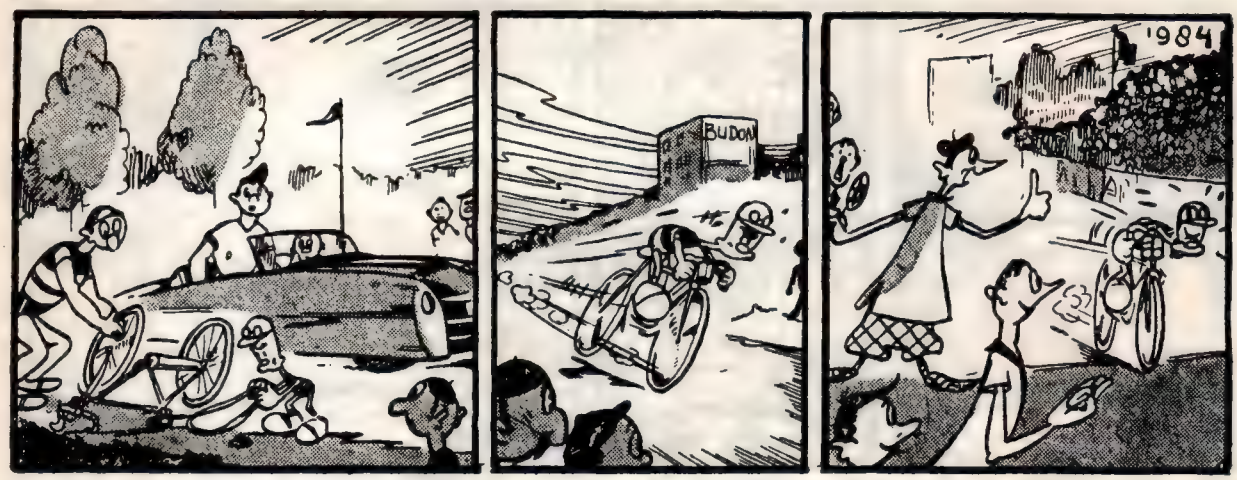

1984. Een lekke band is nooit leuk, maar het is helemaal een narigheid als je haast hebt en de Toerdefraans wilt winnen! Terwijl al mijn mededingers me een voor een voorbijsuisden draaide ik mijn fietsje om, haalde snel de kapotte band eraf en legde met behulp van een mijner ploegmaats een nieuwe rond het wiel. Meneer Peddelaars kwam in zijn volgauto naderbij en zei, dat ik op moest schieten, want dat ik anders de laatste zou zijn! Dat hoefde hij heus niet te zeggen, ik sprong op mijn fietsje, zodra het ding weer gezond was en begon het vuur uit de pedalen te racen! Veel helpen deed het niet meer; kostbare seconden waren verstreken en ik arriveerde als een der laatste op de wielerbaan. Ze namen mijn tijd op, maar dat interesseerde me niet meer, bedroefd ging ik naar mijn hotel. Zo'n Toerdefraans was toch geen peuleschilletje ....

stripschrift's kompleks

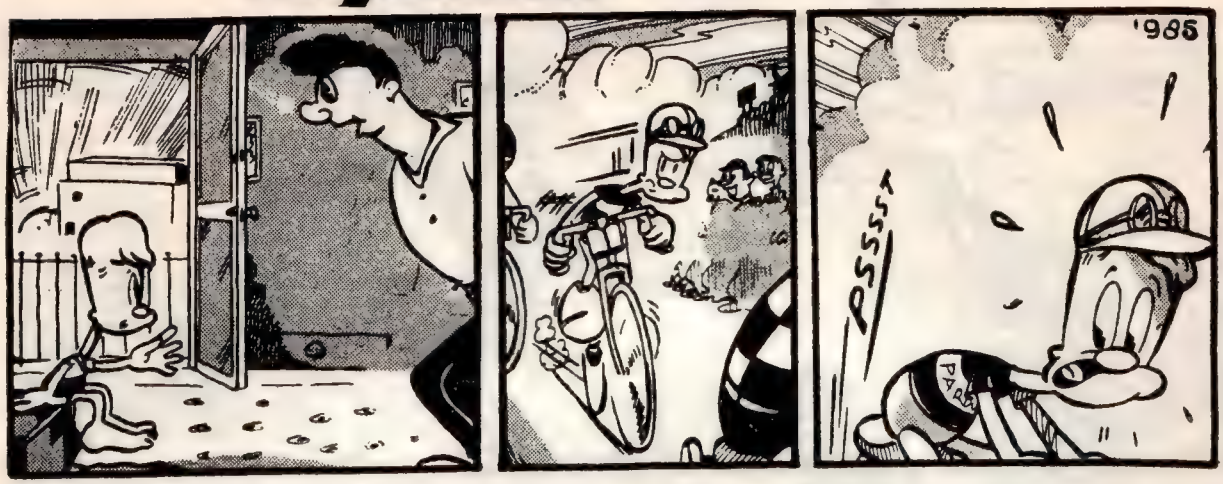

1985. Na mijn slechte prestatie in de eerste étappe kwam meneer Peddelaars me 's avonds in mijn hotelkamer opzoeken. „Het is jammer," zei hij: „Maar je moet je moreel hoog houden. Er komen nog een heleboel étappe's, waarin je deze achterstand kunt inhalen!" „Heel mooi," zei ik tobberig: „Maar ik begrijp niet hoe mijn splinternieuwe band al dadelijk lek kon worden. Dat heb ik nog nooit meegemaakt!" De volgende morgen ging het startschot voor de tweede étappe en die dag ging het beter, ik kreeg geen lekke banden en kwam als derde over de eindstreep. Dat gaf me moed en de volgende étappe reed ik nog harder en kwam samen met een der favorieten, de lange man met de geblokte trui een heel eind voor op het peleton. Kilometers lang stond het zwart van de mensen langs de weg, die ons luid aanmoedigden en ik was van plan die lange vlak voor de eindstreep te passeren en dit keer te winnen. Een kilometer voor het einde zette ik aan en kwam vlak achter hem. Juist wilde ik mijn fietsje vooruit rukken in een laatste grote krachtsinspanning, toen er een geluid klonk dat mijn benen deed verstijven. „Pssst," zei mijn achterband en tegelijk met de lucht voelde ik mijn vechtlust wegstromen! Ik rammelde nog even over de keien met mijn lekke band en stapte af, terwijl de man met de geblokte trui zonder omkijken op de eindstreep afspurtte....

1986. Weer scheen ik door pech achtervolgd te worden, weer kreeg ik een lekke band, toen ik een goede kans had om als een der eersten van deze étappe binnen te komen! Er zat niets anders op, mopperend steeg ik af en legde een nieuwe band om, wat me nu gelukkig al wat handiger afging. Maar ik verloor kostbare minuten en eer ik weer rijden kon hadden een heleboel tegenstanders me al gepasseerd. Tot overmaat van ramp vergiste ik me in de weg en toen ik eindelijk het eindpunt passeerde had ik een humeur als drie dagen onweer. Door de dichte menigte, die de Italiaan Hofi stond toe te juichen, die deze étappe gewonnen had, vóór de man met de geblokte trui, wrong ik me een weg en liep naar het hotel, waar ik die nacht zou blijven. Ik at flink, kroop toen in bed en lag nog een hele tijd na te denken, voor ik in slaap viel. Bij de start der volgende étappe gebeurde er iets, dat in de geschiedenis van de ronde enig zal blijven. Ik vloog meteen na het startschot tussen de hele troep uit en sprintte net zolang tot ik een voorsprong had, die men mij moeilijk bestrijden kon. Dit keer zou ik eens laten zien wat ik waard was....

stripschrift's kompleks

1987. Ik deed dus mijn eerste grote aanval in de Toerdefraans en dit keer nam ik zo'n flinke voorsprong op mijn mededingers, dat zelfs een lekke band me niet van de overwinning af zou kunnen brengen! Meneer Peddelaars, onze ploegleider, kwam telkens geestdriftig naast me rijden in zijn rode auto en riep me toe, dat ik een half uur voor was op het peleton. Ik trapte stevig langs de eindeloze wegen, overal juichten de mensen me toe, maar toen er nog een veertig kilometertjes te rijden waren, kwam de auto van Peddelaars weer naast me en riep hij me — tot mijn schrik — toe, dat een renner bezig was me in te halen! Nu liet de vermoeidheid zich gelden, ik had in het begin wat te veel van mijn krachten gevergd en nu ging het niet zo snel meer als ik wel gewenst zou hebben! Ik zwoegde en hijgde, maar vlak voor het einde keek ik om en zag mijn tegenstander naderen. Het was wéér de man in de geblokte trui, die scheen mij ongeluk te brengen! Ik kon niet verhinderen, dat hij naast me kwam; maar ik besloot vlak achter hem te blijven en hem dan toch op het allerlaatste ogenblik voorbij te spurten. Maar het leek plotseling of mijn fiets niet meer vooruit kon komen. Ik duwde op de pedalen, ik wrong mijn karretje vooruit, maar ik werd door een onzichtbare macht tegengehouden. De man met de geblokte trui had daar geen last van, hij stoof mij voorbij en de ingang van het wielerstadion in, waar nog maar een rondje te rijden viel! Ik knarsetandde van inspanning toen ik tussen de dichte menigte door ook eindelijk bij die ingang was....

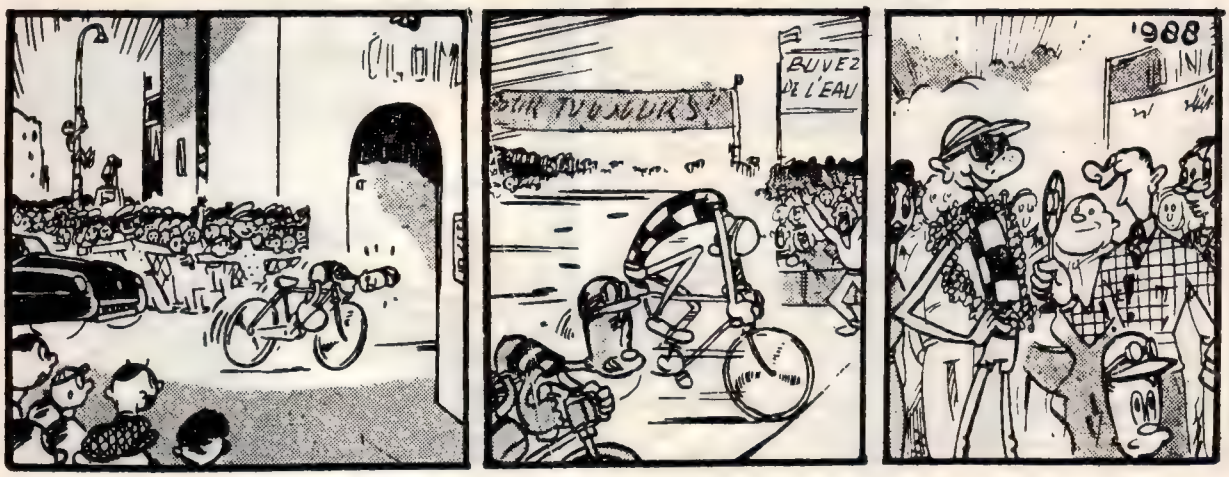

1988. Met enkele geweldige rukken bereikte ik dus ook het wielerstadion, waarin mijn grootste concurrent zojuist verdwenen was op weg naar de overwinning van deze étappe. De volgauto van die knaap had de hele laatste inspannende minuten vlak achter me gezeten, maar door de poort van het stadion mocht die wagen natuurlijk niet volgen. Terwijl ik die poort doorreed merkte ik plotseling, dat mijn fiets weer veel lichter reed, ik schoot weer op! „Zeker een inzinking gehad", mompelde ik: „Jammer, het zal wel niet meer in te halen zijn. Toch proberen!" Ik boog me diep over mijn stuur en trapte het vuur uit de ketting. Het gejuich van de duizenden toeschouwers hoorde ik niet, ik zag alleen de gestalte van mijn tegenstander voor me en de eindstreep in de verte en ik wilde daar het eerst zijn. Die lang hoorde me aankomen, hij maalde ook snel door maar helaas kwam ik precies één centimeter te kort, ik werd tweede! Er waren fotografen en verslaggevers die op mijn lange tegenstander afstormden om hem geluk te wensen en ik liep maar weg. Nog net hoorde ik die lange voor de microfoon van een verslaggever zeggen: „Ach, het was zo moeilijk niet, van die krielkip had ik weinig last". Ik bleef even staan, niet door die woorden, maar door de klank. „Ik kèn die stem", mompelde ik: „Waar heb ik die méér gehoord?"

stripschrift's kompleks

1989. Toen ik de stem van de lange overwinnaar van deze etappe gehoord had, wandelde ik peinzend naar mijn hotel. Ik wist, dat ik die stem kende, erg goed zelfs, maar het wilde me niet te binnen schieten wie de eigenaar was. 's Avonds kwam meneer Peddelaars me een lijstje van het algemeen klassement brengen; ik was flink wat plaatsen omhoog gegaan door mijn tweede plaats in deze etappe, maar het meest interesseerde ik me voor de naam van de lange man met het geblokte truitje. Na enig zoeken vond ik die. „Snark", mompelde ik: „Een bekende klank! Toch ken ik die naam niet. Dat wordt vervelend, ik m o e t het weten!" Ik trok mijn gewone burgerpakje aan en wandelde door de straten van het vreemde stadje naar een ander hotel, waar verschillende renners ingekwartierd waren; ook de lange met de geblokte trui. De portier zei, dat de heren niet te spreken waren, daarom liep ik om het gebouw heen en bereikte langs de brandladder een balcon. Toen ik voorzichtig naar binnen gluurde, sloeg mijn hart een paar maal een roffel. Hoe had ik zo dom kunnen zijn! Dat ik dit niet eerder begrepen had! In de kamer stond de lange wielrenner, nu zonder donkere bril en naast hem zat de man uit de zwarte volgauto, nu zonder pruik en bril. Het waren Knots en Knars, moet ik ze je nog voorstellen?!!

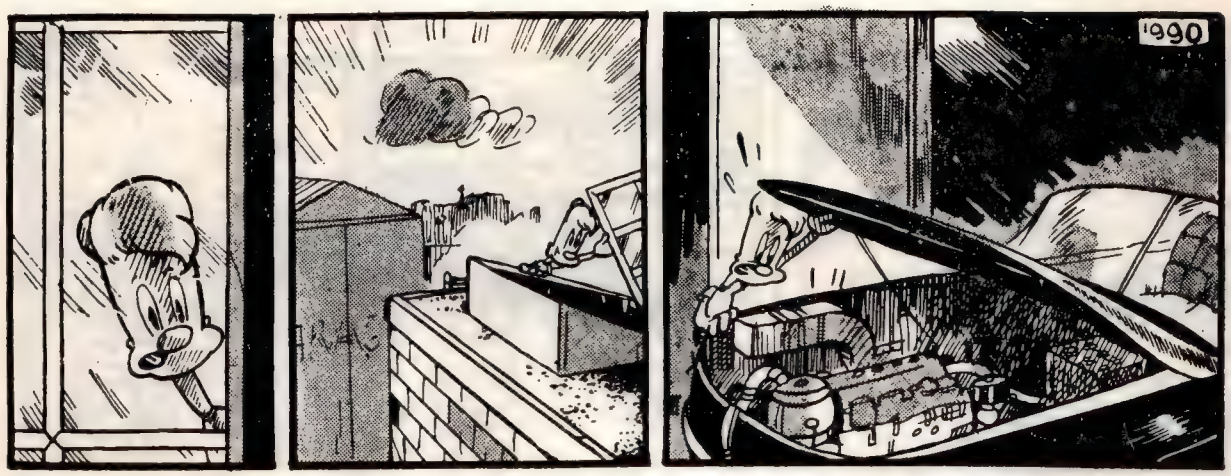

1990. Ik bleef even sprakeloos staan turen door de balcondeuren. Daar binnen waren Knots en Knars, die ik in mijn vorig avontuur onschadelijk gemaakt meende te hebben. Ze zagen er springlevend en nog brutaler uit dan vroeger en ze zaten feest te vieren. „Ah!", hoorde ik Knars juichen: ‚En die Ketelbinkie maar trappen. En haast niet vooruit komen! Een reuzemop!" Ze staken nog 'n feest-sigaar op daar binnen, maar ik liet me snel weer naar de begane grond glijden, want ik begon te snappen welke rol dit boevenstel in deze Toerdefraans speelden. Het was er hun in de eerste plaats om te doen om mij dwars te zitten en verder zelf te trachten de grote prijs te winnen! „De garage", mompelde ik: „Ik moet in de garage zien te komen waar hun volgauto staat. Ik begin onraad te ruiken..." Het was niet eenvoudig om in die bergplaats te komen. De deur zat goed op slot; ik moest naar het dak en wrong met moeite een lichtraam los, waardoor ik toegang kreeg. Het was wel inbreken, maar tegen Knots en Knars was dat wel geoorloofd! En ik had succes! In het halfdonker zag ik de zwarte auto in de garage staan. Ik lichtte de motorkap op en zag nu hoe het gekomen was, dat ik bijna niet had kunnen fietsen, toen deze wagen achter mij reed. Naast de motor zat een grote magneet gemonteerd, sterk genoeg om een fiets aan te trekken!!

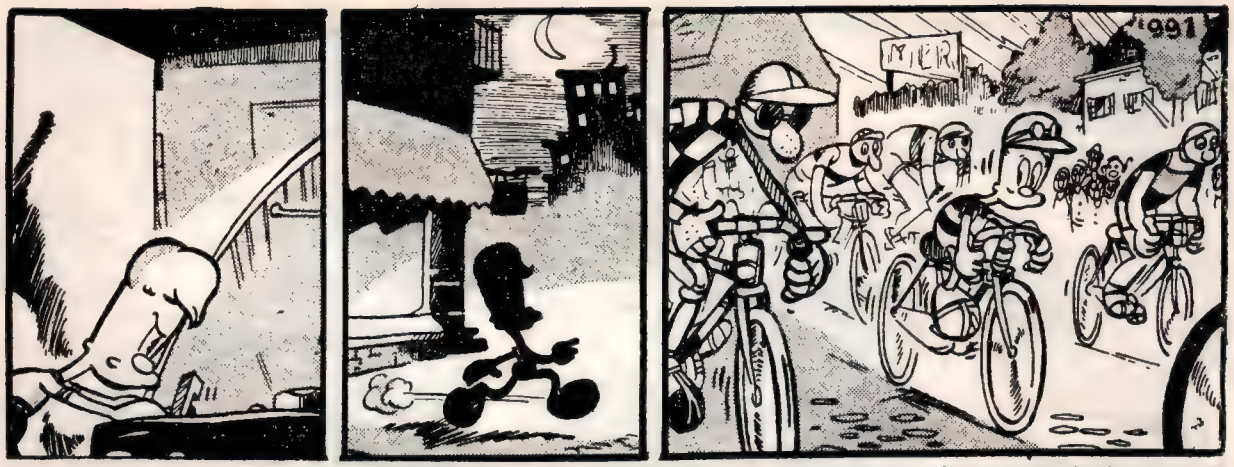

1991. Alles werd me nu op slag duidelijk! Knots en Knars hadden zich in de Toerdefraans gewrongen om wraak op mij te nemen over hun nederlaag in ons vorig avontuur en ondertussen probeerden ze ook nog de eerste prijs te winnen! En voor dit doel gebruikten ze zeer onsportieve middelen. In hun volgauto — bestuurd door Knots — zat een sterke magneet gemonteerd, die in staat was een fiets, die voor de auto reed sterk aan te trekken en dus in zijn vaart te belemmeren. Ik was nu doorgedrongen in de garage, waar die truc-auto stond en gebruikte een paar uren van mijn nachtrust om de magneet uit de wagen te halen en ergens in een hoek van de garage onder een stapel banden te verbergen. Toen dit gebeurd was verliet ik de garage weer op dezelfde wijze als ik gekomen was en liep snel door de donkere straatjes van het vreemde stadje terug naar mijn hotel, waar ik gauw onder de wol kroop en voldaan in slaap viel. „Laat Knots en Knars nu maar opkomen", mompelde ik dromerig: „Ik weet nu met wie ik te doen heb, al zal ik ze dat niet laten merken!" De volgende morgen kwam ik heel vrolijk weer aan de start van de nieuwe etappe, vastbesloten me dit keer niet te laten verschalken. Zacht grinnikend reed ik een hele tijd vlak naast Knars — die zich nu Snark noemde — want ik had plezier in het feit, dat hij niet wist, dat ik alles wist! De eerste honderd kilometers werden door het hele peleton in matig tempo afgelegd, maar toen...

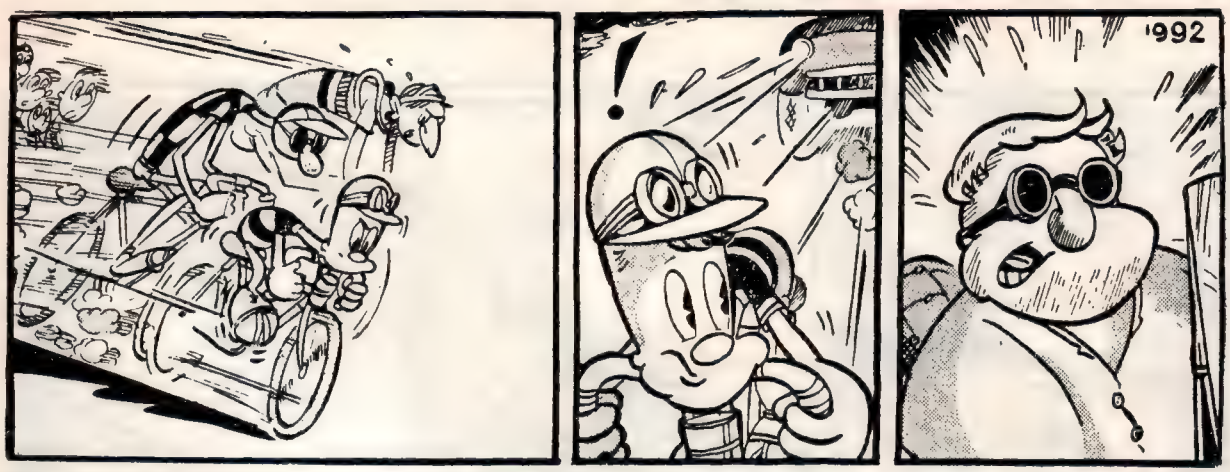

1992. Na honderd kilometer deed de bekende Italiaan Hofi een uitlooppoging. Ik zag het aankomen en ging mee aan zijn wieltje en de vermomde Knars trapte ook wat sneller en zo suisden we met z'n drieën vooruit en hadden heel vlug een flinke voorsprong. De afstand naar het eindpunt van deze rit was niet zo groot meer en de overwinning was erg belangrijk voor het algemeen klassement. Daarom werd er flink doorgetrapt en ik had — zelfs met mijn apenkracht — veel inspanning nodig om het bij te benen. Toch had ik nog kracht genoeg over om me tien kilometer voor het einde los te werken van de andere twee, ook al vlogen de vonken daarbij uit mijn pedalen. Knars was nu dus niet meer voor me om me door gestrooide kopspijkertjes een lekke band te bezorgen zoals eerst, maar nu hoorde ik heel spoedig de zwarte volgauto van het boevenstel achter me ronken. En nu begon mijn plezier pas echt, want ik wist dat Knots een onaangename verrassing wachtte... Knots kwam vlak achter mij met zijn zwarte wagen en drukte toen de knop in, waarmee de electromagneet in werking gesteld kan worden.
„Ha", gromde hij onder zijn valse pruik en achter zijn zwarte bril: „Nu kan Ketelbinkie weer extra hard trappen zonder vooruit te komen. Haha. Dit is een mooie dag en..." De woorden bestierven de slechterik op de lippen, want hij zag, dat ik helemáál geen vaart minderde, maar integendeel nog een rukje harder ging. „Wasdatnou", gromde Knots: „Die krielkip merkt niks, dat klopt niet!" Hij kon ook niet weten dat zijn mooie magneet nog in de garage lag!

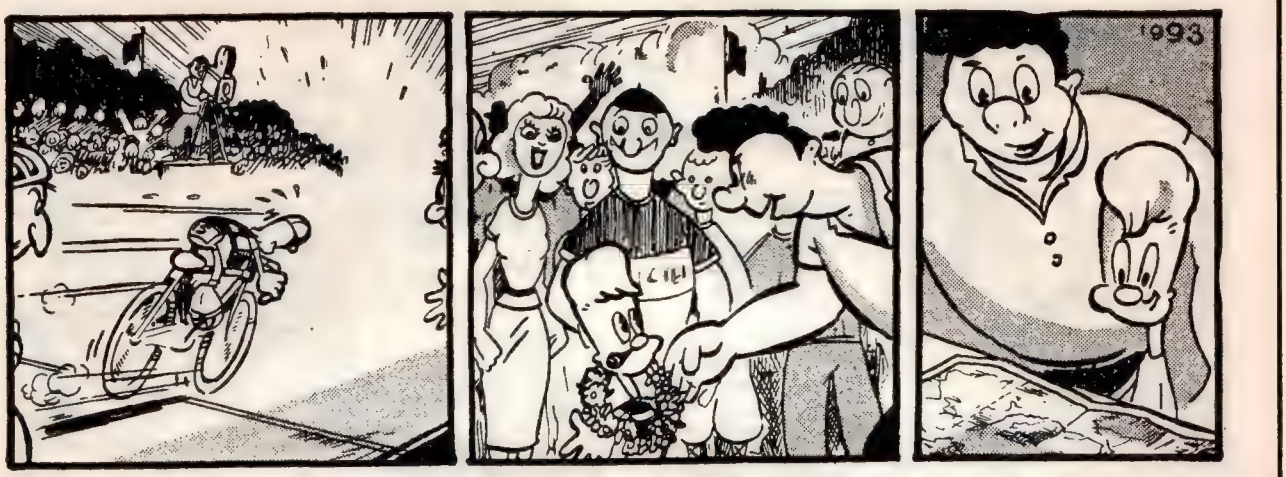

1993. En terwijl Knars met een verschrikt hoofd in zijn zwarte auto achterbleef en niet begreep, waarom ik geen belemmering meer ondervond van zijn ingebouwde magneet, spande ik mijn laatste krachten in om mijn voorsprong op Hofi en Knars en het hele peleton zo groot mogelijk te maken. En nu was er niets meer dat me tegen kon houden, de mensen langs de weg juichten me luid toe en als eerste stoof ik de dichtbevolkte wielerbaan op en suisde over de eindstreep als etappewinnaar! Ik was nog wel niet in het bezit van de gele trui, maar in het algemeen klassement stond ik nu op de derde plaats achter Hofi en Knars. Ik kreeg een krans om en allerlei mensen stelden me vragen in vreemde talen, die ik niet verstond. Meneer Peddelaars was de gelukkigste man, hij zwengelde mijn hand of ik een pomp was en zijn gelaat glom als een goed merkgloeilamp. Ik grinnikte maar wat, want het leek me beter niets te vertellen van Knots en Knars, dat zou ik zelf wel opknappen! Toen ik nog een ere-rondje gereden had en de mensen genoeg gejuicht hadden ging ik naar het hotel, waar ik dit keer ingekwartierd was. Meneer Peddelaars kwam met mij mee en toonde mij een landkaart van de volgende etappe. „Dat is een rit door de bergen, Ketelbinkie", zei de ploegleider: Een der zwaarste uit deze ronde. Hier zal je het zwaar te verduren krijgen, verdeel dus je krachten goed! „Oke, meester", zei ik: „Ik zal klauteren als een klipgeit, wees maar gerust!"

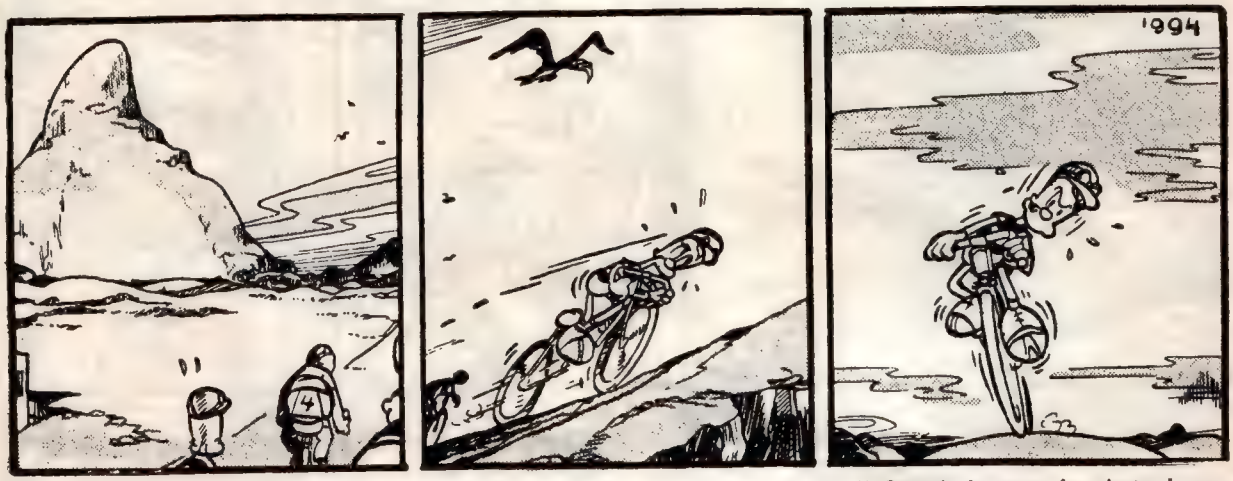

1994. De volgende morgen begon dus de eerste berg-etappe en toen we een kleine dertig kilometertjes gereden hadden kwam de eerste berg in zicht, de Koldeknoerst, een knaap van enige duizenden meters hoog en daar moesten we overheen! Ik keek eens naar het zware bergmassief en kreeg het wel een beetje benauwd. Het rijden op vlakke wegen was ik nu wel gewend, maar deze berg leek me meer iets voor een vliegtuig dan voor een vederlicht fietsje! Ik zette echter mijn tanden op elkaar en begon te zwoegen toen we op de eerste hellende wegen kwamen. Achter en voor me hoorde ik de andere renners hijgen, ik was gelukkig niet de enige, die dit een zwaar karwei vond! Steeds hoger ging het, de omgeving werd kaal en rotsachtig, op deze hoogte groeide niets meer. De top was in de mist gehuld, flarden rook belemmerden het uitzicht en het was al een hele toer om op de weg te blijven, want de ravijnen gaapten links en rechts hongerig en peilloos diep! Vóór mij waren slechts enkele renners, het peleton lag verspreid over de weg. Met enkele zware rukken dwong ik mijn fiets — op de pedalen staande — naar de top en eindelijk was ik op het hoogste punt, waar de lucht klam en dun was en een kille bergwind mist aanvoerde...

stripschrift's kompleks

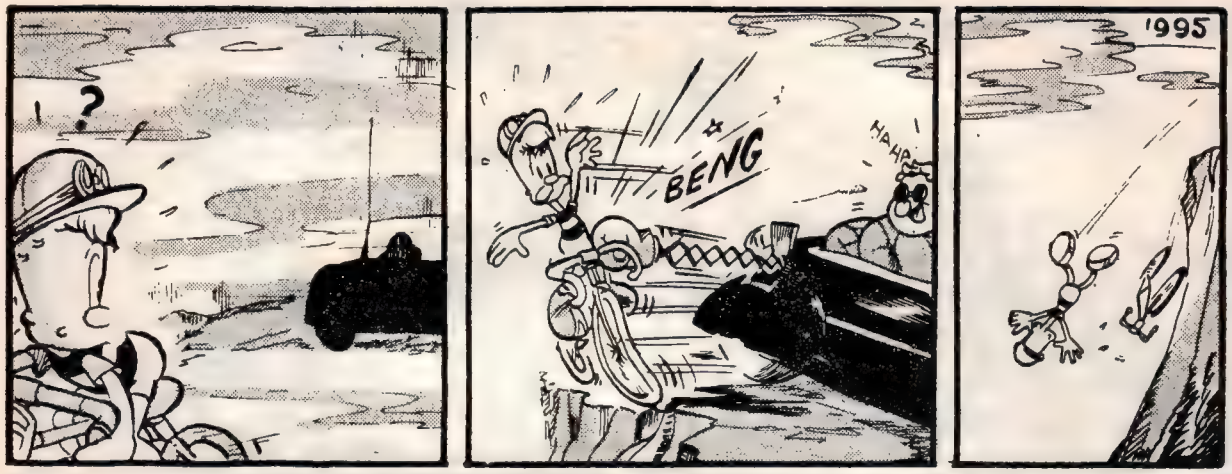

1995. Het was een heel gezwoeg om naar de top van de Koldeknoerst te komen, maar eindelijk was ik er dan toch en kon een beetje uithijgen op het rechte stuk voor ik aan de afdaling begon. Erg prettig was het niet op de berg, uitzicht was er niet, want de hele omgeving zat vol mistflarden en bovendien moest je goed op je stuur letten, want de weg was smal en de ravijnen diep. Plotseling hoorde ik achter me geronk en tot mijn schrik ontwaarde ik de zwarte volgauto met boef Knots. Ik bleef midden op de weg rijden, maar Knots liet op de claxon drukken en naderde dreigend. Er waren geen toeschouwers in de buurt en geen andere renners en ik voelde me niets op m'n gemak, ook al zou ik nu geen last meer hebben van de magneet! Langzaam schoof de wagen voorbij me en ik wilde al opgelucht adem halen, omdat Knots me misschien niet herkend had, toen het gebeurde. De zwarte auto bleek behalve de onschadelijk gemaakte magneet over nog meer mechanische trucjes te beschikken! Knots drukte ergens op een knop, in de achterkant van de wagen schoot een verborgen luikje open en eruit suisde een soort veer met een harde, opgevulde bokshandschoen aan het eind, die mij onfeilbaar raakte. Ik gaf een gil, maar daarmee kon ik me niet redden. Ik rolde om, mijn fiets gleed onder me weg en ik tuimelde hals over kop in het ravijn!!!

1996. Ik vond het helemaal geen plezierig voorval, zoals je begrijpen zult. De auto van Knots bokste me het ravijn in en toen ik het dal intuimelde, dacht ik, dat mijn laatste uurtje geslagen had. Ik voelde de lucht langs mijn oren fluiten, sloeg wanhopig mijn armen uit, die helaas geen vleugels waren en.... plofte in een bergmeertje. Het water was ijskoud, maar het was stukken beter, dan de harde rotsgrond, die ik verwacht had! Ik ging even kopje onder, sloeg armen en benen uit en kwam naar lucht happend boven. „Het is formidabel", hoorde ik een vreemde stem zeggen: „Hi-hi, wat grappig!" Ik draaide me om en zag een oud mannetje staan, dat veel plezier had. „Wat is grappig", vroeg ik streng: „Dat ik er het leven afbreng, oude?" „Hihi", zei het mannetje: „Nee maar je hebt zo'n raar wambuis aan, wat een felle kleuren, je lijkt wel een meisje!" Ik klom naar de oever en zei kwaad: „Dit is een rennerstrui, ik doe mee met de Toerdefraans!" „Nooit van gehoord", zei het mannetje: „Kun je dat eten?" „Zeg me liever hoe ik weer boven kom", riep ik nijdig. „Jij begrijpt niets van een sportman en zijn moreel." Het mannetje grinnikte nog harder, maar wees me toch een smal paadje, dat langs de rotsen omhoog kronkelde. Ik draaide hem mijn rug toe en begon snel te klimmen, want iedere seconde was kostbaar....

stripschrift's kompleks

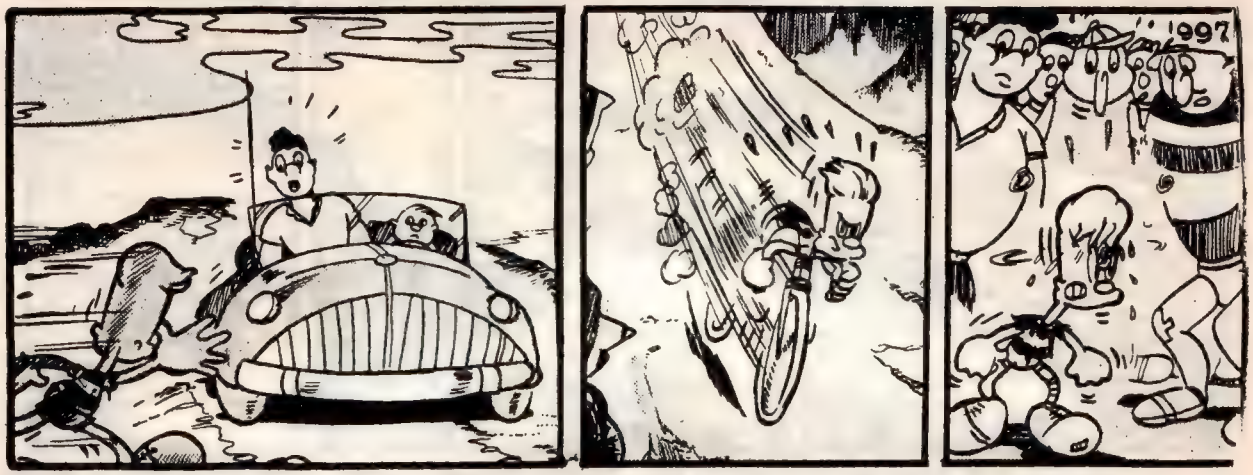

1997. Zoveel tegenslag als ik heeft nog nooit een renner in de Toerdefraans gehad. En het was letterlijk tegen-„slag", want ik werd door de trucauto van Knots een ravijn in geslagen en het was puur geluk dat ik het er heelhuids afbracht. Mijn fiets was verdwenen in het bergmeertje en het duurde een flink half uur voor ik — na een hevige klimpartij — weer op de weg kwam. Toen waren alle renners al voorbij, want er was heel wat kostbare tijd verstreken. Maar als laatste voertuig kwam net de volgauto van mijn ploegleider Peddelaars over de top, die zich al erg ongerust gemaakt had. „Ketelbinkie," riep hij: „Waar zat jij?!" „In het ravijn," riep ik: „Geen tijd om het je uit te leggen, geef me vlug een andere fiets." Even later klom ik weer op een zadel en begon de afdaling van de Koldeknoerst met een flinke achterstand op alle andere renners. Ik was woedend. ‚Wat een gemene streek van Knots en Knars/ gromde ik: „Maar ik zal ze niet het plezier gunnen om helemaal uit de strijd te verdwijnen." Met ware doodverachting liet ik de fiets gaan, trappen hoefde ik niet, want de afdaling was behoorlijk steil. Als een wervelwind suisde ik over de weg, rakelings langs ravijnen en kloven, maar ik had het stuur goed in bedwang. Vlak voor de sluiting stoof ik de eindstreep over en wipte woedend van mijn fiets! „Waar zijn Knots en Knars", riep ik: „Ik zal ze!" Maar die slimmerds zaten al in hun hotel...

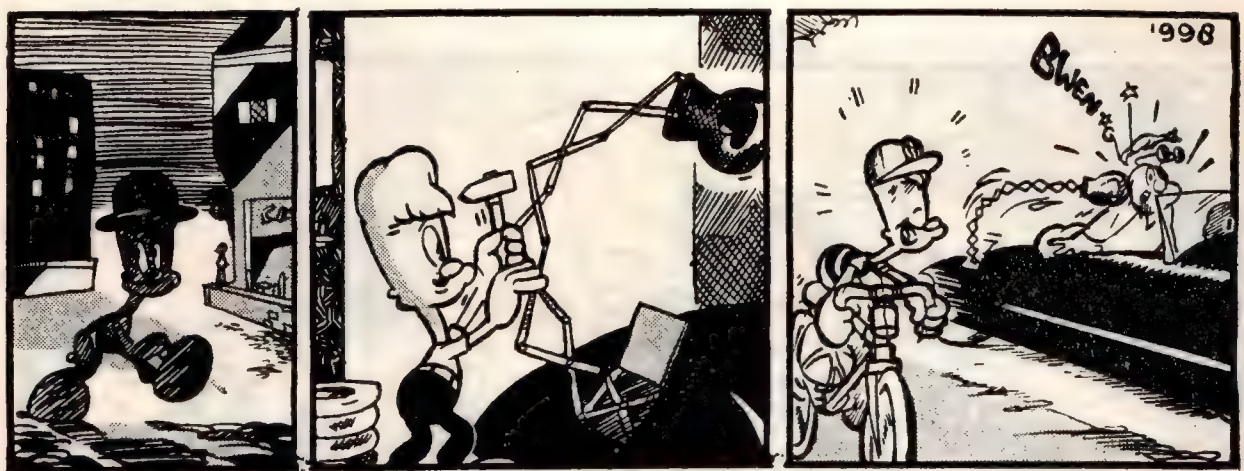

1998. Ik was eerst van plan de wedstrijdleider te gaan vertellen, dat er twee onsportieve schurken aan zijn Toer deelnamen, maar ik begreep bijtijds, dat hij het verhaal van de trucauto toch niet geloven zou en me voor mal zou verklaren. Ik moest het zelf opknappen, zoals ik altijd alleen tegen dit boevenstel gestreden had. 's Avonds vermomde ik me met een bolhoed en een snorretje en ging weer op zoek naar het hotel van Knots en Knars. Voor de tweede maal drong ik de schuur binnen, waar de voertuigen stonden en ging aan het werk. Ik drukte op alle verborgen knoppen en eindelijk klapte het luikje open met de mechanische arm en vuist, die me die middag uit de strijd geslagen had. Ik dacht even na en grinnikte. „Ik haal dat ding er niet uit," mompelde ik: „Ik weet iets leuks!" Ik greep een hamer en werkte ijverig door.... De volgende morgen startte ik met de andere renners voor de volgende étappe, die ons weer over een hoge berg voerde. Ik bleef in de voorste geledederen en toen we boven op de top waren, ging ik expres vlak naast de volgauto van Knots rijden. En het ging juist zoals ik gedacht had. Knots drukte weer op de knop en de mechanische vuist schoot uit! Maar inplaats van mij het ravijn in te stompen, draaide het verbogen ding naar voren en kwam de bokshandschoen met volle kracht tegen het dikke hoofd van Knots. Hij kwekte van pijn en ik lachte blij. „Aanpakken," zei ik: „Een aardige uitvinding, hoor!"

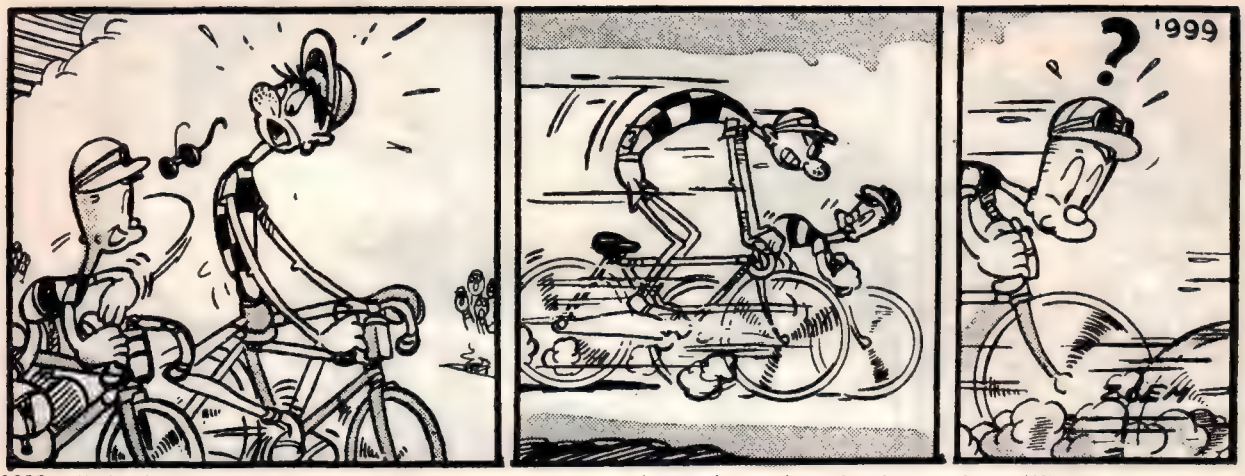

1999. Ik had groot plezier, toen Knots op de knop in de truc-auto drukte en een klap kreeg van zijn eigen uitvinding. „Dag, Knotsje," riep ik: „Ik heb jullie spelletje door, oliebol! We zullen zien wie deze Toer wint!" Knots was helemaal verbouwereerd. door de tik en door de ontdekking, dat ik hem herkend had ondanks zijn mooie vermomming! Maar ik had geen tijd om lang met hem te praten, ik fietste even flink door tot ik naast Knars reed. „Dat is nummer twee," mompelde ik: „Die krijgt ook een verrassing!" Ik rekte me uit en sloeg met een fikse zwaai de donkere bril van Knars z'n neus. „Hallo, lange," riep ik opgewekt: „Doe die glaasjes maar af, hoor. Ik herken m'n oude vrienden toch wel!!" Knars gaf een doordringende gil, haalde diep adem en begon toen te schelden. „Lelijk klein onderkruipsel," siste hij: „Bén je d'r nog! We zùllen jou! Jij zal verliezen, mannetje!" „Dat zit nog," gromde ik: „Zullen we eens een keer eerlijk om het hardst rijden, slierasperge!" Knars gaf geen antwoord; hij boog zich over zijn stuur en begon heel vlug te trappen. Ik spande me ook flink in en naast elkaar suisden we over de weg. Maar plotseling ging Knars nòg harder en ik minderde vaart en staarde verbaasd naar zijn verdwijnende fiets. „Vreemd," mompelde ik: „Het is net of ik wat hoorde zoemen, wat betekent dat?"

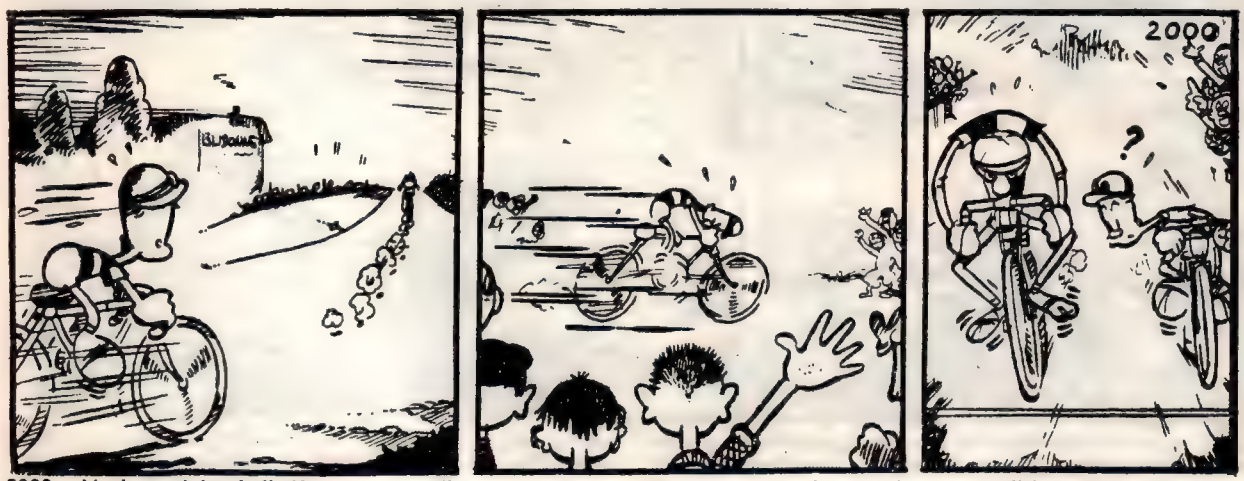

2000. Verbaasd keek ik Knars na en ik vergat bijna te trappen. „D'r zoemde wat", mompelde ik: „En het kwam uit zijn fiets! Zou er een motor inzitten? Dat kan niet, die zou je toch moeten zien? Hm, ik krijg argwaan, het is eigenlijk ook niets voor Knars om zo hard te kunnen fietsen, die verzint liever plannetjes en laat anderen het werk doen. D'r is iets aan de hand met die fiets, dat ik daar niet eerder op gekomen ben!" Ik boog me diep over het stuur van mijn fiets en begon te trappen zoals ik nog nooit getrapt had. Met forse rukken ging ik vooruit, scherp staarde ik langs de weg met half dichtgeknepen ogen. De toeschouwers langs de weg gilden van verbazing over zoveel snelheid, maar ik had echt geen tijd om ze uit te leggen, dat ik dit niet deed om de etappe te winnen, maar om de fiets van die lange, geblokte wielrenner te bekijken. Vlak voor de eindstreep had ik Knars ingehaald, ik kwam naast hem en tuurde naar zijn karretje. Op hetzelfde ogenblik hoorde ik het zoemende geluid ophouden, de laatste meters trapte Knars helemaal zelf. Ik ging als tweede over de lijn, maar het interesseerde me helemaal niet. „Het gaat boven m'n petje", hijgde ik: „Er zit geen motor op, het is een gewone fiets! Hoe zit dat?"

stripschrift's kompleks

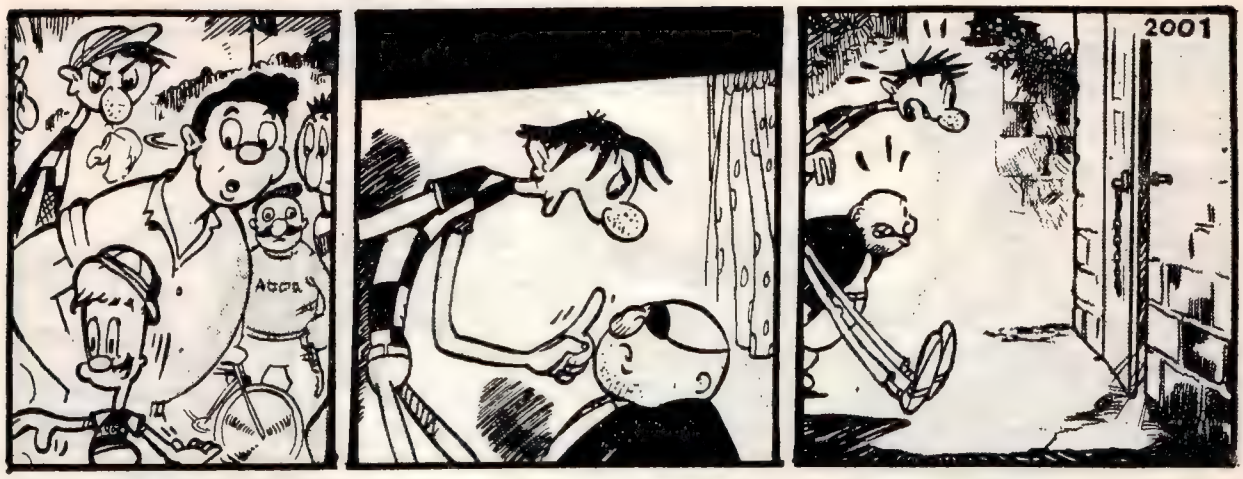

2001. Met gefronsd voorhoofd stapte ik van mijn race-karretje. Ik begreep niet, hoe Knars zo hard kon rijden zonder een motor op zijn fiets, dat was niets voor die lange, die was nooit sportief geweest. Plotseling grinnikte ik en ik hoorde meneer Peddelaars niet eens, die me geluk wilde wensen met m'n tweede plaats in deze etappe. „Natuurlijk", mompelde ik: „Ik weet het, ik ga vanavond die fiets eens op m'n gemak bekijken." Die avond zaten Knots en Knars in hun hotel hevig ruzie te maken. „Hij heeft het ontdekt", snauwde Knots: „Hij heeft eerst de magneet en toen de mooie boksarm uit mijn auto stukgemaakt! Dat is jouw schuld". „Je kletst", siste Knars: „Ketelbinkie heeft jou natuurlijk herkend, oliebol! Maar... hoe is-ie bij de auto gekomen. Dat kan-ie alleen 's nachts gedaan hebben!" „Dan heeft-ie ingebroken", gromde Knots: „In de garage! En misschien... is ie daar nu wéér!" Het tweetal stond op en sloop het hotel uit. Vlak voor de deur van de garage, waar hun auto en de fiets stond grepen ze elkaar vast van schrik! „Kijk's!", siste Knars: „Daar! Licht! D'r is iemand binnen! Inbrekers! Ketelbinkie! We zullennum! Kom mee!"

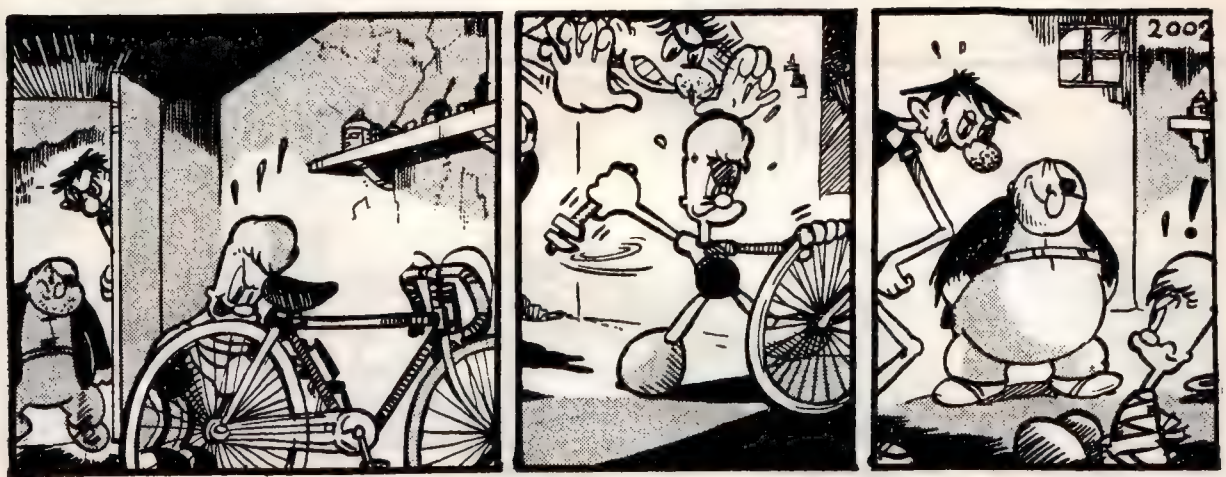

2002. Ik was inderdaad weer doorgedrongen in de schuur, waar de race-fiets van Knots en Knars stond, maar ik had door al mijn geslaagde inbraken zoveel zelfvertrouwen gekregen, dat ik niet meer oplette en er helemaal niet aan dacht, dat het boevenstel me op het spoor kon zijn. Bovendien was ik veel te opgewonden door mijn ontdekking. Want ik had maar nauwelijks een beetje aan die fiets gemorreld of ik ontdekte allerlei verborgen klepjes in de buizen en binnen de minuut had ik door, dat ik hier met een nieuw soort bromfiets te doen had, waarvan de motor en de benzine-tank handig in het frame van de fiets waren verborgen. „Grote grutten", zei ik: „Wat een slimmerik. Die Knars rijdt dus mee op een brom-fiets en niemand, die dat wist! Ik zal korte metten maken met zulke onsportieve zaken, daar gaat hij!" Ik hief een zware tang op om daarmee de fiets in diggels te slaan, maar ik kwam zover niet met m'n zwaai Knots en Knars waren achter me binnengekomen en toen ze mijn plannen zagen, wierpen zij zich tegelijk in een vakkundige zweefduik bovenop me! Ik schrok en verweerde me heftig, maar het stel had het voordeel van de eerste klap en ze kregen me goed vast en bonden me!! „Oef", hijgde Knars: „Daar hebben we onze Ketelbinkie weer! Je valt me tegen, jongen, nu betrappen we je al als inbreker en fietsenvernieler, het staat je netjes!"

stripschrift's kompleks

2003. Knots en Knars hadden reuze-plezier nu ze me overrompeld en gebonden hadden, ze stonden elkaar een tijdje schaterend op de schouders te slaan en gingen toen verzinnen wat ze met me doen zouden. Na een tijdje fluisteren begonnen ze me gichelend in een stel autobanden te wringen, die hier in overvloed lagen. Ze knoopten en duwden tot ik eruit zag als een groot model voetbal. „Leuk, hoor", mompelde ik gesmoord: „Ha, wat een pret. Met z'n tweeën tegen èèn, durven jullie wel. Maak me eens los!" „Nee, Ketelbinkie", proestte Knars: „Dat zou zonde zijn. We laten je hier rustig liggen en ik en m'n vriend gaan lekker slapen en morgen rijd ik weer in de Toer op m'n bromfiets en ik zal het winnen en d'r zal geen lastige Ketelbinkie zijn om alles in de war te gooien. Tabé, ventje. Het beste!" De deur knalde achter het grinnikende tweetal in het slot en ik bleef achter in de donkere garage. Ik zag de maan naar binnen schijnen door een raampje en ik rukte en trok, maar de autobanden klemden akelig en toen het weer dag werd zat ik nog precies even machteloos! „Hopeloos", hijgde ik: „Over een uur klinkt het startschot voor de nieuwe etappe en ik zal er niet zijn, ik zal niet mee kunnen fietsen. Wat een ramp!" Zo dacht meneer Peddelaars op het plein van de start er een half uur later ook over. „Waar blijft Ketelbinkie?" mompelde hij: „Onze beste renner! Zou-ie ziek zijn?" Hij stuurde iemand naar mijn hotel, maar daar was ik natuurlijk niet. Ik lag ingewikkeld in de garage, terwijl de minuten verstreken!

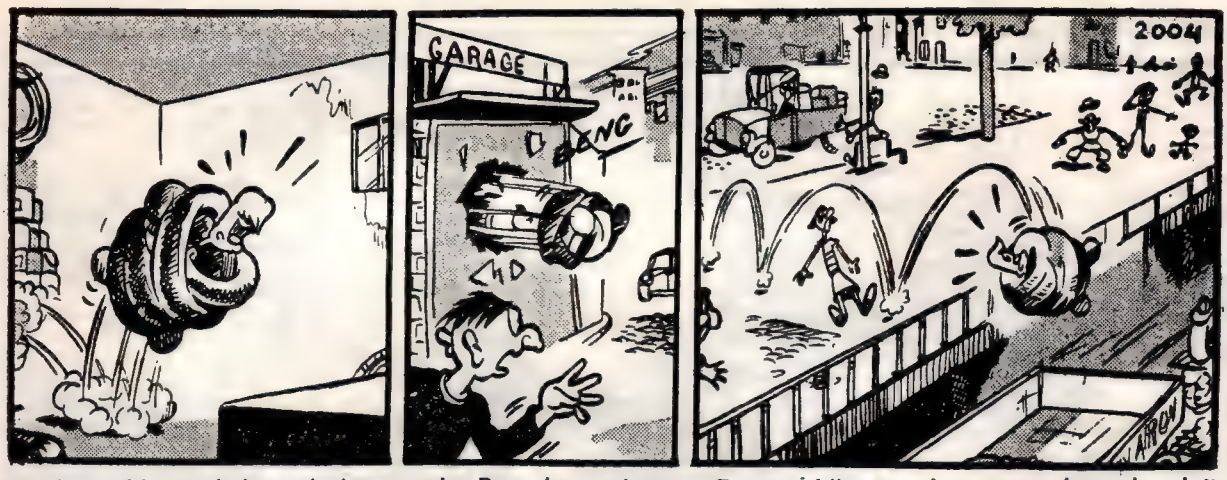

2004. Ik voelde me helemaal niets prettig. Daar lag ik in een of andere garage in een vreemde stad, stijf omsnoerd door autobanden en over een paar minuten zou de start plaats hebben van de nieuwe etappe van de Toerdefraans en als ik daarvoor niet op tijd kwam was de strijd voor mij afgelopen en zou bovendien mijn oude vijand Knars met z'n bromfiets de Toer winnen. Ik had al een hele tijd zonder succes liggen wringen, maar nu begon ik van woede te dansen en tot mijn vreugde ging dat wel. De rubberbanden veerden als een tennisbal en ik kaatste door de garage met steeds grotere sprongen en moest alleen opletten, dat ik mijn hoofd niet stootte. Ik keek naar de deur en lachte grimmig. Er was nog een kleine kans... Een voorbijganger kreeg even later de schrik van zijn leven. Hij hoorde een gekraak en zag toen een grote, rubber bal door een garagedeur de straat op vliegen. Terwijl de man gillend naar zijn moesje rende om uit te huilen, kaatste de rubberbal met grote sprongen over de straten van de stad, langs pleinen en singels, stak een drukke rijweg over en verdween pardoes in een tunnel. Sturen kon ik niet, de schreeuwende toeschouwers moesten maken dat ze weg kwamen en ik dacht dat m'n laatste uurtje geslagen had, toen ik in die tunnel belandde. Maar ik kwam in de laadbak van een vrachtauto terecht en werd snel meegevoerd...

stripschrift's kompleks

2005. Ik was duizelig en half versuft door mijn wonderlijke reis. Eerst was ik dwars door de stad gekaatst in mijn rubber-banden en toen kwam ik op een vrachtauto terecht, waarvan de bestuurder niets merkte en me in topsnelheid meevoerde. „Tjonges", mompelde ik: „Wat een leuk uitstapje, is dit niet iets voor een reisvereniging! Gratis builen en schrammen, kinderen half geld. Waar zou ik terecht komen; ik kan die Toerdefraans nu wel afschrijven, daar kom ik nooit meer!" Maar dat hoefde ik niet, de toevalligheden zijn de wereld nog niet uit! De vrachtauto reed regelrecht naar de plek, waar de start voor deze etappe gehouden werd! Misschien ging de bestuurder er een kijkje nemen net als de duizenden toeschouwers, misschien was het toeval, ik weet het niet! Meneer Peddelaars was bijna op het kookpunt ondertussen. Het startsein werd gegeven en Ketelbinkie was er niet. „Alles voor niets", mompelde de grote organisator: „Onze beste kracht is verdwenen. Wat 'n ramp!" Op dat ogenblik passeerde de vrachtauto. Ik zag waar ik was en liet met een geweldige inspanning de autobanden weer stuiten. Ik kaatste bijna tegen meneer Peddelaars aan, riep: „Goeden middag, opschieten!" en werd door verbaasde omstanders uit de banden gewrongen. Mijn fiets stond klaar, ik wierp me in het zadel en jakkerde weg!! En het ging allemaal nog veel vlugger dan ik het nu vertellen kan!

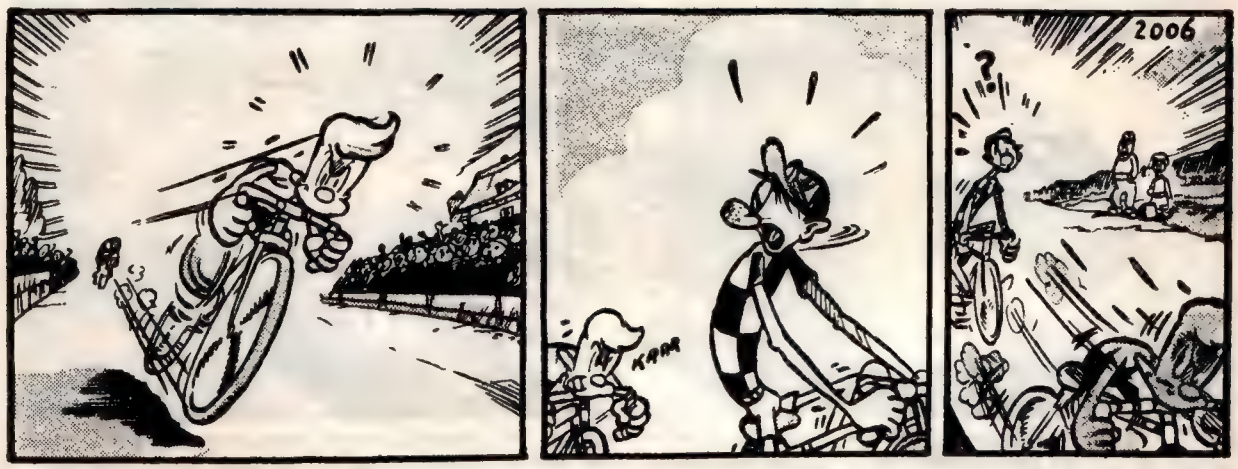

2006. Het geluk was op mijn hand; door allerlei toevalligheden kwam ik nog juist op tijd voor de start van de nieuwe etappe en zo kregen Knots en Knars niet hun zin. „Het moet nu uit zijn", gromde ik, terwijl ik snel over de wegen suisde: „Als ik dat tweetal niet onschadelijk maak zullen ze me nog grotere moeilijkheden in de weg leggen. Ze zijn tot alles in staat! Eerst zullen we Knars eens verrassen, die zal al wel een heel eind voor zijn op z'n truc-bromfiets. Ik passeerde een heleboel concurrenten en zag een kilometer of vijftig na de start de geblokte trui van mijn lange vijand voor me. Met enkele forse trappen kwam ik vlak achter hem. „Ahoy", riep ik dreigend: „Hier zijn we weer, aspergel Wat een verrassing, hè!" Knars gaf een akelige gil van schrik; hij probeerde te vluchten, maar ik was niet meer te houden. „Doemeniks", riep de magere ondeugd: „Ksallutnoojtmeerdoen!" „Grrr", deed ik: „Ik ken die kletspraatjes. Het is afgelopen met je gemene spel, lantaarnpaal!" Knars zat luidkeels te bibberen, want hij kende m'n kracht uit vorige avonturen, maar tot zijn verbazing en opluchting ging ik langs hem heen en verdween in de verte. Maar hij juichte te vroeg, want ik had andere plannen...

2007. Ik reed dus langs bange Knars heen, zeer tot zijn opluchting, want hij had een pak slaag verwacht. Maar ik had een leuker voornemen, dan een aframmeling. Ik nam eerst een voorsprong van een kilometer of twee op mijn vijand, sprong toen van m'n fiets en vroeg aan een eenzame toeschouwer: „Meneer, heeft U een doos lucifers voor me te leen, het is voor een groot doel!" De man keek me wel een beetje verwonderd aan, want hij wist, dat sportlui niet roken, maar toch gaf hij mij de verlangde vuurhoutjes. Vlug zocht ik een droge tak uit het struikgewas, hield er een paar brandende lucifers bij en had succes, want het stuk hout vatte vlam. Ik blies nog een beetje tot ik een behoorlijk vuurtje had en draaide me toen om — net op tijd — want daar kwam Knars aan. „Ahoij!", riep ik opgewekt: „Ha die Knars. Moet je een vlammetje!" Knars gaf een gil toen hij me met die fakkel zag naderen, hij probeerde het ding uit m'n handen te schoppen, maar hij mikte slecht. Je moet niet denken, dat ik Knars te lijf wilde gaan met dat vuur, zo'n ruwaard was ik niet. Het ging mij om Knars z'n fiets. De fiets met de ingebouwde motor, waarop die slechterik al zo lang oneerlijk mee reed in de Toerdefraans...

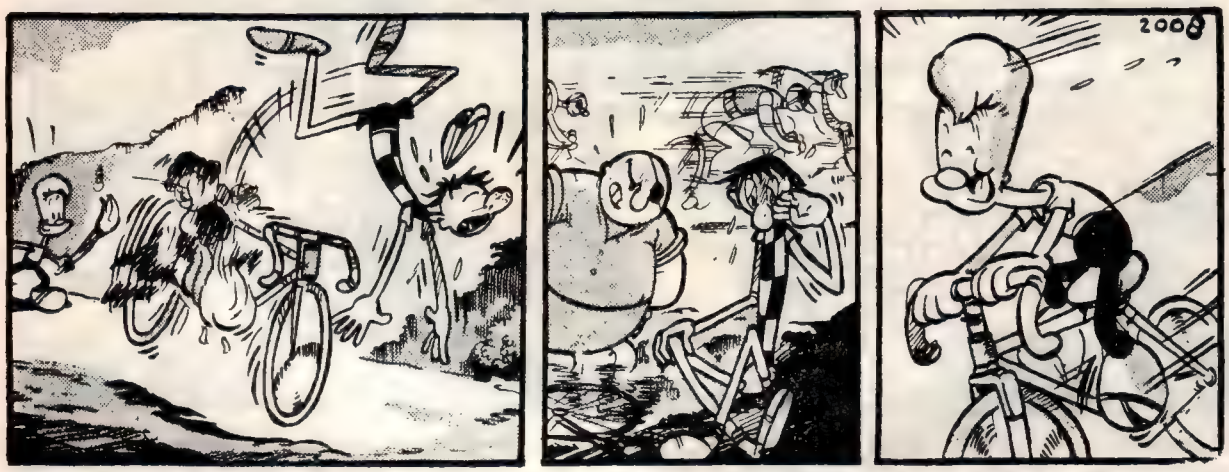

2008. Ik nam een klein sprongetje en hield mijn brandende fakkel onder een der stangen van Knars zijn fiets. De lange boef probeerde nog weg te komen, maar het was al te laat. De benzine, die slim verborgen zat in die buis vatte met een knal vlam en daarmee had ik m'n doel bereikt. Knars gaf een gil en nam een sprong en tuimelde van zijn brandende rijwiel, dat zielig op de grond tolde en daar knetterend en sissend tot as verteerde. „Verdiende loon, Knarsje", zei ik opgewekt: „Moet je maar niet op een bromfiets in de Toerdefraans verschijnen. Je spel is uit!" Ik klom op mijn fiets en vervolgde de etappe in de wetenschap, dat ik geen last meer zou hebben van oneerlijke concurrentie! Knars bleef op de grond zitten, ook toen Knots in de zwarte volgauto naderde en brullend van woede het slagveld kwam bekijken. „Ontzettend!", riep de dikke: „Onze hele truc-fiets uitgebrand. Nou kunnen we d'r wel mee ophouden. Dat was suf van je, handigerd!" „Ikik kon er n-niets an doen", snikte Knars: „D-dat joch had een fakkel en er waren allemaal vlammen, oechoeh!" Ondertussen snelde ik vrolijk langs de wegen en naderde het einde van de etappe. „En morgen zal ik 'm van katoen geven", juichte ik: „Dan zal ik eens laten zien wat wegrennen is!"

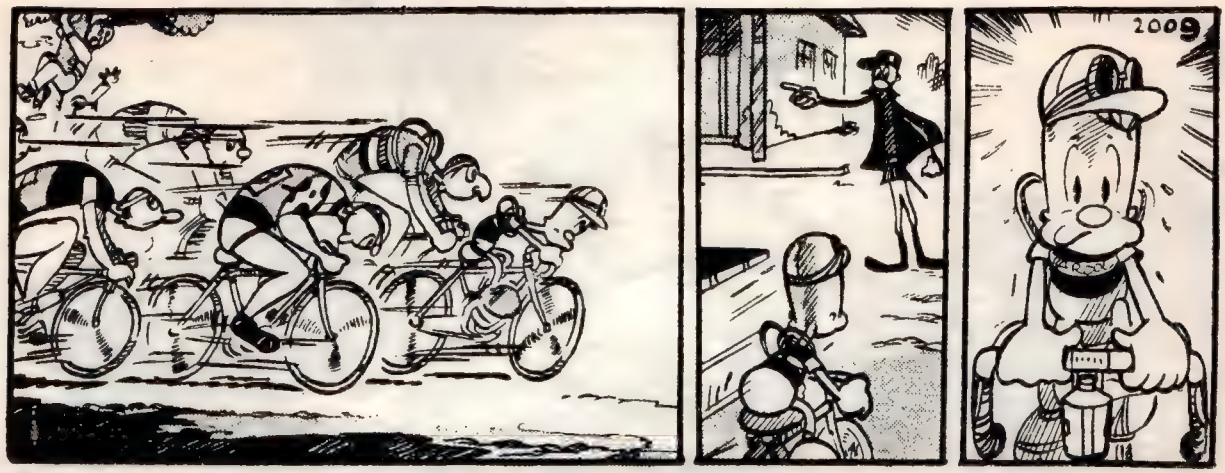

2009. Nu Knars geen fiets meer had met een verborgen motor deed hij verder niet meer met de Toer mee, gewoon trappen was te vermoeiend voor dat heerschap. Dat wist ik en daarom kwam ik de volgende morgen opgewekt aan de start van de nieuwe etappe, vastbesloten dit keer een behoorlijke plaats te bereiken. Dat was nodig, want de Toer begon op te schieten en de Italiaan Hofi had nog steeds de leiding in het algemeen klassement. Ik plaatste me aan het hoofd van het peleton en gaf kilometers lang het tempo aan. Een heleboel renners konden dat niet volhouden en moesten achterblijven. Na honderd kilometer waagde ik de sprong en maakte me los van die kopgroep en nam een flinke voorsprong. Als eerste suisde ik nu over de weg en werd luid toegejuicht door het publiek. Toen ik door een stil dorp kwam stond daar een agent, die me de weg wees. Ik ging die richting uit en trapte nog eens zo stevig door om m'n voorsprong te handhaven. Maar na een kilometer of tien deed ik een vreemde ontdekking. Hier stonden nergens mensen langs de weg, het verkeer ging in deze streek gewoon door. Mijn adem stokte. „Allemoppen", stamelde ik: „Dit betekent maar één ding; ik ben verdwaald!!!"

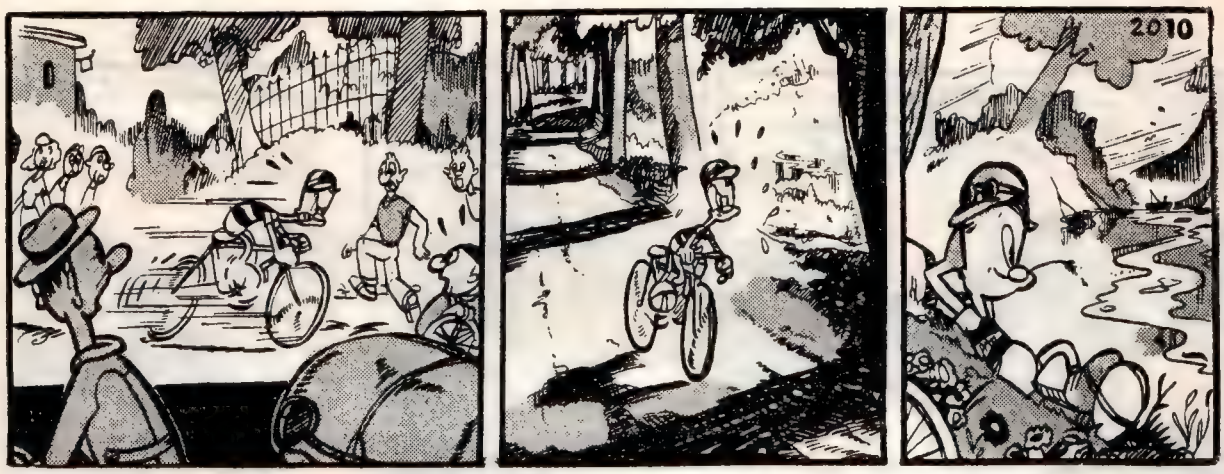

2010. „Ik ben verdwaald", hijgde ik: „Ik zit niet op de goede weg! Wat een ramp, wat een pech, nu ben ik m'n mooie voorsprong kwijt en ik mag blij zijn als ik nog op tijd — vóór de sluiting — de eindstreep haal! Ohohooooh, wat ontzettend!" Ik draaide snel mijn fietsje om en begon terug te peddelen. Ik wilde zo hard mogelijk rijden om mijn schade in te halen, maar ik kreeg geen kans, want deze weg raakte vol auto's, wielrijders en voetgangers, die al terug kwamen van de Toerdefraans. Al die toeschouwers versperden me de weg en ik had geen tijd om ze allemaal een voor een uit te gaan leggen, dat ik er ook bij hoorde en dat ik haast had. Enkele automobilisten, die me herkenden van mijn foto uit de sportbladen gingen haastig opzij, maar ik moest zelf ook te dikwijls uitwijken om op te kunnen schieten. Daarom ging ik een zijweggetje in om de weg af te snijden en weer bij het peleton te komen. Maar de zon stond ondertussen een extra portie verzengende stralen over m'n hoofd uit te zenden en na een uurtje op een eenzame landweg had ik er genoeg van. Mijn moreel was geknakt, zoals dat in vaktermen heet. Ik sjokte nog even door, sprong toen van mijn karretje en ging rustig langs een snelstromende rivier zitten. „Het is uit," mompelde ik: „Voor mij geen Toer meer. Moeten ze me maar niet verkeerd de weg wijzen. En ik zit hier lekker! Al dat gehaast, wat een onzin eigenlijk. Hoor die vogels eens mooi zingen! Iedereen heeft vacantie, waarom zou ik ook niet eens uit gaan rusten?!"

stripschrift's kompleks

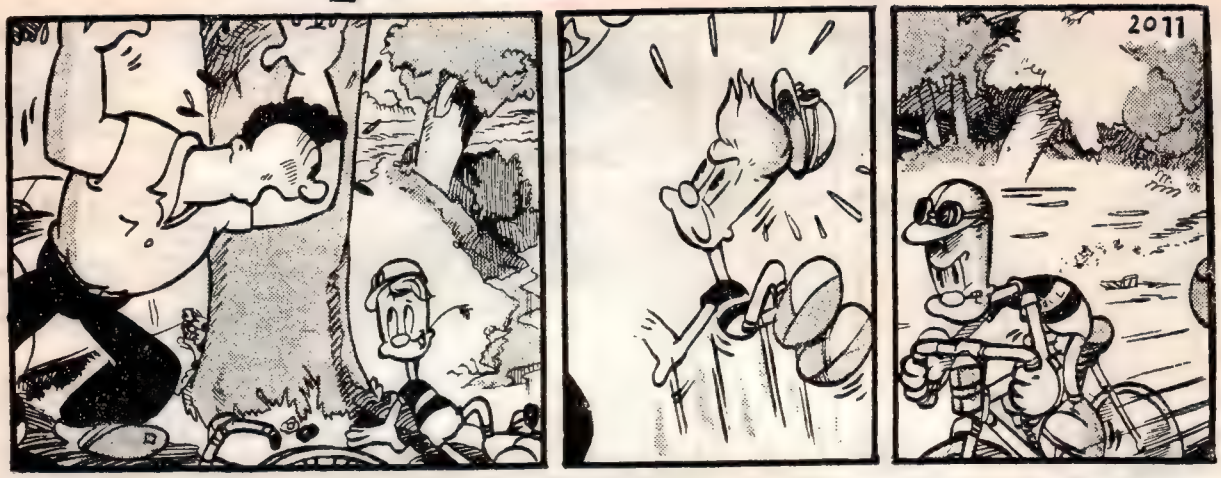

2011. Ik lag heerlijk in het gras langs de rivier en luisterde naar het gezang van de vogels en aan hardrijderij dacht ik niet meer. Voor mij had die Toerde fraans afgedaan, ik strekte lekker de benen en tuurde door mijn oogharen naar de blauwe lucht... Ik werd wakker door het gepiep van auto-remmen vlak achter me, maar zonder omkijken wist ik al, wie dat was. Meneer Peddelaars sprong uit de wagen en snelde naar mijn persoontje toe! Hij was helemaal onthutst, de goede man! „W-Wat d-doe jij!", riep hij: „Waarom fiets je niet!" „Afgelopen", murmelde ik: „Ik neem vacantie! De organisatie deugde niet, ze hebben mij een verkeerde weg gewezen en nu hou ik er mee op. Ik ga slapen! Ik heb een gebroken moreel!" „Ooh", riep meneer Peddelaars: „Dat kun je niet doen, Ketelbinkie! Dat is een ramp. Denk aan onze fiere driekleur! Denk aan onze eer! De man, die je de verkeerde weg wees hoorde niet bij de Toer! Het was geen verkeersagent. Het was Knars!!!" „WAT!", gilde ik en ik veerde uit mijn loomheid op als een kat, die op z'n staart getrapt wordt; „Was het Knars? Die schurk! Heeft die me verkeerd gestuurd! Daar zal-ie geen plezier van hebben!!" Ik duwde meneer Peddelaars achteruit, gritste mijn fietsje uit het gras en was al bijna een kilometer ver weg, voor de ploegleider van zijn verbazing en vreugde bekomen was. „Dat nooit", gromde ik verbeten: „Als ik er mee ophou, zal dat nooit om Knots en Knars mogen zijn, dat pretje gun ik ze niet!"

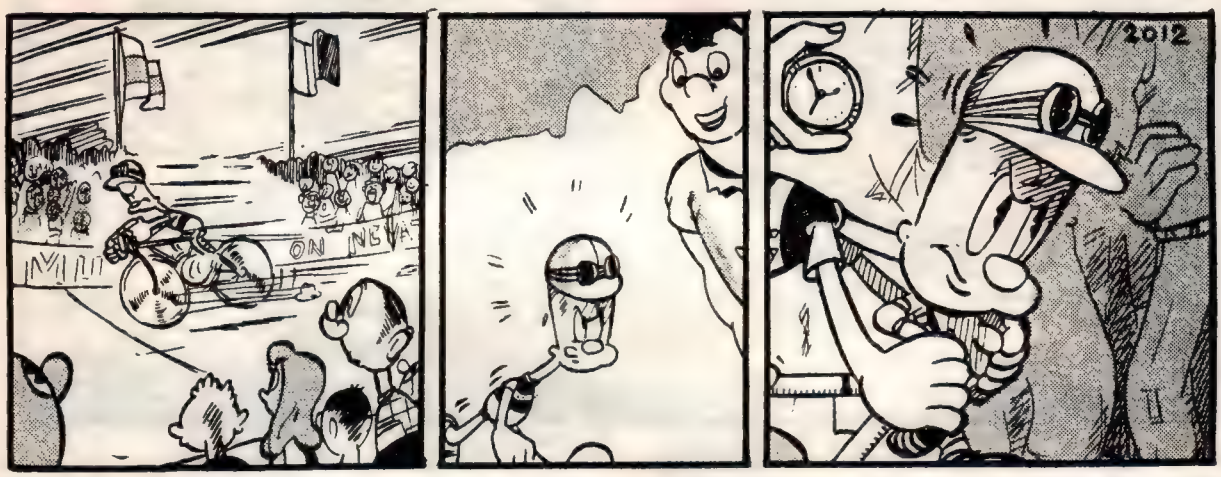

2012. Met een grimmig gezicht trapte ik op mijn fietsje langs de weg, die alle andere renners al gepasseerd hadden en waar ik door een slimme streek van Knars afgeraakt was. Deze étappe winnen was onmogelijk, de anderen waren allen de eindstreep gepasseerd, het ging er alleen nog om voor het sluiten van de contrôle binnen te komen om niet uitgeschakeld te worden. Meneer Peddelaars in de volgauto moedigde me met luide kreten aan en misschien kwam het daardoor wel, dat ik er nog een soort eindsprint uit kon persen en precies een halve seconde vóór tijd over de reddende lijn stoof!! Vermoeid klom ik van mijn fiets en meneer Peddelaars, die me verheugd tegemoet trad, duwde ik nijdig opzij! „Geen praatjes," zei ik: „Morgen zal ik m'n schade wel inhalen, Knots en Knars zullen niet kunnen juichen!" Ik ging naar mijn hotel, kroop onder de wol en genoot van een welverdiende nachtrust! De volgende morgen was er geen gewone étappe; dit keer reden we een tijdrit. Dat betekende, dat we allemaal om de beurt moesten starten en dat onze tijden vergeleken zouden worden (zoals de ware wielersportliefhebber weten zal). Ik zat nu op de twintigste plaats in het algemeen klassement, door mijn tijdverlies van de vorige dag; ik had dus heel wat in te halen. Eindelijk was het mijn beurt; ik klom op mijn karretje en startte snel toen het sein gegeven werd...

2013. Door alle narigheid, die Knots en Knars me bezorgd hadden was ik een heleboel minuten achter geraakt in de rangschikking op de Italiaan Hofi, de drager van de Gele Trui. Er waren bovendien nu nog maar twee étappes te rijden, wat betekende, dat ik een waar kunststuk zou moeten uithalen wilde ik nog iets bereiken. Daarom startte ik met samengebalde vechtlust in de tijdrit en haalde onmiddellijk een paar renners in, die eerder gestart waren. Het publiek, dat in dichte rijen langs de weg stond, juichte me hartelijk toe, want iedereen wist nu alles van mijn voortdurende tegenslag. Op de landwegen tussen de steden en dorpen was het wat stiller, maar meneer Peddelaars bleef nu steeds met zijn auto voor me rijden, zodat ik niet meer verdwalen kon. Er gebeurde wat anders. In een lange laan waren Knots en Knars in een boom geklommen, waarvan een tak over de weg hing. „Alles klaar, Knots," fluisterde Knars: „D'r komt die krielkip al an in de verte. Geef op!" En toen ik onder de boom door reed slingerde Knars een voorwerp naar beneden. Gelukkig niet op mijn hoofd, net iets verder, maar het was erg genoeg! Want dat voorwerp was een bijenkorf waaruit de verstoorde zwerm nijdig zoemend op mij af vloog!!

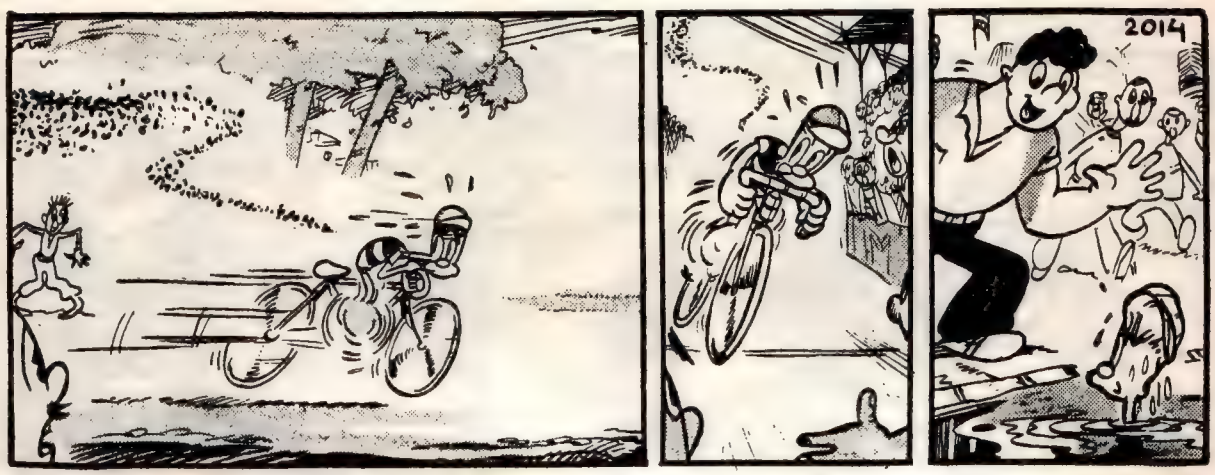

2014. Knots en Knars schudden elkaar de hand, daar boven in de boom van waaruit ze de bijenkorf op mijn persoontje neergesmeten hadden! „Voor ze ruige," zei Knars. „Voor mij ken die wat!" „Geknipt," verklaarde Knots in de dieventaal. „Voor de bakker, borstelen maar!" Ondertussen was ik al meters verder en keek angstig over mijn schouder naar de zwerm nijdige bijen. Die volgde me in de derde versnelling en de voorhoede zat angstig dicht achter me. Met bijen valt niet te praten, die kun je niet uitleggen, dat het jouw schuld niet is, dat er met hun huis gesmeten werd. Het enige wat er in zo'n geval te doen is, is te zorgen, dat je uit de buurt van hun wraakzuchtige angels blijft en dat deed ik dan ook, ik reed zo hard als nog nooit een wielrenner over de weg gegaan is. Maar voor een onbeschadigd gestel doet een mens veel! Aan de hele Toerdefraans dacht ik niet meer, al mijn aandacht was erop gericht die duizenden nijdige bijen vóór te blijven! Ik merkte zelfs niet, dat ik op een wielerbaan terecht kwam en ik hoorde het gejuich niet van de vele toeschouwers. Wel zag ik een eind verder een vijvertje en dat was het meest welkome, wat ik ooit gezien heb. Ik sprong van mijn fiets en tegelijk in het water en de bijen suisden met getrokken angels over mijn hoofd en verdwenen in de verte. Ik dook proestend op en zag meneer Peddelaars staan. „Gelukgewenst!" riep dat heerschap. „Je hebt de beste tijd van deze tijdrit gemaakt! Een pracht-prestatie!"

stripschrift's kompleks

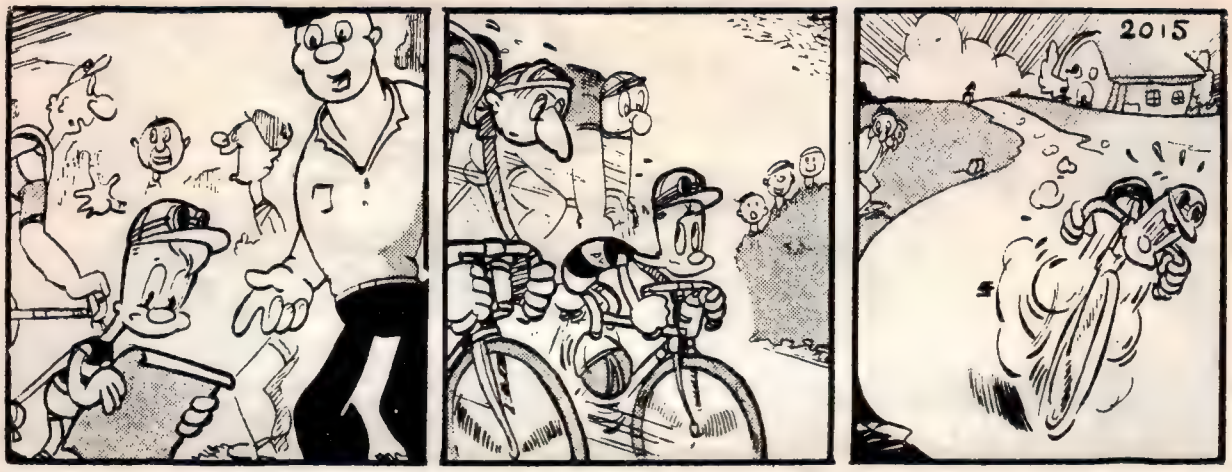

2015. Het was een aangenaam besluit van die dag, toen ik hoorde de tijdrit gewonnen te hebben en niemand geloven wilde, dat dit door die bijenzwerm kwam! Maar Knots en Knars zouden het ook horen en die hadden een strop, hun plannetje had een heel ander resultaat gekregen! Daarna kwam er — zoals altijd — echter weer een nieuwe dag en die was de belangrijkste in deze Toer, want het was de dag van de laatste etappe! Vlak voor de start stopte meneer Peddelaars me een lijstje van de algemene rangschikking in m'n vingers en daarop stond, dat de Italiaan Hofi nog steeds de leiding en de gele trui had en ik tweede stond met een kwartier achterstand op die vluggerd! „Je laatste kans dus, Ketelbinkie," zei Peddelaars overbodig. „Probeer meer dan een kwartier voor Hofi aan te komen en je wint het spel. Maar het zal wel niet lukken!" Deze sombere woorden prikkelden me zeer, ik besloot alle tegenslag, die ik tot nu toe gehad had in deze wielerwedstrijd te overwinnen en het tóch te proberen. Maar de Italiaan Hofi was geen domkop, die had me in de gaten. Hij bleef de eerste tijd vlak bij me rijden en we beloerden elkaar uit de ooghoeken om de ander geen uitlooppoging te laten ondernemen. Als ik wat harder ging, trapte Hofi ook wat aan en omgekeerd. Toch lukte het me bij een stelletje bochten in de weg te ontsnappen, ik nam vijf, tien, twintig meter voorsprong en rukte mijn fietsje uit alle macht vooruit. „Het moet lukken," hijgde ik. „Nu of nooit!"

2016. Het kostte me heel wat inspanning om mijn voorsprong op de snelle Italiaan Hofi te handhaven, maar het moest wel, want het was m'n laatste kans, ik had een kwartier op hem in te halen in de algemene rangschikking. Er waren nog heel wat kilometertjes voor de boeg en het valt niet mee om in je eentje te rijden, het is erg ongezellig. De volgauto van meneer Peddelaars kwam gelukkig telkens even kijken en de ploegleider riep me woorden van lof en aanmoediging toe. Toen ik ergens een bocht omging en de weg voor me verkende schrok ik erg, want halverwege ratelde er een bel en begonnen de bomen van een overweg dicht te gaan. Ik probeerde het nog te halen, maar die tergende dingen sloten zich juist vlak voor mijn wiel, zodat ik afstappen moest en wachten. Dat was een tegenvaller, want iedere seconde, die ik hier stond kon Hofi me weer inhalen! Ik stond te trappelen van ongeduld, maar eindelijk kwam de locomotief aan, waarvoor de bomen zich gesloten hadden. Maar tot mijn schrik bleef dat stalen monster middenop staan, puffend en sissend. En plotseling zag ik — tot mijn schrik — de oorzaak en de aanstokers van dit oponthoud. „Ahoy, Ketelbinkie!" schreeuwde Knars, die met een spoorwegpet op uit de stookplaats hing: „Snelverkeer gaat voor, jochie." Knots begon ook brullend te lachen en riep flauwe dingen naar mijn woedende persoontje!

2017. Het hielp niet of ik al met de ergste wraak dreigde; Knots en Knars bleven met hun locomotief, die ze speciaal voor dit doel gestolen hadden, plagerig midden op de weg staan, zodat de overweg bomen dicht moesten blijven en ik er achter bleef wachten. „Daarvoor zullen jullie boeten!" riep ik. „Ik zal het in de krant zetten met je naam er bij!" Knots en Knars vonden dat een goede mop en sloegen elkaar knallend op de schouders. „Heb toch geen haast," riep ze. „Dat is niet goed voor zulke kleine ventjes! Moet je ergens naar toe?" Wanhopig keek ik om en zag dat mijn ergste vermoeden bewaarheid werd: in de verte naderde het peloton met Hofi voorop. Een minuut later stonden ze naast me voor de overweg en toen pas liet Knars de locomotief verder tuffen en verdween het schandelijke tweetal hard wuivend in de verte! De spoorbomen gingen open en mijn mooie voorsprong was verloren, ik kon weer van voren af aan beginnen met de hele troep wielrenners om mij heen! Hofi bleef weer vlak bij me, ook toen ik het tempo erg verhoogde, hij dacht zeker dat ik dit niet vol zou kunnen houden. En misschien was dat ook wel zo...

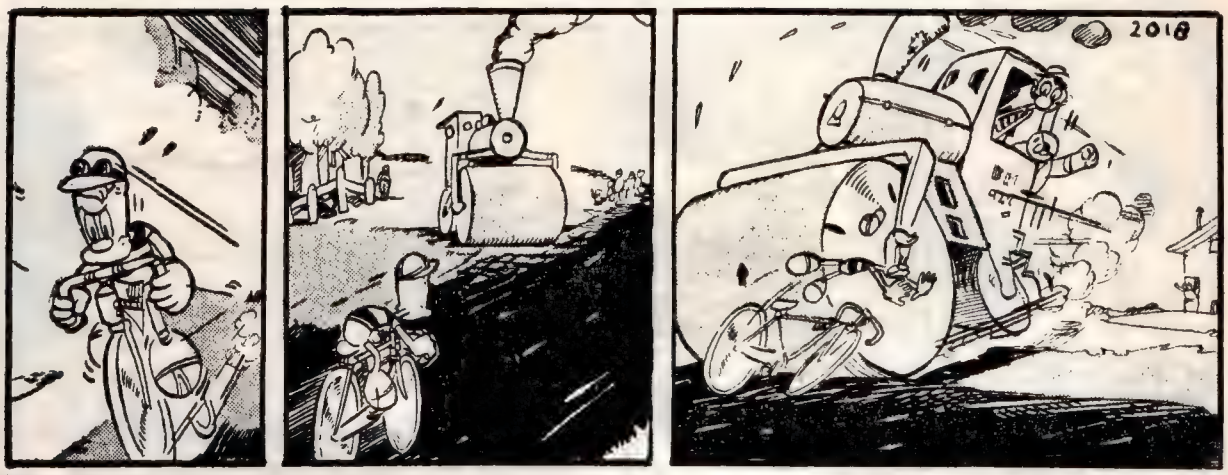

2018. Die spoorwegtruc van Knots en Knars kostte mij dus mijn moeizaam verkregen voorsprong, maar ik legde het bijltje er nog niet bij neer. Al had ik dan kostbare minuten moeten wachten, ik was toch ook daardoor een beetje uitgerust en ik begon de nieuwe aanval dan ook weer met frisse kracht! Steeds krachtiger strekte en kromde ik mijn benen en steeds sneller gingen dus de pedalen en de wielen van mijn racefietsje rond. Weer lukte het me los te komen van de hele groep renners, weer liet ik ook Hofi een eind achter en weer begon ik minuten te winnen op die snelle kampioen. Denk nu niet, dat het mij geen inspanning kostte en dat ik toch alles win omdat ik een krantenheld ben, daar kon je je wel eens in vergissen. Ik had te kampen met inzinkingen, want telkens meende ik, dat ik het niet vol zou kunnen houden, die laatste etappe was zo lang, dat er nooit een eind aan scheen te komen. En bovendien kon ieder ogenblik Hofi ook nog sneller gaan trappen en me weer inhalen. Voorlopig gebeurde dat echter niet, ik bleef een eind voor en spoorwegovergangen kwam ik niet meer tegen. Wel schenen ze een meter of vijftig verder aan de weg bezig te zijn, want er stond een grote stoomwals langs de kant. Maar er was ruimte genoeg en ik maakte me dan ook geen zorgen. Toen ik echter passeren wilde, loeide die wals plotseling vooruit, ik gaf een rauwe schreeuw en kon nog net m'n hachje redden met een kikkersprong, maar mijn fiets werd onder dat zware ding vermorzeld!

stripschrift's kompleks

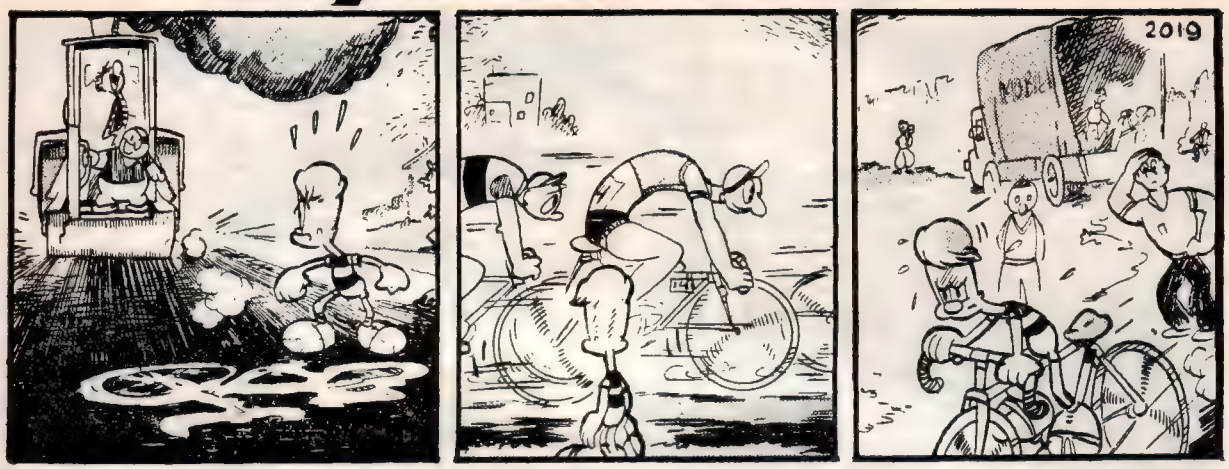

2019. Jullie hebt de vorige keer al gezien — wat ik in de schrik niet opgemerkt had — dat die wals bestuurd werd door Knots en Knars. Het is haast eentonig om te vertellen, maar dat tweetal verzon de ruwste dingen om mij het winnen van de Toer onmogelijk te maken. Eerst die overweg-truc en nu deze verpletterende aanval. Ik rolde driemaal over m'n hoofd na die noodsprong en toen ik weer vuil en geschramd overeind kwam reed de wals snel weg met de twee hatelijk lachende boeven achterop. „Ha," riep Knars. „Dag Ketelbinkie! Wij persen alles voor je op, ook fietsen!" Knots grinnikte dom mee en ik keek bedroefd naar dat, wat mijn prachtige race-fiets geweest was en nu als een volkomen plat stuk metaal op de weg lag! Moedeloos ging ik langs de kant staan en liet de andere wielrenners, die me weer ingehaald hadden, met Hofi voorop, passeren. Meneer Peddelaars kwam daarachter en gaf een gil toen hij me bij het overschot van m'n fiets zag staan. „Geen tijd om het je uit te leggen," hijgde ik „'t Staat trouwens in de krant! Geef me gauw een nieuwe fiets!" De materiaal-auto kwam gelukkig snel aansnorren, maar voor ik op een nieuw karretje kon starten waren er toch weer vele, kostbare minuten verstreken! „Hij weet van geen opgeven," hoorde ik meneer Peddelaars nog zeggen. „Maar veel kans geef ik 'm nu niet meer..."

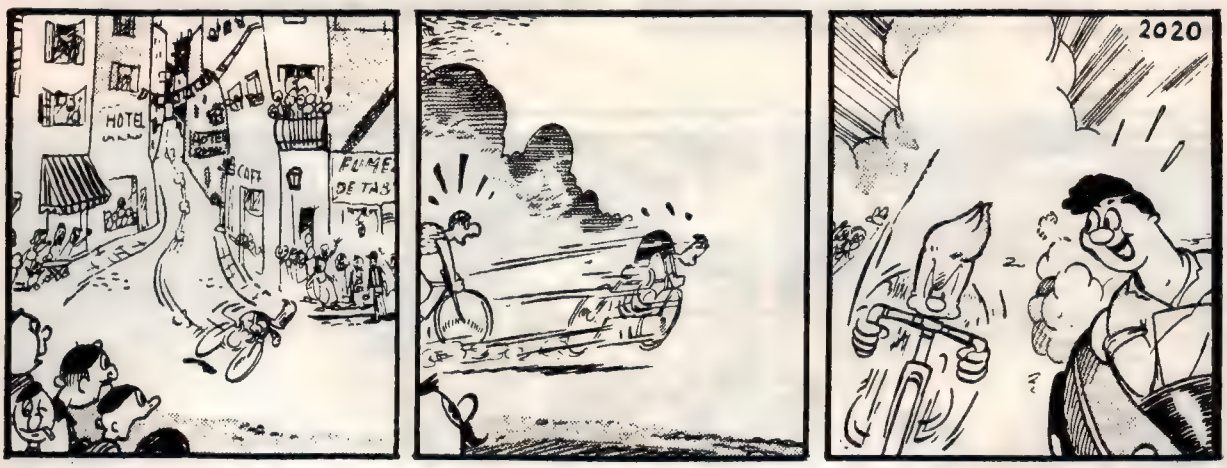

2020. Nee, Knots en Knars hadden met al hun geplaag en al hun aanvallen het tegendeel bereikt. Wel hadden ze me telkens mijn voorsprong ontnomen, maar de moed gaf ik door die tegenslag niet op, het prikkelde me juist om nu toch een behoorlijk resultaat te bereiken om me niet door boevenstreken te laten weerhouden. Als een weggeschoten kanonskogel suisde ik nu over de wegen. Eer we dertig kilometer verder waren had ik de hele groep renners weer ingehaald en voorbijgestreefd en ergens in de drukbezette straten van een klein stadje kreeg ik ook de Italiaan Hofi weer in zicht, die nu ook op topsnelheid lag. En toen kreeg ik eindelijk geluk — voor het eerst in deze wedstrijd. Want nu was Hofi zo vriendelijk om vlakbij me een lekke band te krijgen, die hem oponthoud bezorgde en mij een voorsprong verschafte, die ik vastbesloten was te handhaven! De duizenden toeschouwers langs de weg, in de vensters en op de daken gilden van verbazing toen ze mij in een levensgevaarlijk tempo voorbij zagen flitsen. Ik keek niet naar hen, ik kneep slechts mijn ogen half dicht en zag alleen het wegdek voor me en ik bleef mijn benen zo snel mogelijk op en neer bewegen, tot ik ze bijna niet meer voelde. En ik wist, dat nu niets me meer kon tegenhouden, geen felle zon, geen windvlagen en geen gemene streken van Knots en Knars. Ik had maar één zorg, mijn voorsprong op Hofi groter dan een kwartier te maken. Meneer Peddelaars kwam met een geestdriftig hoofd vlak naast me rijden in zijn auto en moedigde me aan, hees van opwinding, maar dat was overbodig...

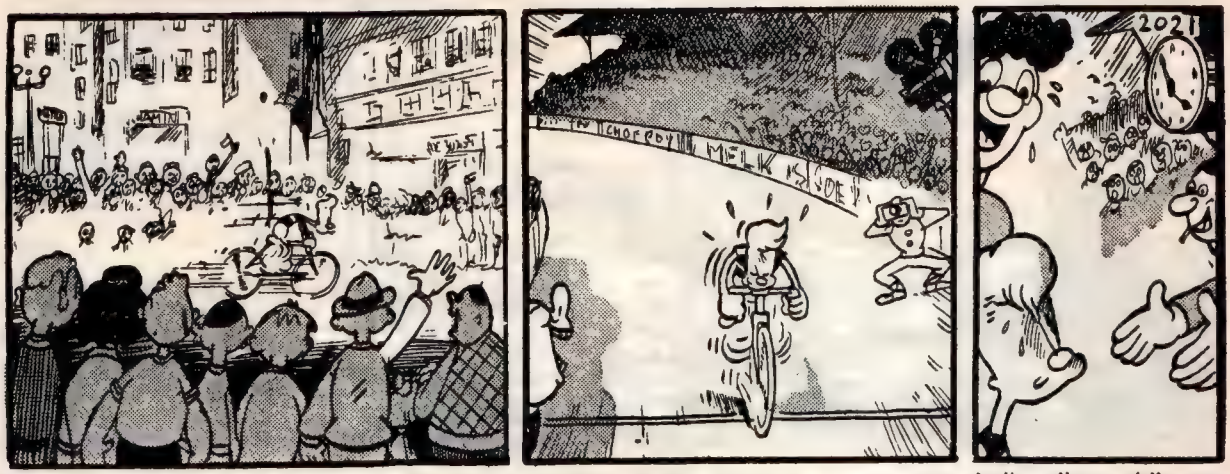

2021. Overal langs de route sprongen reporters uit hun auto's en telefoneerden het bijna ongelooflijke nieuws naar hun kranten en radio's, het bericht dat een klein jongetje uit Holland een heldhaftige poging deed om in de laatste etappe de overwinning in deze Toerdefraans te behalen! In drommen kwamen de mensen uit hun huizen zetten, want ik passeerde nu door mijn grote snelheid veel eerder dan berekend was en niemand wilde dit schouwspel missen. Overal stonden ze op klokken te kijken en te berekenen hoeveel ik op Hofi voor was, maar zelf lette ik niet op al die dingen. Ik liet me door niets en niemand meer afleiden, ik kende maar één doel, zo snel mogelijk over de eindstreep te vliegen. Spoedig kwam nu de grote stad in zicht, waar die eindstreep was, langs de grote straten zag het weer zwart van de toeschouwers en iedereen schreeuwde van opwinding. Ik was bijna aan het eind van mijn krachten en was bang, dat mijn benen ieder ogenblik dienst zouden weigeren. Ik haalde diep adem, stoof met mijn laatste snippertje kracht de wielerbaan op en sleurde mijn fiets in een laatste zucht over de eindstreep. Voor mij was de Toer afgelopen! Ze vingen me op en tilden me van mijn fiets en ik had een gevoel in mijn benen of ik drie dagen op zee in stormweer geweest was. De mensen juichten me eerst toe en toen deed iedereen hetzelfde als ik, kijken naar de grote klok. Mijn voorsprong moest een kwartier zijn, als Hofi voor het verstrijken van die vijftien minuten binnen zou komen, had hij toch nog gewonnen. Langzaam verstreek de tijd, iedere minuut leek wel een uur te duren...

2022. In het propvolle stadion heerste een adembenemende stilte. Je voelde de seconden verstrijken, het werden minuten, drie, vier, zeven... en nog steeds verscheen er in de toegangspoort nog niet de Italiaan Hofi in zijn Gele Trui. Tien minuten; de spanning werd onhoudbaar... De radio-reporter stond schor te fluisteren in zijn microfoon: „Luisteraars, op dit ogenblik beleeft de wereld haar meest sensationele momenten. U hoort het tikken van de klok en het gebonk van de harten der duizenden toeschouwers. Zal het kleine jongetje uit het noorden erin geslaagd zijn de befaamde kampioen Hofi te onttronen, zal hij zijn achterstand van een kwartier op de grootmeester ingehaald hebben en overwinnaar zijn? We weten het nog niet. Slechts vijf minuten, wat zeg ik... nog vier scheiden ons van de beslissing. Waar blijft Hofi? Ik weet niet of ik dit overleef, luisteraars, anders moet U het morgen maar in de krant lezen, dit is werkelijk niet om uit te houden... Nu nog twee minuten.... water...." Toen er nog één minuut verstrijken moest liet de reporter zijn microfoon vallen en alle toeschouwers kwamen in een schreeuw overeind en staarden naar de toegang van het stadion. Een wielrijder, krampachtig over zijn stuur gebogen flitste de baan op... in een Gele Trui, de trui van Hofi!!!

stripschrift's kompleks

2023. Ik had een gevoel of ik lek geprikt werd en al mijn moed mij verliet. Daar kwam dus toch nog de italiaan Hofi het stadion binnensuizen, één minuut voor tijd! H ijreed over de eindstreep en werd winnaar van deze Toer met precies vijftien seconden voorsprong op mijn persoontje. En dat, terwijl ik al zeker geweest was van mijn zege, terwijl ik bijna zeker wist dat ik meer dan twintig minuten op de Italiaanse kampioen uitgelopen was. Onder daverend geschreeuw van alle toeschouwers werd Hofi de erekrans omgehangen en ik probeerde een goed verliezer te zijn, maar dat viel niet mee, het was en bleef een zware teleurstelling voor me.... Ik keek even toe en vond, dat Hofi wel erge haast had om zijn geldprijs in handen te krijgen. Hij had geen geduld om de toespraak van de organisator aan te horen, hij gritste hem de zak met het vele geld bijna uit zijn handen. Ik draaide m eom, voor mij was de strijd voorbij. ‚Schiet op", hoorde ik Hofi nog schreeuwen: „Ik wil mijn prijs! Ik heb niet voor niets zo'n zware strijd geleverd tegen die krielkip! Geef op!" Ik liep nog een eindje in de richting van de kleedkamer, weg uit de drukte. Maar plotseling bleef ik met een schok staan! „Wat zei die Hofi! Hij noemde mij krielkip! Dat heeft hij nog nooit gedaan! Dat is niets voor hem! Er is er maar één die me altijd dat scheldwoord naar het hoofd slingert en dat is.... Zou dan....?!"

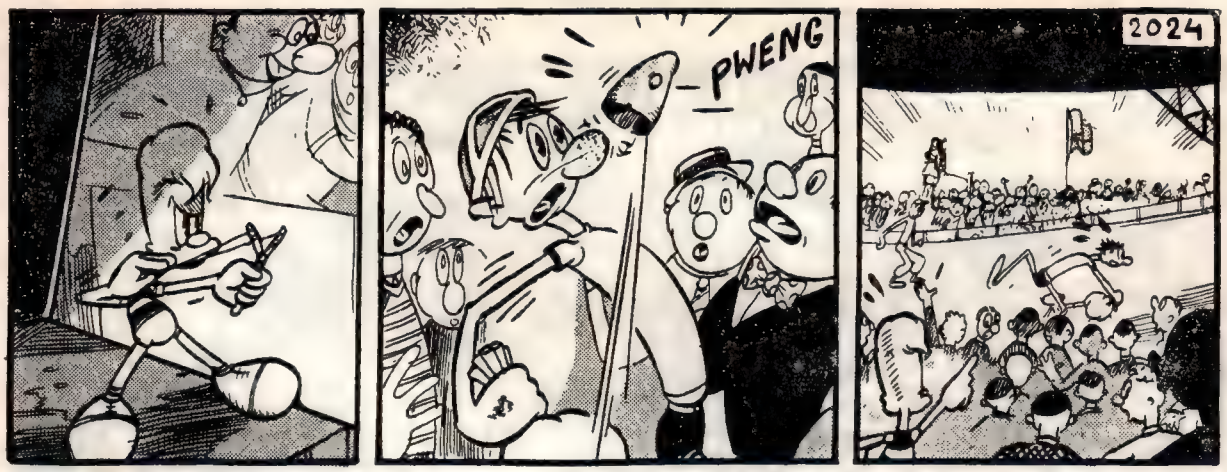

2024. Ik begon te trillen van opwinding! Als mijn vermoeden juist was, werd hier een grote zwendel uitgehaald, een truc die in de sportgeschiedenis zijn weerga niet vond. Ik draaide me om, klom een eindje tegen de tribune op en keek over de hoofden van alle geestdriftige toeschouwers naar Hofi. Ik zag, dat de man met de Gele trui zijn best deed om zich uit die groep supporters te wringen en dat versterkte me in mijn vermoeden. Gelukkig had ik mijn onmisbare katapult niet vergeten, ik vouwde dat ding open, legde een knikker op de band en richtte... lang en aandachtig, want ik mocht niet missen... „Geef hier die hoofdprijs!", schreeuwde Hofi: „Hou je toespraken maar, wat koop ik daar voor!" Tegelijk rukte hij de hoofdprijs uit de handen van de verbaasde organisator, maar op dat moment floot de knikker uit mijn katapult door de lucht en knalde tegen de neus van Hofi... die opeens geen Hofi meer was! De neus, die van bordpapier bleek te zijn viel eraf en toen stond daar... Knars!! Hij schrok zelf ook erg van zijn ontmaskering, maar de ontsteltenis bij het publiek was nog groter en daar maakte Knars gebruik van. Hij sprong — met de zak geld — tussen de mensen door, wipte op zijn fiets en trapte snel naar de uitgang van het stadion. „Houdt hem!", brulde ik over de verbaasde mensen heen. „Het is een schurk, hij steelt het geld! Pak hem!"

stripschrift's kompleks

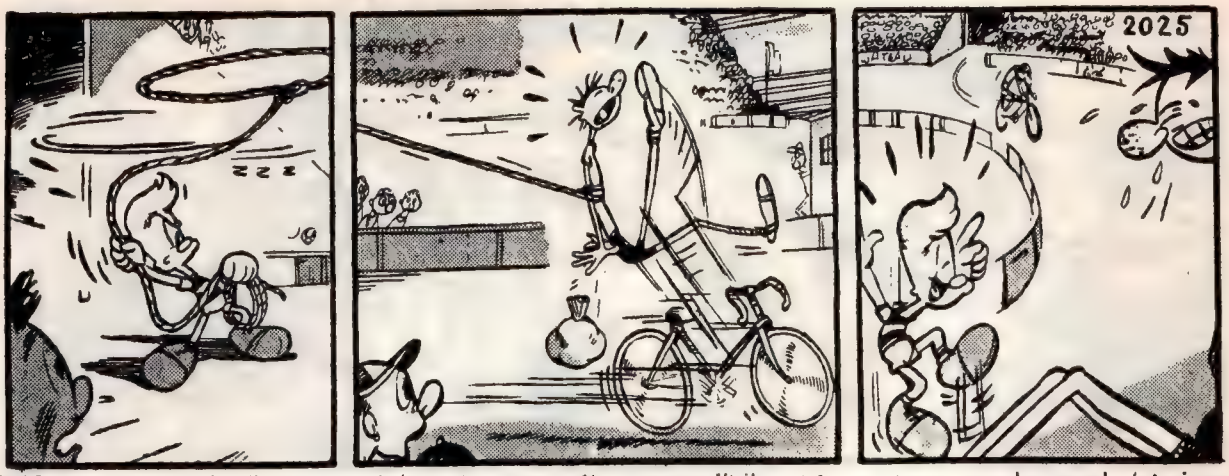

2025. Het was werkelijk een verschrikkelijke toestand! Daar dreigde Knars, die de hele Toer door al gemene streken uitgehaald had en zich als slotstuk nog voor de kampioen Hofi uitgegeven had er met de hoofdprijs vandoor te gaan. De omstanders waren zo verbaasd door de snelle handelingen, dat ze geen vinger uitstaken om de lange schurk, die snel naar de uitgang fietste tegen te houden. Ik stond even te trillen op mijn benen, want ik begreep, dat buiten de poort Knots klaar stond met de auto om zijn vriend op te nemen en er pijlsnel vandoor te gaan. Dan zou geen haan meer naar dat voortvluchtige tweetal kraaien! „Dat nooit!", gromde ik: „Ze hebben nog nooit een avontuur gewonnen, dat kan niet vanwege de moraal. Het kwaad moet gestraft worden en het goede overwinnen!" Ik grifte een touw van de grond, dat eigenlijk aan een vlag hoorde te zitten, legde er snel een lus in en slingerde die lasso op volleerde cowboymanier boven mijn hoofd. Nu kwam mijn verblijf in het Wilde Westen me nog te pas, de werpkunst was ik goed machtig, dat bemerkte Knars! Ik liet het touw over de hoofden van de duizenden verbouwereerde toeschouwers suizen; de lus cirkelde door de lucht en paste zich keurig om het lange lijf van de wegfietsende Knars. Met een ruk en een gil werd hij uit het zadel gelicht en zijn fiets en de zak geld rolden onder hem weg! De rest is snel verteld, ik holde juichend naar de verkreukelde boef en tegelijk kwam de echte Hofi de baan op, twintig minuten nà mij, zodat ik toch winnaar geworden was!

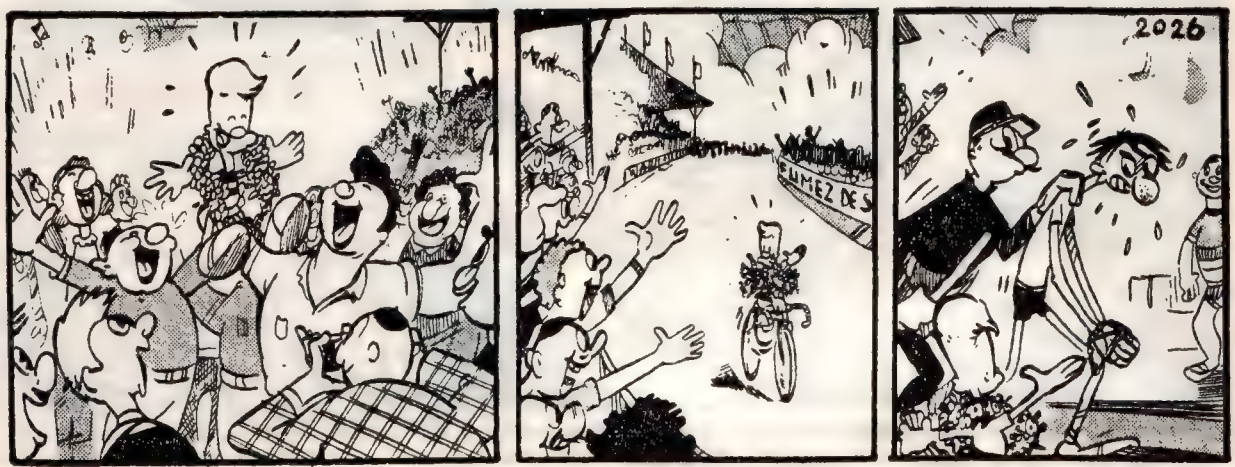

2026. Tjonges, het werd een grote dag voor me. Knots en Knars eindelijk verslagen en bovendien winnaar van de Toerdefraans, na een adembenemend slot! Het publiek stroomde juichend van de tribune en ik werd in triomf rondgedragen. Alle mensen waren blij, dat ze dit hadden mogen zien, want nu konden ze naderhand aan hun kennissen vertellen, dat ze erbij geweest waren! Daarom wilde iedereen me de hand drukken, maar dat zou te veel werk geweest zijn. Ik kreeg nu de krans en de prijs, deed voor de microfoon de groeten aan mijn ouders op de gewone manier („Ik maak het best en hoop van jullie hetzelfde!") en reed even later mijn ererondje. Daarbij passeerde ik mijn verslagen vijand Knars, die door een stevige man der wet naar het gevang gevoerd werd. „Nare krielkip", zei Knars: „Een eerlijke boef de broodwinning ontnemen! Ik zal me beklagen bij m'n bond!" „Dag, Knarsje", riep ik: „Voorlopig ben je binnen, jongen. Had je maar niet zo onsportief moeten zijn. Ze hebben Knots ook al te pakken, dus eenzaam zul je niet zijn!" Knars werd knarsetandend weggevoerd en ik zal je nog even het slot van dit verhaal vertellen ....

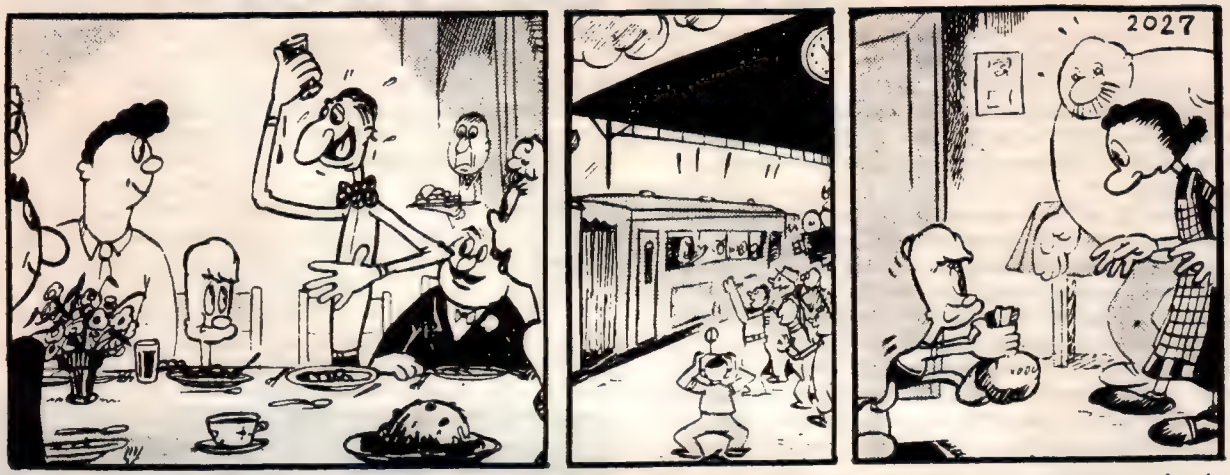

2027. En zo kwam alles dus nog op z'n pootjes terecht; de truc van Knars om met een gele trui aan het stadion binnen te fietsen en te trachten er met de hoofdprijs van door te gaan werd verijdeld en ik kreeg de eer en de titel, die ik verdiende: winnaar van de Toerdefraans! 's Avonds was er een grote feestmaaltijd. Ik vond het niet prettig; iedere keer als ik een hap eten in m'n mond wilde steken stond er weer een of andere belangrijke meneer op, die dan een lofrede ging houden en dan moest ik glimlachen en knikken tot ik pijn in mijn kaken en hals kreeg. Zelfs Hofi (de echte) stond op en sprak mij toe. „Het waren magnifikio" ,zei hij ontroerd: „Iek hebben verliest van deze kleine mannetje, maar hij was werkelijk sterker. Hij is klein van stuk, maar een groot wielrenner. Ik gun hem de eerste plaats van harte, basta!" Hierna zakte hij snikkend ineen en werd door een bundeltje vrienden ondersteund en weggezeuld. „Mensen", zei ik: „Bedankt voor jullie toespraken. Maar nu gaan we eten. Ik rammel! Ik heb gezegd!" De volgende dag werd ik in optocht naar het station gebracht. Ik kreeg een hele coupé met meneer Peddelaars samen en de fotografen knipten maar en de filmmensen draaiden. Eindelijk reed de trein gelukkig weg, zij passeerde grenzen en bruggen en toen waren we weer in ons eigen landje. Daar wilden ze me weer grootscheeps verwelkomen, maar ik wrong me door het publiek, holde regelrecht naar huis en de trap op. „Dag vader, dag moeder!", riep ik: „Ik heb een massa geld voor jullie verdiend. „Mooi", zeiden ze: „Leg maar neer, Ketelbinkie. En kom aan tafel, je bent laat!"

EINDE VAN DIT AVONTUUR.

7 NUMMERTJES MET TANTE LENY!
STORT FL 9,50 OP GIRO 1503641 VAN EVERT GERADTS DEN HAAG, EN JE KRIJGT 7 NUMMERS VAN HET STRIPBLAD: „TANTE LENY PRESENTEERT!" EÉN NUMMER KOST FL 1,50 WEES NIET BEZORGD OM JE GELD: ER ZIJN ER AL ZES VERSCHENEN DOE HET VANDAAG!
FLIP

rob van eyck: de veelbewogen jeugd van eric de noorman

"Maar plotseling, als op een scherp bevel, viel een diepe stilte over het land. De stormwind verdween, even snel als hij gekomen was. De wolken dreven weg en weer goot de maan haar zilveren stralen over de burcht. Het was alsof alle vogels en wolven de adem inhielden en talloze ogen zich naar de rand van het woud, naar de donkere burcht richtten.
Met een trotse glimlach verscheen de Koningin Moeder in het vertrek, waar haar zoon onrustig heen en weer ging. "Uw geslacht zal voortleven, Heer Koning! Olrun heeft u een zoon geschonken!" sprak zij met een van aandoening trillende stem. "Zijn naam zal Eric zijn" beslis-te Wogram. "Hoe maakt het mijn Olrun?" "Gij zult hen beiden weldra zien, Uw Koningin en Uw Prins!" antwoord de zijn moeder. Bijna plechtig schonk Wogram een beker wijn in en reikte haar die toe. Daarna vulde hij een beker voor zichzelf en hief deze hoog op: "Op Eric, de Prins der Noormannen!" riep hij uit."

Juicht, verworpenen der aarde, want Eric de Noorman heeft deze wereld betreden, Eric, de verdediger van weduwen, wezen en andere verdrukten! U ziet, zelfs de natuur leeft volledig mee met deze voor de nederlandse stripwereld zo belangrijke gebeurtenis. Maar alle gekheid op 'n stokje, dit geciteerde gedeelte komt uit "De jeugd van Eric de Noorman", zoals de meesten uwer wel begrepen zullen hebben.
Voordat we ons aan een verdere bespreking zullen wijden eerst even wat feitelijke gegevens: "De jeugd van Eric" werd gepubliceerd in het weekblad Pum Pum, dat voor zover mij bekend alleen in Vlaanderen is verschenen. Erics jeugd verscheen er in vanaf nr. 1 van de eerste jaargang (25 april 1951) tot en met nr. 34 van de vijfde jaargang (25 augustus 1955).
Aanvankelijk verscheen op de voorpagina een grote tekening van Kresse met de korte inhoud daarnaast en op pagina twee het eigenlijke verhaal met meestal een of twee illustratietjes. Maar in 1953 werd het formaat van het blad kleiner en begon de tekst al op de voorpagina. Bovendien werd het tekenwerk vanaf nr. 28 van 1953 overgenomen door Gerrit Stapel, omdat Kresse zelf er geen tijd meer voor had. De laatste nummers zijn niet meer geïllustreerd, maar hebben telkens alleen een Eric-kopje bij het begin. Tot zover de gegevens voor de fanatieke verzamelaars. Het lijkt me het beste om nu maar een korte inhoud van de belevenissen van de jeugdige Eric te geven, hoewel die inhoud, gezien de lange periode van verschijnen, niet zo erg kort dreigt te zullen worden.
Het verhaal begint met de ontmoeting tussen koning Wogram en Olrun, Erics toekomstige moeder. Zij is gevangen genomen door een roversbende en wordt door een woud vervoerd, waar Wogram toevallig met Ewoud, zijn belangrijkste leenman, aan het jagen is. Hij redt haar uit de klauwen van de schurken en neemt haar mee naar zijn burcht. Daar blijkt dat de rovers de burcht van haar vader hebben uitgeplunderd en verder iedereen hebben uitgemoord. Olrun mag natuurlijk op de burcht blijven, te meer daar Wogram smoorverliefd op haar is, al vanaf het moment dat hij haar voor 't eerst in d'ogen zag.
Op een tocht naar het zuidelijk leen ontdekt Wogram een gewonde, die zegt Walko te heten. Ze nemen hem mee naar de burcht om hem daar weer op te lappen. Kort daarop komt daar Heer Onorg aan, die zijn zoon Baldon onder de hoede van Wogram komt stellen. Een goede reden daarvoor heeft hij niet, hij vertelt alleen dat hij een innerlijke stem hoorde die hem dat opdroeg. De moeder is nl. bij de geboorte van het kind overleden.
Onorg sluipt 's nachts naar de kamer van de gewonde. Daar blijkt dat Walko en hij een belangrijke rol achter de schermen gespeeld hebben in de opstand tegen de vorige koning, Wograms vader, waarbij deze omkwam. Samen smeden ze een komplot om Olrun uit de burcht te ontvoeren, omdat Onorg haar als vrouw wil hebben. Op een nacht plegen ze een overval en er ontstaat een vechtpartij. Onorg weet zich van Olrun meester te maken, maar Wogram bevrijdt haar weer en doodt Onorg; Walko weet echter te ontkomen. Nobel besluit Wogram de opvoeding van de kleine Baldon op zich te nemen.
Vlak daarop trouwen Wogram en Olrun en een tijdje later (uiteraard) wordt Eric geboren. Rond Eric's wieg komt het tot een krachtmeting tussen twee bekende figuren, nl. de Vala, die er bijgehaald is om wat over Eric's toekomst

te onthullen, en Lauri, die een vervloeking over Eric wil uitspreken. Maar natuurlijk wint de Vala en Lauri druipt af.
Hierna volgen wat belevenissen van Eric op de burcht, als hij zo'n jaar of vijf, zes is. Hij ontsnapt daarbij een keer of wat op het nippertje aan de dood, een paar maal veroorzaakt door Baldon, die nu al net zo'n grote schurk is als later ("... had hij reeds in zijn oogopslag iets kouds en sluws..."). Eric daarentegen is natuurlijk de favoriet van de omgeving ("...die door zijn vriendelijke aard al heel spoedig aller harten gewonnen had...").
Na de voorvallen op de burcht kan de rest van het verhaal in drie grote avonturen onderverdeeld worden, alle drie reisverhalen, nl. de tocht naar het graf van Eric de Veroveraar, de paleisrevolutie in Thule en de troonstrijd op de Elsnö-eilanden.
De tocht naar het graf van Eric de Veroveraar: De Heer van het zuidelijk leen is komen te overlijden en Wogram organiseert kampspelen om een opvolger uit te zoeken. Er doet een geheimzinnige Groene Ruiter mee (Robin Hood-thema) die bijna wint en Walko blijkt te zijn. In de algehele verwarring kan hij ontkomen door Eric te gijzelen. Het paard van Walko struikelt

tijdens de vlucht en Eric ontsnapt door in een gat in de grond te kruipen, dat het uiteinde van een oude vluchtgang uit de burcht blijkt te zijn. Hij vindt daar een oud kistje, maar de gang stort eerst vóór hem en dan achter hem in. Maar vader Wogram heeft intussen de vluchtgang ontdekt en Eric wordt door een reddingsploeg uitgegraven. Het kistje blijkt een bericht van stamvader Eric de Veroveraar te bevatten aan "hem die luistert naar de naam Eric".
De Vala komt de betekenis van de tekens en de tekeningen uit de doeken doen: degene die de boodschap vindt moet naar het graf van Eric de Veroveraar gaan, omdat daar iets begraven ligt.
Baldon denkt direkt aan een verborgen schat, pikt de kaart en gaat er mee vandoor. Hij ontmoet Walko en samen besluiten ze de schat te gaan zoeken. Intussen vertrekt Eric per schip naar het noorden om aan het verzoek in het oude geschrift te voldoen.
Hij krijgt Ewoud, Haland, een wat oudere legeraanvoerder, en de prins van Thule mee. Ze lijden schipbreuk en Eric, Haland, Ewoud en wat matrozen spoelen op een

rotseilandje aan; de prins van Thule is verdronken. Bijna omgekomen van honger en dorst worden ze door het schip van Walko en Baldon opgepikt en meegenomen, omdat Walko weinig begrijpt van de tekens op de kaart en deze door hen uitgelegd wil hebben. Het schip loopt vast in het ijs en wordt verbrijzeld. Als bijna al Walko's mannen op ijsbeerjacht zijn slagen de gevangenen er in te ontsnappen. Haland en Eric verliezen tijdens een sneeuwstorm de anderen uit het oog; ze zakken bewusteloos neer in de sneeuw. Ze worden gered door robbejagers, onder leiding van ene Palook. Walko c.s. zetten de achtervolging in. Haland vertelt Palook het doel van hun tocht, nl. het vinden van het graf van Eric de Veroveraar. Palook vertelt daarop van de "Hoeders van de Dood", een volk dat zou moeten bestaan uit wezens die half mens, half ijsbeer zijn.
Haland, Eric en Palook gaan op weg naar de Hoeders van de Dood.
Inmiddels is in Noorwegen Wogram bezorgd geworden en vertrekt met een groepje ruiters naar het noorden.
Haland, Eric en Palook zijn de wouden ingetrokken en horen overal om zich heen enge kreten, Palook slaat op de vlucht. Haland en Eric worden gevangen genomen door de Hoeders van de Dood en voor Ligora, het vrouwelijke opperhoofd, geleid. Ligora vertelt dat ze de bewakers zijn van het graf van Eric de Veroveraar en de afstammelingen van zijn volgelingen. Op dat moment worden er nieuwe gevangenen binnengebracht, nl. Walko en zijn mannen, die Ewoud en de anderen gevangen genomen hebben. Walko zegt dat niet Eric, maar Baldon de zoon van Wogram is, en daarop worden allen door Ligora, die het nu allemaal niet meer volgen kan, opgesloten. Ze stuurt een boodschapper naar Wogram. Ook Palook is intussen naar Wogram vertrokken om hulp te halen. Walko beraamt met een van de hoofdmannen van de Hoeders, aan wie hij een deel van de schat belooft, een poging om te ontsnappen en de schat te veroveren. De overval slaagt, maar Haland en Eric, worden door Ewoud, die bij Walko opgesloten zat, gewaarschuwd en voegen zich bij Ligora, die door de laatste getrouwen verdedigd wordt. Ze staan op het punt te sneuvelen als Wogram te hulp komt. Walko wordt door Ewoud gedood en Baldon wordt ingerekend. Ze gaan naar het koningsgraf en vinden daar een koker met perkamenten die ze niet kunnen lezen; dat zal de Vala weer op moeten knappen. Ze vinden geen schatten, maar "dat bericht op de perkamentvellen kan wel een grotere schat, een schat van de geest of de ziel zijn", zoals vader Wogram buitengewoon wijs opmerkt.
De Vala draaft weer op om de boodschap te ontcijferen. Maar ook moeder Olrun krijgt visioenen als ze het papier met het onbegrijpelijke schrift ziet. Zij is kennelijk ook een beetje helderziend aangelegd, al wordt nergens vermeld hoe dat komt. De Vala zegt dat Eric de Veroveraar meedeelt een nieuw land ontdekt te hebben, ergens in het westen, en daar een nederzetting gesticht te hebben. Toen hij weer uit Noorwegen, waar hij meer kolonisten vandaan gehaald had, terugkwam, vond hij de nederzetting verwoest door krijgers uit Thule. Slechts met grote moeite kon hij in Noorwegen terugkomen en overleed daar aan zijn verwondingen. Hij vraagt aan zijn opvolgers zijn dood te wreken op Thule. Maar de wijze Wogram vindt het zinloos de huidige goede verstandhouding met Thule te verbreken wegens een misdaad die eeuwen geleden gepleegd is. Erg verstandig van hem, naar onze 20e eeuwse opvattingen gerekend, maar niet zo best te rijmen met de mentaliteit van de vroege middeleeuwen.
Paleisrevolutie in Thule: Ewoud wordt naar Thule gestuurd om de koning de dood van zijn zoon te melden. Hij wordt door een schip afgezet en gaat te voet op weg naar het hof van de koning. Hij wordt door rovers aangevallen en op het nippertje gered door Heer Gondar, de belangrijkste edelman in Thule, op wiens kasteel zijn wonden worden verpleegd. Ewoud vertelt de reden van zijn komst en wordt door Gondar gewaarschuwd voor de koning van Thule omdat deze een nogal driftig uitgevallen baasje is die hem waarschijnlijk direkt zal laten doden. Gondar stelt voor de koning voorzichtig in te lichten en dan pas met Ewoud zelf voor de dag te komen. Maar Ewoud merkt dat Gondar probeert zoveel mogelijk tijd te winnen. Als het schip van Ewoud op de afgesproken tijd terugkomt om hem op te pikken, wacht Gondar het op en geeft aan de opvarenden een brief van Ewoud, met diens zegel, dat hij ontvreemd heeft; hij zegt hen die brief aan Wogram te bezorgen. In de brief wordt gevraagd of Eric zelf naar Thule kan komen, omdat hij de laatste is geweest die de prins van Thule in leven heeft gezien en de koning uit zijn mond de laatste ogenblikken van zijn zoon wil horen. Intussen hebben Ewoud en Lingra, zijn schildknaap, alles ontdekt, maar kunnen niets ondernemen.
Gondar en Borka, een legeraanvoerder, willen een aanslag plegen op het leven van de koning van Thule en daarna Björness, de koningsburcht, bezetten; tevens wil Gondar Eric als gijzelaar gevangen houden om Wogram te verhinderen in te grijpen.
Eric, Haland en de andere Noren worden door Gondar opgewacht en naar zijn burcht geleid; daar worden ze overmeesterd en opgesloten. Gondar vertrekt om Björ-

ness te veroveren. Ewoud en Lingra slagen er in de gevangenen te bevrijden en vertrekken met hen naar de pas van Reljavik - waar de koning vermoord zal worden - om hem te waarschuwen. Ze splitsen zich in twee groepen; de eerste groep, te paard, mist het kamp van de koning en wordt in de pas van Reljavik door Borka gevangen genomen; de tweede groep komt in het kamp aan en waarschuwt de koning. Maar direkt daarop wordt het kamp door Borka aangevallen; de aanval kan met moeite gekeerd worden, maar Eric wordt gevangen genomen en in Björness, dat inmiddels door Gondar veroverd is, opgesloten. De koning en zijn overgebleven manschappen, onder wie ook Ewoud, Haland en Lingra, verbergen zich in de bossen. Ewoud en Haland wagen een poging om Eric te bevrijden, maar worden ook gevangen gezet. De koning van Thule wil zich aan Gondar overgeven, op voorwaarde dat Eric vrijgelaten wordt. Gondar belooft Eric vrij te laten, maar perfide schurk als hij is, wil hij Eric door een boogschutter neer laten schieten, zodra hij uit de burcht is en de koning in de burcht. Maar Ewoud en Haland, die gedwongen worden vanaf de wallen het schouwspel gade te slaan, ontdekken het gevaar en geven alarm; de koning van Thule werpt zich voor de dodende pijl en Eric is weer eens gered. Haland kan zich van de muur in de slotgracht laten vallen en ontsnapt ook. Hij voegt zich bij Eric, Lingra en de anderen in de bossen. Alleen Ewoud moet nu nog bevrijd worden en dat doet Borka. Deze valt nl. in ongenade bij Gondar, die vindt dat Borka zijn zaakjes verprutst heeft. Borka besluit te vluchten en bevrijdt daartoe Ewoud, op voorwaarde dat hij mee mag naar Noorwegen. Op de vlucht wordt het gezelschap echter ingehaald door Gondar. Ze raken slaags en worden op het nippertje gered door Wogram, die ook eens is komen kijken. Gondar wordt gevangen en meegevoerd naar Noorwegen. Terug op de burcht roept Wogram zijn leenmannen bijeen om rechtvaardig over Gondar te beslissen. Een van de leenmannen, Heer Meinar, brengt Baldon mee, die aan diens zorgen was toevertrouwd. Hij blijkt nog steeds dezelfde onverlaat van vroeger te wezen en beraamt met een viertal edelen uit Thule, die aangekomen zijn om te proberen Gondar van de galg te redden, de ontsnapping van Gondar. Dat lukt en Baldon en Hulvar, een van de edelen uit Thule, blijven op de burcht om te proberen Eric te ontvoeren. Eric trapt met zijn gewone naïviteit in een list van Baldon en wordt weer eens ontvoerd.

Bij een gevecht met een beer komt Hulvar om, maar net op dat moment voegt Thorwald, een van de andere edelen, zich bij hen. Ze gaan scheep naar Thule, het schip komt in een storm terecht en Eric wordt overboord geslagen. Hij spoelt aan op een klein eilandje, waar hij halfdood door een visser weer opgepikt wordt. Hij wordt naar het Noorse vasteland gebracht, maar daar door de vissers in een schuurtje opgesloten; hun bedoeling is niet erg duidelijk. Eric ontsnapt en loert in de hut binnen. Daar ziet hij Hulvar, die kennelijk toch niet dood is en die met de vissers afgesproken heeft dat ze hem naar Thule zullen brengen; hij weet niets van de aanwezigheid van Eric. Eric wordt weer gepakt, maar Hulvar overmeestert de vissers. Eric gaat dan te voet op weg naar Wograms burcht en Hulvar vertrekt naar Thule. Terug op de burcht hoort Eric dat Wogram al een tijdje geleden naar Thule is vertrokken. Haland gaat hem met versterking achterna en neemt Eric mee. Als ze in Thule aangeland zijn gaan Eric en Haland met een paar man naar Gondars burcht die ze verlaten aantreffen. In de kerkers vinden ze Thorwald, die in ongenade gevallen is en de hongerdood moest sterven. Hem sturen ze op verkenning uit naar de koningsburcht, maar onderweg komt hij Hulvar tegen en samen sturen ze een aantal mannen uit om Eric en Haland gevangen te nemen. Eric ontsnapt, maar de rest wordt opgepakt en naar de koningsburcht gebracht. Daar horen ze dat Gondar naar het land in het westen vertrokken is en Hulvar en Thorwald willen van de gevangenen de exacte gegevens loskrijgen over de weg naar het onbekende land om die Gondar achterna te sturen en zo weer in genade aangenomen te worden. Eric is intussen naar de koningsburcht geslopen en heeft met een staljongen van kleding geruild. De jongen heeft hij naar de schepen gestuurd en zelf dringt hij de burcht binnen. Hij komt in kontakt met de vader van Bjirk, de staljongen. Als even later Bjirk gevangen wordt binnengevoerd, omdat men hem voor Eric aanziet, belooft Bjirks vader alle medewerking. Eric en Bjirks vader dringen in de gewelven door, maar tegelijkertijd slagen Haland, Lingra en Bjirk er in de cipier te overmeesteren en te ontsnappen. Via een afvalput komen ze in de slotgracht terecht en verbergen zich in het bos. Eric en Bjirks vader worden ontdekt en achternagezeten. De vader wordt gepakt, maar Eric springt vanaf de muur in de slotgracht. Hij wordt echter getroffen door een achternageworpen dolk. Haland en Lingra gaan hun troepen van de kust halen en veroveren met hen de burcht. Thorwald komt om en ze gaan naar de kerkers om Bjirks vader te bevrijden. Tot hun grote verrassing vinden ze dan ook Eric, die ze dood waanden. Er wordt besloten Hulvar gratie te verlenen,

omdat hij Eric in het gevecht met de beer het leven gered heeft en ook daarna best aardig voor Eric geweest is: hij wordt zolang met het bestuur van de burcht belast. Hierna gaan ze scheep om de vloot van Wogram, die achter Gondar aanzit, op te sporen. Na allerlei belevenissen met een soort holbewoners, de bergmensen, bij wie ze Baldon vinden, die daar met een schip verzeild is geraakt, komen ze de schepen van Wogram tegen, die juist weer op weg naar huis zijn. Wogram heeft een zeeslag geleverd tegen de vloot van Gondar; Gondar is verslagen en omgekomen. Terug in Noorwegen wordt Baldon weer naar Heer Meinar gestuurd, omdat Wogram hem nog te jong vindt om berecht te worden.

Troonstrijd op de Elsnö-eilanden: Op een tocht door het bos ontdekken Eric en Bjirk een gewonde, die, afgaande op zijn kleding, een edelman moet zijn, maar die zijn geheugen verloren heeft. 's Anderendaags komt er een gast op de burcht. Heer Orlev, Eric kan 's avonds niet slapen en gaat naar de wijze heelmeester. Als hij terug naar zijn kamer loopt ziet hij Orlev naar de kamer van de gewonde sluipen. Eric vraagt wat hij aan het doen is en Orlev vertelt dat hij weet wie de vreemdeling is. Eric vergezelt hem naar zijn kamer om

het hele verhaal te horen, maar krijgt een slaapdrank en wordt 's middags in zijn eigen bed wakker. Hij hoort dat de onbekende in alle vroegte vertrokken is met achterlating van een bericht, waarin hij zegt de koning niet langer tot last te willen zijn. Orlev is een paar uur na de onbekende vertrokken. Eric haalt de beker met de slaapdrank om te bewijzen dat hij niet gedroomd heeft. Men vreest dat Orlev de onbekende ontvoerd heeft. Vlak bij de burcht vinden ze sporen van ruiters en de achtervolging wordt ingezet. Vlakbij de kust ontdekken ze de onbekende, die verklaart 's nachts zijn geheugen teruggekregen te hebben en in zijn verwarring de burcht verlaten te hebben. Hij is koning Ballard van de Elsnö-eilanden.
Wogram biedt aan, hem naar zijn rijk te brengen, wat de ander tenslotte, na de nodige tegenwerpingen, accepteert. In Elsnö aangekomen, merken Eric en Wogram dat er een vreemde spanning op de burcht heerst; bovendien ziet Eric Orlev, die zich schuil houdt. Als Wogram en Haland naar Ballard zijn toegegaan om te vragen wat er nou allemaal aan de hand is, worden ze in de burchtzaal ingerekend door ene Heer Hvellar en een aantal

soldaten. Hvellar legt aan Wogram uit dat Ballard niet Ballard is, maar diens tweelingbroer Baldor. Hij vertelt dat Baldor zijn broer gevangen gezet heeft om zelf te kunnen regeren, maar dat Ballard ontsnapte en naar Noorwegen ging om de hulp van Wogram in te roepen. Vlak bij het kasteel viel hij van zijn paard en verloor zijn geheugen. Orlev, die de koning achterna gereisd was, ontvoerde hem. Baldor was ook naar Noorwegen gekomen en hij was het die aan de kust door Wogram werd aangetroffen; hij gaf zich toen voor Ballard uit. De echte Ballard die intussen weer in de kerkers gestopt was blijkt nu echter verdwenen te zijn.
Maar Eric heeft Ballards ontvoering gezien en is de ontvoerders achterna gegaan tot aan de kust. Hvellar vermoedt dat ze naar Baldors burcht, die op een rotseilandje in zee ligt, zijn gegaan.
Er wordt een vloot uitgerust, maar bij aankomst op het eiland dreigt Baldor Ballard te zullen doden als ze aanvallen.
De vloot keert terug en Eric, Bjirk, Lingra en een raadsman van de koning, die vroeger met Baldor bevriend was, gaan in een vissersbootje naar Baldors burcht. De raadsman wil voorwenden aan Baldors kant te staan en wil dan proberen de gevangene mee te krijgen, zogenaamd om hem op een veiliger plaats gevangen te zetten. Dit mislukt en Eric en Bjirk dringen daarop als vissersjongens de burcht binnen en slagen er in koning Ballard uit zijn kerker te bevrijden. Maar als ze op het strand aankomen blijkt de vissersboot met Lingra en de raadsman verdwenen te zijn.
Ze verbergen zich in een grot, maar worden door Baldor ontdekt. Net als ze zich over moeten geven landt de vloot van Wogram; Baldor sneuvelt en ze keren weer naar Elsnö terug. Na een groot feest gaan ze terug naar Noorwegen en Eric leefde, zoals we weten, nog lang en min of meer gelukkig.
Zo, dat was het. Als we nu de balans gaan opmaken van al deze wilde avonturen, is het eerste dat opvalt het grote aantal malen dat Eric ternauwernood aan de dood ontsnapt; de gevaren die hem bedreigen zijn zeer gevarieerd, o.a. een beer (2 maal), een everzwijn, wolven, verdrinking (een keer of drie, vier), uitputting (ook meer dan ééns), ziekte, verstikking en natuurlijk de verschillende soorten wapentuig van zijn - vele - tegenstanders. Ook het aantal ontvoeringen is niet meer bij te houden. Men zou verwachten dat een jongetje, met wie in zijn "vormende jaren" (kuch-kuch) op een dergelijke onrustige manier wordt omgesprongen , een levensgroot trauma en een aantal frustraties overhoudt. Maar zo niet Eric, die door al deze enerverende gebeurtenissen kennelijk juist gesterkt wordt in het goede en met een gestaald karakter aan zijn eigenlijke belevenissen, op latere leeftijd, kan beginnen.
Van de figuren die naast Eric optreden zijn er drie ons bekend uit de gewone serie, nl. Baldon, de Vala en Lauri. De laatste speelt jammer genoeg nauwelijks een rol, hij komt, zoals vermeld, alleen even bij Erics wieg kijken. Ook de Vala houdt zich op de achtergrond, ze wordt eigenlijk alleen gebruikt als er weer een oude tekst opgeduikeld is die even vertaald moet worden.
Maar Baldon, met wie Eric in zijn latere leven ook nog al wat te stellen heeft, treedt bij voortduring op als de negatieve zijde van Eric; beiden ongeveer even oud, is Eric de verpersoonlijking van al het nobele en schone, terwijl Baldon staat voor alles wat slecht en laag is. Fatsoenlijk gestraft voor zijn toch niet geringe misdaden wordt Baldon eigenlijk nooit, daar zijn Wogram en Eric te nobel voor; de enige klappen die hij krijgt zijn moreel, maar Baldon heeft daar niet veel last van, daarvoor is het bord voor zijn kop te groot.
Van de andere medespelers is Haland de belangrijkste voor stripminnend Nederland, omdat hij zonder enige twijfel recordhouder is in het redden van Eric's leven; hij heeft zo'n beetje de rol van engelbewaarder op zich gekregen. Het is een eenvoudig man die al het goede dat hij doet simpelweg als zijn plicht ziet en dan ook elke keer als hij weer geprezen wordt bijzonder ongemakkelijk met een rood hoofd staat te kuchen.
Verder hebben we de edelman Ewoud, die ook wel een grote rol speelt, maar toch een beetje kleurloos blijft. Tenslotte zijn er natuurlijk Wogram en Olrun; Wogram kennen we een beetje uit de gewone Eric-serie, maar alleen van horen zeggen; hemzelf hebben we nooit gezien. Hij is het ideaalbeeld van de nobele vorst, die alleen maar goede eigenschappen bezit en altijd op het juiste moment de beste beslissingen neemt. In het verhaal treedt Wogram een paar keer op als de reddende engel, wanneer zoon Eric en zijn aanhangers weer 'ns op het punt staan het loodje te leggen. Wogram komt dan aan het eind van het avontuur met wapengeweld even de situatie klaren; dikwijls op een beetje al te toevallige wijze.
Moeder Olrun bezit, zoals gezegd, vage bovennatuurlijke gaven, maar die worden verder niet afgewerkt, helaas. Haar enige rol is eigenlijk die van de goede moeder, die Eric weer 'ns lekker mag vertroetelen, als het hem weer eens belieft thuis te komen van zijn avonturen.
Eén bekende zou ik bijna vergeten, d.w.z. een vermoedelijk bekende, nl. Eric de Veroveraar. In "De twintig

laatsten" wordt verteld over een koning Eric die de voorouders van de verdoemden in de grotten verslagen heeft, zo'n vierhonderd jaar vóór Eric's tijd; het lijkt me dat hiermee dezelfde figuur als Eric de Veroveraar in dit verhaal bedoeld is.

Het woordgebruik is zwaar barok, het geheel maakt een erg ouderwetse indruk. Het verhaal werd natuurlijk wel zo'n twintig jaar geleden geschreven, maar zelfs als men dat in aanmerking neemt doet het ouderwets aan. De woorden die ik in het verhaal het meest gemist heb zijn je en jij; iedereen wordt met u en gij aangesproken, wat nogal 'ns storend werkt, bijv. wanneer Wogram zijn zoontje van zes met u aanspreekt; zelfs wanneer een gevangene uitgehoord wordt blijft men hem beleefd met u aanspreken.
Als voorbeeld voor de stijl even een citaatje: Wogram besluit Baldon, na de dood van Onorg, op het kasteel te houden en op te voeden: "En de kleine Baldon!" riep de oude koningin plotseling. "Het arme wicht heeft nu geen vader en geen moeder meer! Wat moeten wij met hem beginnen?" Bij die woorden verscheen een smartelijke trek op Olrun's gelaat, hetgeen Wogram niet ontging. Ook zij was immers een wees! Een ogenblik dacht Wogram na. Toen richtte hij zich op en sprak: "Laat ons de zorg voor deze jongen op ons nemen en een goed mens van hem maken. Zijn vader moge dan als verrader aan zijn einde gekomen zijn, doch het zij verre van mij, dit op de zoon te willen verhalen! Het onschuldige jongske kan er niets aan doen. Laten wij het omringen met alle zorg en liefde, waarover wij beschikken, opdat hij opgroeie tot een man. Ik weet zeker, dat ge mij dit niet zult weigeren." Wat de tekeningen betreft, die zijn van Kresse en dat betekent dus automatisch hoge kwaliteit. In "De jeugd van Eric" krijgt men gemakkelijker een overzicht van de verandering in tekenstijl dan uit de boekjes, omdat er maar één tekening per week verschijnt en dat bijna drie jaar achtereen. Het is aardig om even te zien in welke periode van de Eric-serie dit verhaal getekend is: dat loopt ongeveer vanaf "Het land der duisternis" (verhaal 25) tot ongeveer "Het teken der Joms" (verhaal 31); dit is dus inderdaad een periode waarin Kresses stijl nogal veranderd is en dat is duidelijk aan de illustraties te zien.

De tekeningen van Gerrit Stapel zijn ook wel aardig, maar het is ineens een andere stijl en hij heeft ook nogal wat moeite met het overnemen van de figuren. Het blijft natuurlijk altijd een uiterst ondankbare taak een verhaal van Kresse over te nemen.

Hans Kresse heeft er zelf niet zo heel veel aan gedaan, maar tenslotte zullen we hem zelf nog hierover aan het woord laten: "We moeten "De jeugd van Eric" maar liever vergeten, want ik had het toen erg druk. Ik heb er wel zelf een begin mee gemaakt, maar het is voornamelijk door Huizinga geschreven, met wie ik vrij veel heb samengewerkt. We maakten dan een plotje, daarna ging hij naar huis en schreef de afleveringen. Maar die hele ouwe troep van "De jeugd van Eric" kan eigenlijk maar beter vergeten worden".

Te koop aangeboden:

Alex, Corentin en allerlei Lombard-uitgaven, verder Suske en Wiske (vlaams)

Gevraagd:

Robbedoes-albums: 7, 8, 9, 10, 11, 14, 16, 19.

Wim van der Plas,
Jan Evertsenplaats 205, Rotterdam-c.
tel.: 010 - 13 58 43.

Te koop of te ruil tegen Hollewijn vóór nr. 2000, Panda 58, 70, 74, 76 t/m 110; Arman & Ilva kompleet; Brammetje Fok kompleet; Hollewijn 2509-2768 (39 ontbrekende nrs.) 2904-2964 (5 kopieën); Tom Poes uit DD kompleet, dagstrips na nummer 600.

R. Bruijn
Parsifalstraat 13, Den Haag
tel.: 070 - 68 55 62.

Gevraagd:

Wie heeft een tekening van een gezelschap in hevige discussie, gesticulerend en met woedende gelaatsuitdrukkingen, voorzitter met hamer is teneinde raad. Of kan tegen billijke prijs zoiets voor ons tekenen?

Iedereen die Stripschrift leest, kan adverteren in de ruilrubriek!

Eén advertentie kost voor de leden van Het Stripschap ƒ 2, 75, voor niet-leden ƒ 4, -.

Maak het juiste bedrag over op giro 15412 t.n.v. Levisson-MPS, de Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk z.h. en schrijf de tekst van de advertentie op de achterkant van de girokaart. De advertentie mag, inclusief naam, adres en telefoonnummer, niet meer dan 40 woorden bevatten.

Wereldcorrespondentie- en Hobbyclub, Postbus 7, Badhoevedorp.

Gevraagd:

Mickey-albums 1 t/m 7, 10 t/m 17 losse nummers 209, 210, 443, 444, 452, 468.
Voor albums en losse nrs. bied ik respektievelijk ƒ 10, - en ƒ 1, -.
Verzendkosten worden vergoed.

E. van Ittersum, Thomas Schwenckestraat 26, Den Haag

Aangeboden:

Don Bosco een Robbedoes-uitgave ± 1942; Buck Danny , Ciel de Coree, Jan Kordaat nr. 2 teab

Rob Vlek
Ed. Meijerstraat 1, Amsterdam
tel.: 020 - 13 25 89

Gevraagd:

Sprietatoom, Bokkerijders, Bronzen Sleutel, Schat van Beersel; Dick Bos, Eric, delen 1 t/m 8, 12, 15, 22, 23 Knipsels van Panda, Hollewijn, Kappie Aram, Wipperoen.

Aangeboden:

Bommel, Suske en Wiske, Kuifje, Panda, Kapt. Rob, Eric, Blake en Mortimer, enz.

F.V.A. van Rijn
Kerkweg 13, Cothen
tel.: 03436 - 550 (alleen in weekenden)

Te koop:

Eric de Noorman (vlaams): De valse koning, de ondergang van Atlantis, De sultan van Akaïm.

E. Francken
Morsweg 52d, Leiden

Het oudst bekende adres in
ROTTERDAM:
DE BOEKENBEURS
1e Middellandstraat 23
telefoon (010) 12 56 40

Een NIEUW én BEST ADRES in
DORDRECHT:
DE BENGEL
Voorstraat 283
telefoon (01850) 4 44 60

STRIPS - HARDE COMICS - POSTERS - UNDERGROUNDBLADEN - WITTE L.P.'s - SONGBOOKS - S.U.N.-UITGAVEN

DE BESTE STRIPS ALTIJD IN VOORRAAD BIJ
BOEKHANDEL
ILA
EN
STATIONSBOEKHANDEL
bruna

DUS IN MEER DAN 100 FILIALEN VAN BRUNA N.V. IN NEDERLAND

RAN TAN PLAN

Het Belgische stripfanzine
„RAN TAN PLAN",
heeft met ingang van nummer 21 een nieuwe vormgeving gekregen.

Een introductie-abonnement, bestaande uit de nummers 21 t/m 24, plus vier nieuwssupplementen kost slechts *f* 25,—.

Oplage 1000 exemplaren.

25 gulden op giro 1911712, t.n.v. A. H. Koninckx, Rijn en Schiekade 101, Leiden.

LET OP!

Wanneer u zich nu opgeeft voor een abonnement op Stripschrift met ingang van **januari 1972 (*f* 18,-),** ontvangt u het november/december-nummer van Stripschrift **GRATIS.**

Giro 226312 t.n.v. Levisson MPS, Rijswijk-ZH, onder vermelding 'abonnement Stripschrift '72'.

Bij **LAMBIEK,**
Kerkstraat 104, Amsterdam,
Telefoon (020) 6 75 43
zolang de voorraad strekt :

TOM POES EN DE MEESTERSCHILDER, 2e serie nr. 2, 1946, *f* 8,50, in nieuwe staat.

DON BOSCO 'DE VEROVERAAR' (Jijé) *f* 12,50.

SUSKE EN WISKE 'HET VLIEGENDE HART' (Ciso nr. 7) *f* 3,40.

DE MARKETING MACHINE (Fred A. Julsing) *f* 5,50.

GEVRAAGD

Engelse uitgever nodigt
AUTEURS/CARTOONISTEN
uit om bestaande manuscripten met strips voor te leggen voor eventuele publikatie.

Ontvangen tekst en art-work wordt gegarandeerd na inzage teruggestuurd.

Squirrel-Books,
12 Cedar House, Ancastle Green,
Henley-on-Thames, Oxon, England.

STRIPANTIQUARIAAT
PANDA

FREDERIKSTRAAT 151
DEN HAAG
TEL. (070) 11 13 75

Open dagelijks van **twaalf** tot **twee** en van **vier** tot **zes.**
Zaterdags van **tien** tot **zes.**

Duizenden strips als :
De uitgeverijen Lombard en Dupuis zo goed als kompleet - **Suske en Wiske ook - Eric de Noorman, Kapitein Rob, Tom Poes -** (o.a. alle verhalen uit **Donald Duck) - Knipsels.**
Grote sortering weekbladen.
Stripposters.

Leden van Het Stripschap 10 % korting.

BLONDIE en BLINKIE in MEXICO voor slechts een tientje

muziekkrant
oor
voor maar 85 centjes
da's toch niet te veel.

Aangeboden:

15 Flash Gordons (ned.), Eric (vlaams), Classics, Bessy (krantenknipsels), Stripschrift no. 4/5.

Gevraagd:

Eric (ned.) 22, 23 en na Onwillige Held; Prins Valiant uit Revue, Aram, Magische Drank 1 en 2.

J.G. van Laar
Amstelkade 145 III, Amsterdam
tel.: 020 - 6 20 33 tst. 04

Gevraagd:

Erwin Pep 1966 nr. 38, 44, 1967 nr. 11; Eric (vlaams): De gebroken pijl; Het geroofde koningskind; Guust; Flaters nr. 4

Aangeboden:

Eric (vlaams en ned.), Nero, Guust enz.

W. J. Slierendregt
St. Aldegondestraat 12, Delft

Te ruil gevraagd en aangeboden:

Donald Ducks uit de jaren 1952-1960; liefst iemand uit de omgeving van Rotterdam.

J. Nootenboom
Woelwijkstraat 94, Rotterdam.

Tom Puss at the Panto gevraagd voor *f* 200, -

Henk Mondria
Van Swietenstraat 45, Zoeterwoude
tel.: 01715 - 1597

eveneens gezocht het canvasboekje Tom Puss in Rhymeland.

Gevraagd:

Sjorsen: 1959, 1 t/m 14, 36, 37, 48, 51, 52- 1960, 1 t/m 4, 6, 8, 9, 13, 14 - 1961, 16, 29, 33, 36, 40, 44 jaargangen vóór 1959, albums 1 t/m 5.

Aangeboden:

Jimmy Brown: 3, 6 t/m 9; Eric: 5, 31, 32, 42, 47, 51, 52; Kick Wilstra: 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 13, 14, 15; Dick Bos (eerste serie): 16, 17, 18, 22; Thijs Wijs: 1, 3, 4, TP, Kappie, Panda, Aram.

G. Obbens
Niasstraat 21, Den Helder

Aangeboden:

Suske en Wiske: oa. Spaanse Spook, Bokkerijders, Koning Drinkt enz.; Tom Poes; OVN, knipsels en boekjes Judi: De zondvloed Dupuis-uitgaven. Donald Duck 1955-1969. Sjors 1957-1967, Pep 1962-heden, Bravo, Piloot Storm, Tekko Taks, Ons Volkske, Kapt. Rob, Kick Wilstra, Eric enz.

Gevraagd:

Tijl Uilenspiegel, Rikki, Robbedoes tot 800, Kuifje, Ons Volkske vóór 1960, Chick Bill, Donald Duck 1952-1953, Tom Poes weekblad, Bommelbode, Godfried van Bouillon, Corentin: 1, 3, 4, Red Ryder 1 t/m 6, Don Bosco, Robbedoes (harde kaft), zwart/wit Kuifje, Judi: 2, 3, 4.

Cor Laurens
Leusderweg 171, Amersfoort
tel.: 03490 - 1 19 85

Te koop aangeboden:

3 delen Münchener Bilderbogen, elk 55 tot 70 afl., Jaar van uitg. resp. 1854, 1857, 1870.
Ook strips van Wilh. Busch bij:

J. van Breemen
Schietspoel 22, Laren (NH)
tel.: 02153-4415 (avond), overdag: 020-6 05 01 tst. 2297.

ton koninckx ging even langs bij
hans matla

Een van de meest verwoede verzamelaars van stripboekjes is ongetwijfeld Hans Matla, want voornamelijk om zijn eigen verzameling te completeren en te bekostigen, is hij zo'n twee jaar geleden een stripantiquariaatje begonnen in een hoekje van de tweedehandswinkel van zijn moeder. Wat eerst slechts een bescheiden ruil- en verkoophoekje was, is inmiddels, met behulp van zijn vrouw Frannie, uitgegroeid tot een ruimgesorteerde speciaalzaak in oude strips. Maar Hans beschouwt strips en ook "Panda", zoals het boetiekje is gedoopt, nog steeds als zijn hobby, hoewel hij er aarzelend voor uit komt dat hij er ook wel wat aan verdient.
"Ik praat de hele dag over strips", deelt Hans (21) bijna trots mee, als we door zijn winkel verder lopen naar de er achtergelegen huiskamer. Frannie wil eigenlijk liever naar Mission Impossible kijken, maar de televisie wordt afgezet, want de strips gaan voor.
De hele wand van het kleine kamertje wordt ingenomen door een reusachtige boekenkast, met glazen deurtjes, waarin een van de grootste stripverzamelingen van Nederland keurig netjes en op onderwerp opgeborgen is.
Al gauw worden de nieuwste aanwinsten van boven gehaald, want in het benedenkamertje kan er niets meer bij. Oogst van de laatste speurtocht is een lijvig boekwerk met de eerste avonturen van Tif et Tondu van Dineur: de Baard en de Kale, maar dan in het frans. Volgens Hans bestaat het ook in het nederlands, want een Amsterdammer schijnt het te hebben.
"Het is jammer dat ik geen frans kan lezen. Natuurlijk heb ik het liever in het nederlands. Ik kocht het in een antiquariaat in Brussel voor duizend frank, heel moeilijk te krijgen, kijk het staat erin: très, très rare. Zie je het begon met de avonturen van de Kale, later kwam de Baard er pas bij: dat was een soort wildeman op een eiland, vandaar de typische baard. Verder vond ik het tweede verhaal van de Blauwe Sperwer, waarvan geen nederlands album is: "Le Pharaon des Cavernes": erg zeldzaam, heeft maar 300 frank gekost... Er wordt een glaasje jus d'orange met een afbeelding van Guust Flater op tafel gezet. "Leuk hè, dat kon je in België bestellen als je bonnetjes of zegeltjes instuurde of zo." Hij haalt een uit elkaar gevallen strippocket tevoorschijn: "Weet je, als ik weer eens tijd heb, dan restaureer ik al die boeken. Kijk, deze lijm is flut; ik doe er gewoon van die rubberlijm op, die door boekbinders gebruikt wordt, zet het in een klem, lijm het kaftje eroverheen en dan is ie weer als nieuw."
Hans is ongelofelijk netjes op zijn boeken en is soms uren bezig om zwaar gehavende exemplaren weer op te knappen. "Dit boek (De Witte Uil) heb ik opnieuw geplakt met dat transparante plakpapier dat geen chemische bijwerking heeft: je ziet, dat het papier al verrot was door de sellotape; dat moest ik er eerst uitslopen met terpentine...dit album heb ik ook nog in de eerste druk, want ik ben een eerste-drukken-verzamelaar. Maar deze vind ik zo mooi...ik heb 'm al vijftien jaar, dus die moet ik toch bewaren..."
Zijn collectie is te veel omvattend voor een korte beschrijving: nog maar enkele nummers van Tom Poesweekblad, bijna de gehele serie Eric de Noorman, behalve vier verhalen in knipsel, de albums van Dupuis heeft Hans op vier na en van Lombard mist hij alleen nog "Het roode masker", als dat tenminste in het nederlands bestaat. Suske en Wiske, zijn favoriete serie heeft hij allang kompleet, maar hij mist nog een groot aantal andere verhalen van Willy Vandersteen o.a. uit het week-

blad "Overal".
"Suske en Wiske op dit moment? Erg leuk je hoort zoveel mensen zeggen van vroeger was het veel beter en leuker, tegenwoordig is het maar niks, maar volgens mij praten ze elkaar maar na. Ik vind het toch wel goed hoor, neem bijvoorbeeld "De Charmante Koffiepot", maar het is anders, de tekenstijl is veranderd, niet ten goede, want hij werkt het niet meer zo goed af: de tekeningen uit de tijd van "De Cirkusbaron" zijn veel gedetailleerder."
- De eerste verhalen, vind je die echt nog wel om te lezen?
"Ja, enorm: "de Vliegende Aap", dat is helemaal te gek man: 56 bladzijden zit je te lachen... ik heb hem erg vies, maar het is een eerste druk.."

-Gaat er eigenlijk niet erg veel tijd en geld inzitten?
"Wat ik aan de winkel verdien, gaat wel grotendeels om in strips: het gaat me er voornamelijk om mijn eigen verzameling te kompleteren en wat ik er nog bijverdien is meegenomen, niet? Je zou het zo kunnen zien dat mijn vrouw overdag een baantje heeft. (Hans werkt overdag braaf als boekhouder op een of ander bureau van huis en grondeigenaren, vrijwel alleen zaterdags staat hij in de winkel).
Hans begon zijn verzamelhobby toen hij nog heel jong was, enfin het bekende jeugdsentimentverhaal. Al snel had hij van z'n spaarcentjes (snif) zo'n dertig albums staan, waaronder "De Witte Uil", die zijn moeder in haar tweedehandswinkeltje tussen de opgekochte spulletjes had gevonden. Jaren stroopte Hans boekwinkels en markten af en vergaarde een heleboel "dubbelen". Twee jaar geleden (nou komt het) werd zijn been verbrijzeld en moest hij zeven maanden revalideren. Toen kwam hij op het idee, de hoeveelheid strips, die zich in de loop van de jaren opgestapeld hadden, in de winkel van zijn moeder neer te leggen, om ze te ruilen of te verkopen. Sindsdien is het langzamerhand uitgegroeid tot een volwaardig stripantiquariaat.
"We wilden de zaak eerst Sidonia noemen of iets dergelijks, maar dat leek te veel op Lambiek en dat kun je niet doen. Toen dacht Frannie aan Panda: op zich niet zo'n held in het nederlandse stripwezen, maar het is kort en krachtig en iedereen kent hem nu wel.
Ik hoorde voor het eerst van andere verzamelaars door Albert Sonneberg, die op een advertentie van mij was gekomen: ik had in m'n wanhoop een advertentie in de "Posthoorn" gezet: "strips te koop gevraagd" en zo... Sonnenberg nam me mee naar Enide Giltay (een meisje in Den Haag dat elke eerste zaterdag van de maand bij haar thuis ruilmiddagjes organiseert) en daar ging ik toen altijd heen...
...Maar nu niet meer, ik mag niet meer komen, omdat ik handelaar ben, nou ja, dat zeggen ze dan...de sfeer liep schijnbaar terug om het feit dat ik een winkeltje had. Als iemand een boekje had ging het van joh, ik heb een boekje te ruil, Hans wat is dat waard, weet je wel, dat moet je helemaal niet hebben, je krijgt er gewoon scheve gezichten van..."

-Maar vind je het jammer?
"Ja, ik vind het erg rot, want ik vond het altijd leuk bij Enide. Het gaat nog steeds door, en het schijnt weer echt gezellig te zijn op het moment, dus het heeft geholpen. Je moet, zeg ik altijd maar, hoe heet dat..socialistisch. nee...eh..sociaal denken..."

Foto A.P.J. van Leeuwarden

- Wat voor mensen komen in de winkel?
"Doctorandussen, kantoorpikkies, huisvrouwen..."

-Komen er nog mensen uit de verre omtrek?
"Ja, een stripantiquariaat is geen broodzaak, 't is geen buurtwinkel. Ze komen zelfs uit Limburg, vanmiddag een paar uit Hengelo: die waren een dagje in Den Haag tijdens hun vakantie en kwamen gelijk even langs..."
Frannie: "Voor de vakantie was er iemand die kwam op de brommer uit Groningen!"
Hans: "veel zaken gaan ook telefonisch: ik omschrijf de boeken dan: hier een scheurtje, daar een krasje, zeg dat het oog ingevuld is met inkt, weet ik veel allemaal wat..."

-Komen er nog wel eens striptekenaars bij jou in de winkel?
"Ja, ja; Evert Geradts, die is hier een paar keer geweest. Erg sympathieke jongen: hij is rustig, 'n rustige jongen..typische verschijning, niet? Met z'n lange haar, z'n grote fiets, z'n lange jas...als je die gozer op z'n fiets ziet zitten, ontzettend goed, héél mooi, haha,... Ik wil ook zo'n fiets hebben, daar zoek ik al een hele tijd naar: een hele grote zwarte herenfiets, met zo'n hoog stuur... daar zit-ie dan helemaal recht op, zo van ...moet iemand nog wat, en dan fietst hij lekker met een glimlach door de stad. Ik zie hem wel eens rijden, dat vind ik zo mooi!"

-En wat hij tekent?
"Nou, daar houd ik niet van, dat is underground, een beetje, en dat vind ik gewoon niet leuk.

Hij heeft wat blaadjes van "Tante Leny" neergelegd, maar dat vind ik zelf niet leuk, dus wil ik het niet verkopen ook. Het is een hobby, die winkel, dus moet ik niet tegen iets aankijken waar ik geen zin in heb."

-Doe je dat uit principe of erger je je aan de prentjes?
"Dat niet, ik vind het wel interessant om naar te kijken (gnuift). Nee, het is vreemd, absurd, ik weet niet..ik heb er iets tegen."
Het verzamelen van strips is een ware hartstocht van Hans Matla, waardoor andere bezigheden in het gedrang komen: voor andere hobbies heeft hij geen tijd, want ook 's avonds is hij nog bezig met sorteren, prijzen, administreren en restaureren. Te oordelen naar de vlotte uitbreiding van zijn eigen verzameling legt het winkeltje hem bepaald geen windeieren; de prijzen die hij vraagt zijn dan ook behoorlijk hoog voor een amateurtje, maar over de commerciële aspekten praat hij niet graag; ook over het idee van een officiële prijscatalogus is hij niet zo bijster enthousiast: nu kan hij nog vragen wat hij wil en het wonderlijke is dat hij het vaak nog krijgt ook, want een stripverzamelaar die al jaren naar iets bepaalds zoekt is tot alles in staat.

jijé

door henri filippine

In 1938, een gulden tijd voor de strip, publiceerde een nog onbekende jongeman zijn eerste strip. In de jaren vijftig werd hij de leider van een school van nieuwe europese tekenaars, die lang overheerst waren geweest door de amerikanen, en talrijke liefhebbers zouden hem als de beste tekenaar van Europa gaan beschouwen. Heden ten dage nog, tekent hij voor één van de beste bladen op het gebied van de strip. Wie is hij?
Het antwoord op deze vraag is eenvoudig: ik heb het natuurlijk over Joseph Gillain, beter bekend onder de naam Jijé. Ik heb hem in zijn buitenhuis, in de nabije omgeving van Parijs, waar hij zich heeft teruggetrokken, opgezocht. Terwijl ik binnen op hem wachtte vroeg ik me af of ik niet aan het verkeerde adres was; ik had eerder de indruk in het atelier van een kunstschilder te zijn dan in dat van een striptekenaar. Maar de komst van de sympathieke Jijé zou me weldra geruststellen en me bewijzen dat men evengoed een uitstekend tekenaar als een talentvol schilder kan zijn.

H. F.: Hoe komt men er toe om - vóór de oorlog - toen er, althans in Europa, nog zeer weinig striptekenaars waren, dit beroep te kiezen, dat, ook tegenwoordig, zo weinig respekt geniet?

Jijé: Ik was toen 18, 19 jaar. In die tijd was ik student aan de Academie voor Schone Kunsten; dat betekende dat ik enige jaren doorbracht op een school voor de techniek, een jaar met onbestendig nietsdoen, gedurende welke tijd ik schilderde, beeldhouwde en illustreerde, houtsnedes en slordig afgewerkte reklames maakte; en vaak kwam bij een uiterst levendige en enthousiaste groep mensen, zoals er meerdere - hoewel onbekend - buiten Parijs bestaan. Ik wil dit even noemen omdat ik er een man ontmoet heb die indruk op me heeft gemaakt: Van den Houten, een uitstekend schilder, die mij met het oog en niet met de hand heeft leren tekenen. Daarna volgde nog één jaar aan de Academie van Brussel en één aan de Cambre (decoratieve kunst) waar ik het college in ... monumentale schilderkunst volgde! En welke plaats neemt de strip in dit alles in, zult u zich afvragen? Ja, de strip nam een steeds duidelijker beeld aan, als ik het zo mag noemen, en dwong mij "mijn brood te verdienen". Ik zal het u uitleggen: Ik was toen verloofd en de strip leek mij het gemakkelijkste middel om zonder al te grote materiële problemen vrij te kunnen schilderen en beeldhouwen. De eerste pogingen zijn weinig interessant en erg eenvoudig, maar later werd de aanpak professioneel bij Spirou (Robbedoes) met'Trinet et Trinette' en 'Freddy Fred'. De oorlog overviel me (dat is de banale en geëikte term). Toen ik gedemobiliseerd was huurde ik een bescheiden huisje waar ik groenten wilde gaan verbouwen - eten was toen het grootste probleem-.
Ik dacht dat de strip voor lange tijd van de baan was door die storm (nog een geëikte term). Drie maanden later trachtte Spirou weer te verschijnen. Rob Vel, de schepper van de hoofdfiguur, was gevangen genomen; ik was de enige die min of meer bij de hand was. Kortom, voordat ik het wist nam ik het verhaal op waaraan Rob Vel was begonnen, verzon ik een vervolg voor Superman en maakte ik een slot aan Red Ryder... terwijl het onkruid mijn tuinbed en andere projecten in de moestuin overwoekerde!

H. F.: Ik ben een van degenen, die helaas alleen in gedachten, uw befaamde reis naar de V.S. hebben gevolgd. Om in 1950 naar Noord Amerika te vertrekken met een gezin en enkele andere tekenaars, was je reinste waanzin. Kunt u misschien in het kort dit fabelachtige epos nog eens vertellen?

Jijé: Die reis naar en door de V.S. is een dwaze tijd geweest. Morris, Franquin en ik (Will was te jong) hadden elkaar het hoofd op hol gebracht. Wij zouden naar het Mekka van de strip gaan, dat wij in Hollywood meenden te vinden. Zij had haar uitersten in New York en in Chicago! Wij vertrokken met een Mexicaans visum (daar was gemakkelijker aan te komen in de periode vlak na de oorlog). Wij hadden echter het emigratie- en toeristenvisum door elkaar gehaald; kortom, na een reis van zes weken door de V.S. bevonden we ons aan de grens van Mexicaans Californië, terwijl we bijna niet terug konden komen op Amerikaans grondgebied. Ik sla de details over, hoewel die verreweg het sappigste zijn, vooral wat Morris en Franquin betreft, beatniks en hippies bij uitstek. Door deze moeilijke positie in Californië zijn we naar Mexico-City getrokken waar vandaan we zes maanden later en met een visum voor één jaar weer naar New York trokken. Ik kan dit onmogelijk in enkele zinnen weergeven; men kan in het kort stellen dat reizen de jeugd vormt.
In New York heb ik binnen de grenzen van de wetten van professionals, enkele strips voor Western Comics gemaakt. Maar het belangrijkste is dat ik een zekere René Goscinny heb ontmoet, aan wie we de dolste en vrolijkste weekends gedurende ons verblijf in de V.S. te danken hebben. Een ontmoeting die, indirekt, enkele jaren later ertoe leidde dat dit "fenomeen" naar zijn geboortestad Parijs terugkeerde.

Terug naar Europa met de bedoeling om, deze keer serieus, een weloverwogen verzoek tot een definitieve emigratie in te dienen. Maar de zon aan de Côte d'Azur deed ons gauw dit plan vergeten, en, eerlijk gezegd, bestonden er dezelfde mogelijkheden in Europa.

H F.: Na enkele biografieën en de avonturen van "Blondin et Cirage" (Blondie en Blinkie) schept u de markantste held van uw hele werk. Hoe is hij ontstaan? Is hij een souvenir van uw werk in de V.S.?

Jijé: Jerry Spring is inderdaad kort na mijn terugkeer uit de V.S. en Mexico ontstaan. Mijn western-style dankte ik aan het feit dat ik gezien had wat ik tekende. Het was in die tijd trouwens gemakkelijk om een beetje origineel te zijn. Het succes van deze serie komt misschien omdat ik me ervan bewust was dat ik de paarden redelijk goed tekende. Ik had me er op toegelegd deze moeilijkheid te overwinnen en dat was iets bijzonders voor die tijd. Is het u - en dat is even terzijde - ooit opgevallen hoe slecht men paarden tekende vóórdat de auto er was, toen er nog overal paardevijgen lagen? En tenslotte heeft het enthousiasme van de fans voor datgene dat u mijn western-style noemt mij altijd een beetje verbaasd en me een beetje overdreven geleken.

H. F. Gedurende uw hele karrière omringde u zich graag met jonge aankomende kunstenaars, die voor het meerendeel goede tekenaars zijn geworden. Enkelen hebben zelfs hun meester overtroffen, tenminste dat zeggen sommige kenners. Vertelt u eens iets over hen?

Jijé "Jerry Spring"
© Ed. Dupuis

Jijé: Ik ben blij dat de fans vinden dat enkelen van mijn "leerlingen" beter zijn geworden dan hun "leermeester". Ik heb rastekenaars zien komen en gaan, werkelijk bezield door de strip en bijzonder begaafd. De allergrootsten zijn ongetwijfeld Franquin, Morris, Giraud.. en enkele anderen. De oude legende van de meester en de leerling komt door het verschil in leeftijd en in generatie (naar stripnormen dan). Om eerlijk te zijn heb ik gedurende die gewijde periode net zoveel als zij geleerd. Ik heb alleen Will (hij was toen 14 jaar) van a tot z tekenen geleerd en sinds kort nog een jongen die iets belooft te worden en die onder de naam Dan tekent.
Hoe wordt men tekenaar? Door te tekenen natuurlijk! Franquin, Will, Morris en ik tekenden tot we er ziek van werden en een paar keer per week tekenden we met elkaar. De methode? altijd dezelfde: schetsen zoals Van den Houten mij het had geleerd, het oog gericht op het model, de hand op het papier die alles nabootste wat het oog zag.
Is er iets eenvoudigers? Een bezielende methode die we als een religie beoefenden. En dan de onderlinge kritiek, vriendschappelijk, maar scherp, die ons geen kans op zelfgenoegzaamheid liet.

H. F. Maar wat is uw techniek? De techniek die door zovelen is overgenomen?

Jijé: Mijn techniek? U brengt me in verlegenheid! Ik zal wel als een slaapwandelaar tekenen, want ik weet niet wat ik er over moet zeggen. Behalve schetsen uit de hand die ik altijd maak zoals een pianist zijn toonladders speelt (spelen ze eigenlijk wel toonladders?) is de rest, de uitvoering van de strip zelf, er zeker het indirekte resultaat van. Ik heb mijn eigen kleine moeilijkheden, die anders zijn dan die van mijn buurman, bijv. mijn potloodtekeningen zijn stukken beter dan mijn geinkte tekeningen; ik kan de spontaniteit van mijn schetsen niet behouden; het is vast en zeker een kenmerk van mijn spontane, instinktieve aard en alles wat met overleg en inspanning wordt bijgeschaafd is voor mij zo niet pijnlijk, dan toch wel niet erg natuurlijk. Maar ik geef toe dat, wanneer ik me dwing, wanneer ik iets bedenk vóór ik het potlood ter hand neem, ik beter werk lever. Ik moet wel de slechte gewoonte aangenomen hebben om té instinktief te tekenen. Ik heb dan ook grote bewondering voor Giraud, die zijn figuren en beelden eerst grondig uitdenkt. De strip is een beroep dat men langzaam leert en dat zich perfektioneert door steeds het beste te zoeken. Je krijgt er tevens een tik en manies van.

H. F.: "Robbedoes" met Jan Kordaat, Jerry Spring en Blondie en Blinkie, was dat niet uw gouden tijd? Mist u het niet een beetje? Waarom hebt u Michel Tanguy overgenomen?

Jijé: Robbedoes... een gouden tijd! Ja, in zekere zin was het een goede tijd, maar vol onzekerheden. De lezers en tekenaars deelden dezelfde ongekunsteldheid en vormden zo een goed publiek. Tegenwoordig stelt de strip alleen op technisch gebied al enorme eisen. Als we de tekeningen van nu en toen vergelijken zien we de verandering die er in die tijd heeft plaatsgehad... Ik persoonlijk mis die kinderlijke naïviteit die we nog bij de beste amerikaanse strips van tegenwoordig terugvinden.
Waarom ik Tanguy heb overgenomen? Dat is al gezegd maar ik zal proberen het in het kort te herhalen. Aangezien de uitgever van Robbedoes mij had laten weten dat hij de albums van Jerry Spring niet meer zou uitgeven, omdat ze met verlies werden verkocht, betekende dit voor mij het verlies van de helft van mijn royalties. Daarbij komt dat Uderzo al lange tijd met Tanguy op wilde houden, omdat hij te veel in beslag werd genomen door Asterix, en niet zonder reden. En zo heb ik de serie van Tanguy overgenomen en heb met spijt natuurlijk af moeten zien van de western. Dat is de reden waarom ik Robbedoes heb verlaten.

H. F. Komt het misschien door uw heimwee naar de western dat u besloten hebt mee te werken aan het blad "Johnny" met de stripversie van de "Spécialiste"?

Jijé: Ja, de heimwee naar de western heeft mij er toe overgehaald deze strip, die van korte duur was, te beginnen. Van de verzekeringen die mij in het begin gegeven waren is niets terechtgekomen, en daar was een reden voor. "Johnny" is ter ziele gegaan... Er waren enorme fouten gemaakt: de publikatie van de oude klassieke strips en daarvan de allerslechtste gekommercialiseerde voorbeelden. Om alleen maar "Little Annie Rooney" te noemen; en de illusie om te geloven dat de tegenwoordige jeugd verrukt zou zijn van datgene wat ons vroeger boeide. Ik zou graag van de gelegenheid gebruik willen maken om deze oude idolen wat af te breken. Ik persoonlijk ben nooit onder de indruk geweest van de "klassieke strips", om Tarzan bijvoorbeeld moet ik eerder lachen, hij is overdreven getekend, wat ik vervelend vind, en de verwijzingen naar Michelangelo vind ik belachelijk. Prince Valiant verbergt onder indrukwekkende tekeningen een groot aantal zwakke punten, een duidelijk onvermogen om zich het leven in de Middeleeuwen voor te stellen. Vooral de gevechtscenes lijken op het eerste gezicht indrukwekkend, maar niemand gelooft er in; en al die brave figuranten, zo kwasi-pittoresk, met hun ontspannen gezichten, ze zullen elkaar immers na het werk in de koffiepauze terugzien. De fans zullen wel protesteren, maar ik kan hen overtuigen, als ze dat willen, en met bewijzen.
Foster kan dan misschien een goed tekenaar zijn, maar wat uit zijn brein voortkomt is soms bijzonder armoedig. Zo kan men ook Mandrake en de Fantoom aanvallen, als men wil. Ik geloof dat het heimwee is en dat is ook van toepassing op een groot gedeelte van mijn werk...

H. F. We zullen het in gedachten houden en ik hoop dat er mensen zullen zijn die de uitdaging zullen aannemen. Om op uw huidige werk terug te komen, hebt u nog ander werk naast Michel Tanguy?

Jijé: De ervaring met "Johnny" heeft mij één aspekt van het probleem naar waarde doen schatten: de dagen hebben slechts 24 uur... Maar ik denk nog altijd aan Jerry Spring.

H. F. U hebt een groot aantal helden geschapen, van uiteenlopende aard: de cowboy, de detective, komieken, de piloot, biografieën... Hoe verklaart u deze zo verschillende kanten van uw werk?

Jijé: Het ligt in mijn aard te veranderen, maar kommercieel gezien is dit fout. Als ik slechts één held had geschapen en als ik niet méér ambieerde en slechts dat ene kon doen, zou ik misschien een grotere karrière hebben gemaakt.

H. F. Laten we het over "Pilote" hebben om weer in 1971 terug te komen. Wat denkt u van alle veranderingen in dat tijdschrift?

Jijé: De nieuwe vorm van Pilote zit boordevol komische effecten, vondsten en geestigheden. Bij een dergelijke kwaliteit hoort een passend publiek. Wat ben ik sceptisch! Het publiek opvoeden? een nobele taak!... In het begin heb ik lange tijd deze formule (maar die is al veel veranderd) zijn ontspannen vorm, zijn gewilde, en op sommige tekeningen zijn norse, wanorde verweten; een enorm probleem voor het overgrote deel der lezers die zich willen amuseren, zonder de aangeboden "vrucht" eerst te moeten pellen. Ik heb mij - uit ondervinding - opgeworpen als voorstander van deze formule. Telkens wanneer ik een jongen vroeg die - of die pagina, die bijzonder goed was, te lezen, deed hij dat aanvankelijk halfgedwongen, om er dan aan verslaafd te raken. Men moet een gewoonte kreëeren en dat is niet normaal. Men moet echter toegeven dat de zgn. traditionele strips naast de bovengenoemde ietwat ouderwets aandoen. Dat is tenslotte een goed teken, nietwaar?

H. F. Wat is u bijgebleven als zijnde belangrijk, na dertig jaar striptekenen?

OHÉ!
WIETJE!
...NU MOETEN WIJ WEG... ALS DE MOTOR MAAR GAAT!!!
DAT IS DE SLEUTEL VAN ZIJN BRAND-KASTJE...
WACHT, DAAR KLOPT IEMAND.
KLOP KLOP
NIETS! NOG ALTIJD NIETS!
SINDS MENSCHENHEUGENIS HEEFT NOOIT IEMAND NAAR DIE BOEKEN GEVRAAGD... HIJ IS MINSTENS KRANKZINNIG...
ALS IK DEN BE-STUURDER EENS WAARSCHUWDE?
HANDEN OP, ZEG IK!!!

geheel boven: Jijé. Wietje en Krol in strijd met de gangsters
boven en rechts: Jijé. Don Bosco 'n Robbedoes
linksonder: Jijé. Het geheim van den Hindoesleutel
rechtsonder: Jijé. Jan Kordaat speurder

Jijé: Ik vrees dat mijn geheugen mij in de steek zal laten wanneer het om namen gaat en ik zal liever verdergaan met het beantwoorden van de voorlaatste vraag. En dan zou ik willen voorstellen de strip te verdelen in twee kategorieën: de traditionele strip, en, laten we zeggen, de nieuwe stroming, die eerder een satire is op bepaalde politieke en sociale toestanden in de vorm van strips. In dit eksakte geval gebruiken de tekenaars de strip als hulpmiddel. De traditionalisten maken de strips omwille van de kunst zelf; bovenal willen zij haar grafisch op een hoog peil houden, waar de liefhebbers van strips verzot op zijn.

H. F. Wat houdt, voor u, de toekomst in?

Jijé: De toekomst voor mij? Ik heb steeds meer de behoefte om te schilderen.. Ik wil mijn tijd zuinig en verstandig benutten en de strip zal het denk ik wel winnen!

H. F. Heeft u opvattingen over de toekomst van de strip in Frankrijk?

Jijé: Wat moet ik hierop antwoorden? En waarom moet een tekenaar noodzakelijkerwijs een duidelijker opinie hebben dan wie ook? Het snobisme rond de strip, dank zij Asterix, Barberella, lijkt me oppervlakkig. Waarom? De volgzame aard van het publiek? De steunpilaren als Kuifje, Pilote, Robbedoes en Pif, half vergaan in hun eeuwige formule van geïllustreerd blad? De huidige dagbladen waardoor de strip gedegradeerd is? De konkurrentie van radio of teevee? Zal het wel of niet blijven bestaan? Allereerst verandert de strip zelf. Men hoeft slechts een blik achterom te werpen. Men kan zich onze wereld zonder strip haast niet meer voorstellen. Om te beweren dat ze helemaal in de gewoonten is ingeburgerd lijkt me echter nogal stoutmoedig. Men moet bepaalde formules vinden en daarover heb ik zo mijn eigen ideeën, maar een tekenaar moet alleen tekenen en niet praten! En wie luistert er nou wanneer men een striptekenaar au sérieux neemt?

H. F. Een laatste vraag, Jijé, wie bent u?

Jijé: Wie ben ik? Wat wilt u weten? Mijn stamboom? Dat is niet interessant. Ik heb altijd, min of meer met geluk, de kunst ontwikkeld om mezelf niet au sérieux te nemen. Ik moet echter toegeven dat ik wel enig belang hecht aan bepaalde dingen, waaronder de kunst (de strip, wie is er tegenwoordig nog van overtuigd dat dat geen kunst is?), maar dat is slechts voor mij van belang.
Ik geloof (want bovenal moet men geloven) dat ik een toekomst heb als schilder... Kunstenaar, wat is dat? ...Voor het grote publiek is het, zoals voor de Indianen; "De goeden zijn al dood! ", maar, wens me toch maar een lang leven toe!

uit: "Phenix" no. 16 1er trimestre 1971.

jijé

OR, PENDANT CE TEMPS, DANS L'OUED DÉSSÈCHÉ, UN PETIT GROUPE, RESCAPÉS DE L'ATTAQUE DU PONT, SE FAUFILE AVEC MILLE PRÉCAUTIONS!..
CACHEZ-VOUS!!!... UN HÉLICOPTÈRE ARMÉ!... CES CHIENS CONTINUENT À NOUS TRAQUER!..

MERVEILLEUX!... ILS N'ONT PAS BOUGÉ!... ET LES RÉACTEURS PRÊTS À PARTIR!..
OUAIS!... ILS N'ONT PAS ÉTÉ RÉVISÉS DEPUIS NOTRE DÉPART!.. POURVU QUE LES RÉACTEURS DÉMARRENT, ET QUE TOUT FONCTIONNE!..
TCI.. À PLAT VENTRE!

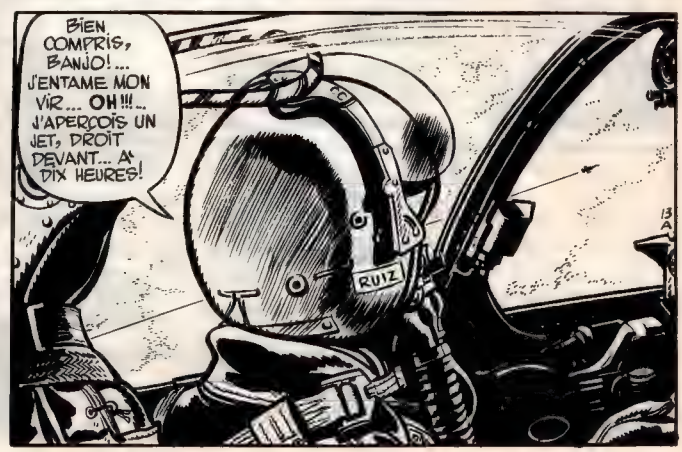

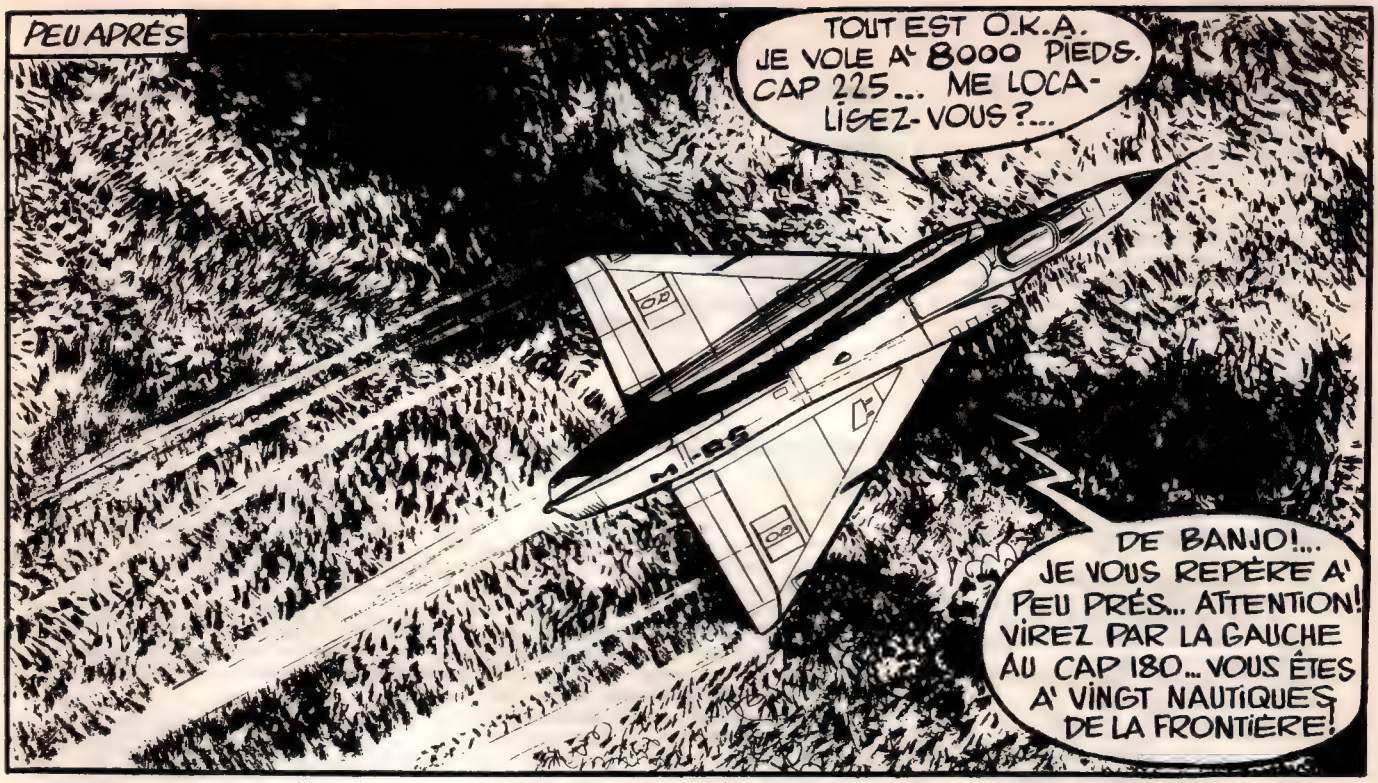
PEU APRÈS
TOUT EST O.K.A. JE VOLE A' 8000 PIEDS. CAP 225... ME LOCALISEZ-VOUS?...
DE BANJO!... JE VOUS REPÈRE A' PEU PRÈS... ATTENTION! VIREZ PAR LA GAUCHE AU CAP 180... VOUS ÊTES A' VINGT NAUTIQUES DE LA FRONTIÈRE!

pag 52 rechtsboven: Jijé. Le spécialiste "Johnny"
pag 52 3 ill. rechtsonder: Jijé-Charlier. "Tanguy" © Pilote
pag 53 boven: Jijé-Charlier "Tanguy" © Pilote
pag 53 onder: Jijé. Le spécialiste "Johnny"

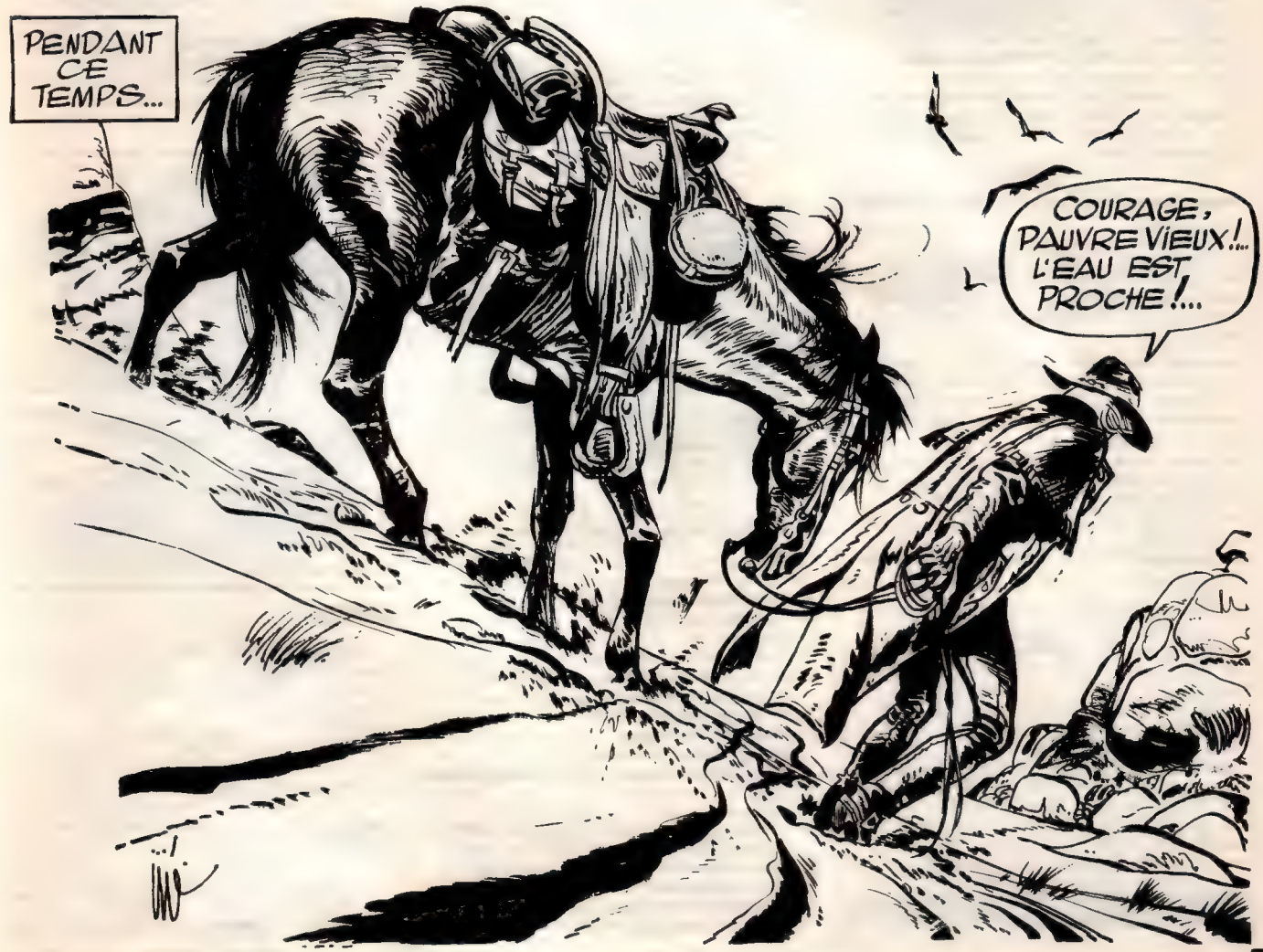

Titellijst van de Lombarduitgave 1971

1. Lombard Kollektie
   voorjaar: Michel Vaillant-5 meisjes in de race.
   Rik Ringers-Spoken in de nacht.
   Dan Cooper-S.O.S. in de ruimte.
   najaar: Michel Vaillant-Rodeo op 2 wielen.
   Bernard Prince-Avontuur in Manhattan.
   Luc Orient-De meester van Terango.
   Bruno Brazil-Ogen zonder gelaat.
   Rik Ringers-De gezellen van de duivel.
2. Kollektie Jong Europa.
   voorjaar: Vincent Larcher-De Condotierre.
   Rozebottel-De luchtbel van de waarheid.
   Toenga-De zwarte hengst.
   najaar: Chlorophyl-Chlorophyl leidt de aanval.
   Familie Kleester-Ontvoering in Tokio.
   Doc Silver-De Gijzelaar.
3. Favorietenreeks:
   voorjaar: Magellan-Hold up in het Vaticaan.
   Hansje-Hansje contra m.one.
   M. Milaan-M.M. en de Betta-straal.
   3 L.-Schatgravers in Bonifacio.
   najaar: Wilbur-De ralley van Knotjad.
   Hansje-Hansje naar Amerika.
   Clifton-De duivelse dwergen.
   Bas-Een, twee in de maat.
4. Kollektie Chick Bill van Tibet:
   voorjaar: Schatgravers in de woestijn.
   najaar: Bij ruilen moet er een huilen.

In het najaar verschijnt tevens het autoboek Michel Vaillant (alles over de autosport). In het vervolg zullen we zo spoedig mogelijk melding maken van nieuwe Lombarduitgaven.
Albums kunnen besteld worden bij: De Lombard uitgaven N.V., Paul-Henry Spaaklaan 1-11, 1070 Brussel.
Door een splitsing in de rechten (Kuifje= Lombard voor België, Pep=Geillustreerde Pers in Nederland) kunnen verschillende albums niet in Nederland verkocht worden, dit zijn waarschijnlijk de verhalen die in Pep staan of gestaan hebben.

Nico Noordermeer.

Jeugdbladen

Om een indruk te geven van de populariteit van de stripjeugdbladen in Nederland, hier enige oplagecijfers, uit het pas verschenen Handboek van de Nederlandse Pers (september 1971)

Aloha 45.000;Bobo 81.000; Donald Duck 362.905; Kuifje 35.000; Kijk 35.000; Okki 183.000; Pep 175.266; Robbedoes 36.000; Sjors 172.231; Sprookjesland 70.000; Tina 206.448; Taptoe 114.000.
Opvallend is de grote oplaag van Donald Duck en het feit dat Tina (een toch nog vrij nieuw blad) een zeer hoog oplagecijfer heeft. Verder is Sjors erg sterk aan het terug lopen.

75 jaar strips

Op woensdag 8 september 1971, is in New York een tentoonstelling over "comics" geopend, waar 300 voorbeelden van "comic art" tentoongesteld worden. De tentoonstelling die t/m zondag 7 november 1971 zal duren, wordt gehouden ter gelegenheid van het feit dat de "comic" 75 jaar bestaat.
Men komt aan deze 75 jaar door uit te gaan van het jaar 1896, toen Outcault's "Yellow Kid" (zie illustratie) voor het eerst in zijn definitieve versie in The World verscheen.
De werken die te zien zijn, werden geselecteerd door Maurice Horn, auteur van verscheidene boeken op het gebied van strips. Tentoongesteld worden de tekeningen van meer dan 130 tekenaars uit de U.S.A. en Europa. De tekeningen op de

tentoonstelling zijn ruwweg te verdelen in vijf historische categorieën.

a. The Heroic Period; van de 18e eeuw t/m het begin van de 20e eeuw.
b. The Great Tradition; humor... strips uit de twintiger en dertiger jaren.
c. Man and Superman; de avonturenstrips uit de dertiger en veertiger jaren.
d. The Current Scene; de intellectuele strips uit de vijftiger jaren.
e. The Faraway and The Far-out; de europese strips van de laatste twintig jaar en de opkomst van de "underground" strips.

Als catalogus wordt uitgegeven een boekwerk getiteld "75 years of comics". Verantwoordelijk hiervoor zijn the Boston Book and Art Publisher in samenwerking met the New York Cultural Center. Het boek bevat 99 zwart-wit illustraties en heeft als voor- en achterkant een vierkleuren illustratie van respectievelijk "Yellow Kid" en "Little Nemo".
Misschien is het mogelijk de catalogus in Amerika te bestellen zonder de tentoonstelling te bezoeken. Voor alle zekerheid vermelden we daarom hieronder het adres van The N.Y. Cultural Center, 2 Columbus Circle, New York 10019, USA.

Aspect

Het Amsterdamse weekblad "Aspect", waarvan de vormgeving in handen is van de Toonderstudio's, heeft op pagina 2 een strip staan.
De strip heet 'Bartje en Opa' en wordt getekend door J. van Haasteren, terwijl de tekst wordt geschreven door A. Brandt en Patty Klein. Elke week is er een op zich zelf staande aflevering. 'Aspect'is een gratis verspreid advertentieblad.

Witzend

De Nederlandse WITZEND 3 is zijn opnieuw gestegen prijs van f 4,75 alleszins waard. De 48 binnenwerkse pagina's (volgende keer graag genummerd) bevatten: Kobalt 60, een macaber verhaal uit 1968 van Vaugh Bode, de wrekende wereld, een op de "American Scene"van 1969 geïnspireerde maatschappijvisie door Steve Ditko (die even behartenswaardig is voor de 'holland scene today'). M.H.E. van Bill Pearson en Tim Brent, waarin - sterk verkleind: waarom? - de schijnheiligheid op de korrel wordt genomen.
Martin Beumer heeft zich kennelijk heel wat moeite getroost om op ekwivalenten te komen als "dat pik ik mooi niet", maar hoe kan hij dan uitglijden over uitdrukkingen als "zij die de wet breken" of "mezelf amuseren"!!!!En om dan in majeur te eindigen spreken we hier onze bewondering uit voor de sublieme belettering door de vrouw van Olaf Stoop: haar naam mag in de volgende uitgaves niet meer ontbreken.

P. Hans Frankfurther

Jules Feiffer

In het septembernummer van Playboy staat een interview met Jules Feiffer. Het interview vond plaats naar aanleiding van het feit dat Feiffer het scenario schreef voor de film "Carnal Knowledge". De regie is in handen van Mike Nicols. Het artikel geeft verder een aardig beeld van de figuur Feiffer. In ieder geval de moeite waard om de Playboy van september te kopen.

Pijprokersmagazine

In zijn artikel 'De pijproker in het stripverhaal' betoont drs. H.J. Hazewinkel zich een belezen Bommelkenner, al brengt hij ook Kapitein Rob, Kappie en Tijs Wijs even ter sprake. De verhandeling is opgenomen in het augustus-septembernummer van het Pijprokersmagazine, waarvan gratis exemplaren kunnen worden aangevraagd bij postbus 41 in Groningen. Uit een naschrift van Marten Toonder blijkt dat deze tijdens de oorlog vergeefs heeft getracht genot uit boombladeren te peuren. 'Ik hoop echter', zo besluit hij, 'dat er een tijd komt wanneer ik weer bedachtzaam wijsheid uit een pijp kan trekken'.

phf

Stripotheek

In Klundert (West-Brabant) is in een berghok op het plein van de christelijke Mavoschool de eerste stripotheek van West-Brabant geopend.
De naam van de stripotheek "Argepeto" is gevormd door de namen van de oprichters (Arie Strootman, Geert van Zuilikom, Peter van Drimmelen en Tony Langeweg).
De voorraad bestaat momenteel uit 250 stripboeken en afhankelijk van de populariteit van de "helden" betaalt men voor het lenen 5, 10 of 15 cent.
De stripotheek is op zaterdagen geopend van 10.00 t/m 11.00 uur.

LEUTER-LUSSIES

Proces OZ-redaktie

Wie herinnert zich niet het plaatje links onderaan op pagina 5 van Stripschrift 23!? Het toonde dat ook Bruintje Beer zijn broek wel eens laat zakken en was overgenomen uit het schoolkinderennummer, de 28ste uitgave van het Engelse underground blad OZ. Die uitgave blijkt te hebben geleid tot een proces dat een maand in beslag heeft genomen: van de drie redakteuren is de 29-jarige Australiër Neville tot 15 maanden gevangenis en deportatie veroordeeld, en zijn de twee Engelsen Anderson (33 jaar) en Dennis (24) tot 12 resp. 9 maanden veroordeeld. Begin volgend jaar volgt de uitspraak in hoger beroep. OZ werd in 1963 door Neville in Sydney begonnen, vier jaar later bracht hij het naar Londen. Hoewel het geen uitgesproken stripblad is staan er voldoende strips in om vermelding in Stripschrift te rechtvaardigen. En wie zich verder in dat proces wil verdiepen zij verwezen naar het uitstekende artikel van Mr. C.J. van Sluys in Handelsblad-NRC van 14 augustus.

phf

Strips in studentenbladen

Gelijktijdig zijn niet minder dan drie (en wie weet, zelfs wel méér) universitaire bladen met hun eigen strip begonnen: het meest professioneel doet de strip, 'Strib' geheten, aan die sedert 1 september in de op die dag voor het eerst verschenen Universiteitskrant Groningen staat, maar de geestelijke vader heet dan ook Harrie Geelen. Hij heeft ons uitgelegd dat hij de hem geboden publikatiemogelijkheid zo veel mogelijk als een proeftuintje denkt te benutten. In het dagelijks leven regiseert Geelen tv-commercials in de Toonder Studio's. Het minste professioneel is de strip in het overigens uiterst verzorgde VU-magazine, een uitgave - de naam suggereert het al - om iets terug te doen voor de tienduizenden leden en contribuanten achter de Vrije Universiteit die zichzelf feitelijk overbodig hebben gemaakt. We zijn benieuwd hoe het blad en zijn strip zich verder ontwikkelen. Daartussenin ligt Folia Civitatis van de Universiteit van Amsterdam, ook zojuist voor het eerst in zijn bestaan op de striptoer, zij het heel degelijk met de tekst onder de plaatjes. De eerste afleveringen van het vervolgverhaal wekken optimistische verwachtingen.

phf

Comics

Bij Heinz Moos Verlagsgesellschaft te München is onlangs een dik boek (266 blz.) over strips verschenen, Comics, Anatomie eines Massenmediums. In dit zeer rijk geïllustreerde standaardwerk geven de auteurs Reinhold C. Reitberger en Wolfgang J. Fuchs een overzicht van Richard Felton Outcault voor de New York World in 1894 tot aan de publikaties als 'Dark Shadow' en 'Savage Tales' in 1971.
Het boek dat 12 hoofdstukken bevat, geeft in hoofdstuk 1 een omschrijving van het woord comic, waarna men in een heldere stijl achtereenvolgens hoofdstukken wijdt aan; humor, avontuur, superhelden, kritiek en censuur, maatschappelijk beeld van de comics, andere media die gebruik maken van het gegeven strip, stripsituatie in Europa, sex en satire, comics en kunst, tendenzen en ontwikkelingen.
Van groot belang is het te weten wat de auteurs onder een comic verstaan: "Wichtigstes Kriterium für Comics ist, dass der Text im Bild untergebracht ist. Könnte der Text auch ohne Illustration auskommen, ist er also nicht auf die Wechselwirkung von Bild, Erzählung und Dialog abgestellt, kann man allenfalls von illustrierten Erzählungen oder Bildheften sprechen, nicht aber von Comic Strips oder Books".
Door deze definitie van strips, waarbij tekst en beeld in één kader moeten worden ondergebracht, komen we automatisch bij de amerikaanse strips terecht. Aangezien de bakermat van dit soort strips in Amerika ligt, is het geen wonder dat ongeveer 95% van het boek over amerikaanse strips gaat.
Ieder hoofdstuk is onderverdeeld in een aantal genres, waarna van ieder genre een aantal strips bij naam wordt genoemd en globaal wordt besproken.
De auteurs beschrijven hoe de maatschappij zich in de strips manifesteert en hoe deze daarop reageert. Ze tekenen aan hoe strips, film, radio en t.v. elkaar wederzijds beïnvloeden en ze informeren ons over de laatste ontwikkelingen van de strip, (nogmaals, bijna alles toegespitst op de amerikaanse strips).
In het hoofdstuk dat handelt over de stripsituatie in Europa wordt Nederland wat betreft strips volkomen doodgezwegen. Wat betreft onze oude klassieke strips zoals Bommel, Hollewijn, Eric de Noorman enz. is dit begrijpelijk aangezien ze geen van allen voldoen aan de eis die de auteurs hebben vastgesteld in hun strip-definitie, beeld en tekst in één kader.
Onze andere strips schijnen niet belangrijk genoeg te zijn. Alleen Stripschrift wordt een keer genoemd in verband met het afdrukken van de amerikaanse strip 'Pogo'. Verder wordt Stripschap nog genoemd als een vereniging die ontstaan is als gevolg van het enthousiasme voor strips in Frankrijk. Dit enthousiasme zou naar Nederland zijn overgewaaid. Over de duitse strip wordt ook bijna niets gezegd. Men zegt dat er weinig duitse strips van eigen bodem zijn, als uitzondering wordt 'Fix und Foxi' van de tekenaar Rolf Kauka genoemd. Over Duitsland wordt ook gezegd dat het merendeel van de in dit land lopende strips uit Amerika komt. Mickey Mouse neemt met 1,4 miljoen het leeuwendeel van de 12 miljoen tijdschriften, die er iedere maand in Duitsland verkocht worden, voor z'n rekening.
Frankrijk wordt als Europa's meest toonaangevende stripland gezien.
Uit het hoofdstuk Kritiek en Censuur wordt ons duidelijk dat de censuur een enorme rol speelt in het duitse stripwezen. Duitsland vindt dat censuur noodzakelijk is. De strip is nu eenmaal een massamedium en daarom evenals alle massamedia erg gevaarlijk, omdat veel mensen er in slechte zin door beïnvloed zouden kunnen worden. Van welke invloed de censuur nog is, kan men zien aan het feit dat een, in kranten al sinds vele jaren besproken, onderwerp als drugs, tot in april 1971 in strips volledig taboe was.
Het boek sluit af met oa. een bibliografie, jaartallentabel en een namenregister. Aan de binnenkant van de achterflap zit een klein plastic 33 toeren grammofoonplaatje bevestigd waarop we enkele van de stripfiguren die ook verfilmd zijn kunnen horen in hun filmkreaties. Het plaatje begint met de door de jungle schallende apenschreeuw van 'Tarzan' en eindigt met het holle demonische lachen van 'The Shadow'.
Nog even een totaalindruk van het boek; een zeer volledig overzicht van 75 jaar strips die door de grote hoeveelheid materiaal natuurlijk wel globaal is. Als standaardwerk uniek en beslist aan te raden voor iedere stripliefhebber, al moet hierbij gezegd worden dat er voor de verstokte minnaars van de specifiek nederlandse strip iets minder genoegen te beleven valt, dan voor diegenen die dol zijn op het amerikaanse werk.
Prijs van het boek, dat eerdaags door A.W. Bruna & Zoon, Utrecht, in Nederland uitgebracht wordt, DM 38, -.

Kees de Bree

Prikkebeen

In het verhaal van Prikkebeen springt zuster Ursula op een gegeven moment achter het klavier en zingt een liedekijn om Prikkebeen van zijn vertrek naar Amerika te weerhouden.
Jarenlang bleef het een raadsel, welk lied dat wel geweest moest zijn. Volgens de franse versie zingt Ursula "De grote Aria van Dido", maar de vraag bleef welke opera en van wie. Dr. F.K.H. Kossmann is gaan pluizen en kwam tot de conclusie dat het de Dido van de italiaanse componist Nicola Piccinni moet zijn geweest (1728 tot 1800). Toch leuk om te weten.

Lucca stripcongres

Het zevende internationale stripcongres dat van 29 oktober t/m 1 november in het Italiaanse stadje Lucca wordt gehouden belooft weer een striptaculaire gebeurtenis te worden. Inleidingen over onderwerpen op stripgebied, ondersteund door filmprojectie, zullen gevolgd worden door discussies. Naast een Trade Fair of Antique Comics (zeg maar: ruilbeurs) komt er een Publishers Show, waar uitgevers hun beste beentje zullen voorzetten. Tijdens een tentoonstelling van oorspronkelijke striptekeningen wordt vijfmaal per dag een voorstelling gegeven van de audio-visuele presentatie onder de titel "75 jaar strips". Tot besluit zal een internationale jury de "Yellow Kid" en de "Torri Guinigi" uitreiken aan verdienstelijke striptekenaars, -auteurs en -uitgevers. Dit jaar voor het eerst zal vermoedelijk ook een delegatie van Het Stripschap naar Lucca reizen.

Graag zou ik enige proef-exemplaren van Stripschrift willen ontvangen. Het tijdschrift is mij praktisch onbekend en ik interesseer me geweldig in strips. Zoudt u me misschien ook wat inlichtingen over buitenlandse (Engelse, Franse, Duitse, Amerikaanse) strips kunnen geven?

Robeyns Gaston
O.L. Vrouw Tielt
België

Noot van de redaktie

De beste (up-to-date) informatie biedt Stripschrift, waarvan nog een beperkt aantal oude nummers verkrijgbaar zijn - zie pag. 50 in ons vorige nummer. Verder zijn er een groot aantal boeken over de internationale stripwereld verschenen; onderstaande titel-lijst is daaruit een keuze. De lijst zou met nog enige tientallen kunnen worden uitgebreid, maar elk van onderstaande boeken biedt reeds een schat van informatie

Strip voor Strip - Kees Kousemaker - uitgave 'De Morsige Roerganger', Amsterdam 1970. 152 blz - ƒ 15, -.
Op dit moment eigenlijk het enige 'standaardwerk' over de nederlandse strip.

Bande Dessinée et Figuration Narrative - Pierre Couperie - uitgave Musée des Arts Decoratifs/Palais du Louvre, Parijs 1967. 256 blz. - ƒ 16, 40. Overzicht internationale strip. Diepgravende artikelen, uitstekende documentatie. Veel illustraties, goed gedrukt.

The Penguin Book of Comics - Alan Aldridge & George Perry - uitgave Penguin Book 2802, London 1967. 256 blz. - ƒ 14, 50 Overzicht internationale strip. Zeer veel illustraties, iets minder goed gedrukt.

La Bande Dessinée - Gerard Blanchard - uitgave Marabou Université (pocketbook) - Gerard & Co., België 1969. 304 blz. 90BF. Geschiedenis van het beeldverhaal van prehistorie tot heden in beelden. Zeer veel illustraties in zwart-wit en kleur.

Les Chefs-D'Oevre de la Bande Dessinée - Jacques Sternberg - uitgave Editions Planète, Parijs 1967. 477 blz. - ƒ 46, - Voorbeelden van de 'beste' internationale strips, in zwart/wit en kleur, voorzien van inleidingen en commentaren.

Le Monde étonnant des Bandes Dessinées - Jaques Marny - uitgave Editions du Centurion, Parijs, 1968. 296 blz. - ƒ 15, 30. Pocketbook met analyse en overzicht van het internationale beeldverhaal. Bevat weinig illustraties.

Comics - Günter Metken - uitgave Fischer Bücherei nr. 1120 - Frankfurt am Main, 1970. 192 blz. - ƒ 3, 80. Bevat vrijwel dezelfde informatie als Bande Dessinée et Figuration Narrative plus The Penguin Book of Comics. Veel zetfouten, weinig (en slecht gereproduceerde) illustraties. Maar ja, voor zo'n prijs...

Comic Strips - diverse auteurs - Catalogus tentoonstelling Akademie der Künste, Berlijn 1969. 106 blz. - ƒ 15, -. Geschiedenis, struktuur, invloed en verspreiding van beeldverhalen. Geeft ook informatie over het beeldverhaal in Duitsland, in tegenstelling tot vrijwel alle bovengenoemde titels.

Het Beeldverhaal in Vlaanderen en Elders - diverse auteurs - Catalogus tentoonstelling v/h Archief & Museum voor het Vlaamse Cultuurleven, Antwerpen, 1969. 60 blz. Thematische, historische en sociologische aspecten van het Beeldverhaal in Nederland, Spanje, Italië, Frankrijk en België.

Comics - Reinhold C. Reitberger & Wolfgang J. Fuchs - uitgave Heinz Moos Verlag, München 1971. 264 blz. (plus grammofoonplaat) - DM 38, -. Analyse van een massamedium; systematische en grondige doorlichting van de aspecten van het internationale beeldverhaal, inclusief het Duitse.

Bij de eerste blik in Stripschrift 31/32 viel mij direkt de verrassende lay-out op: een keurig verzorgde en vooral overzichtelijke inhoud. (Overigens ook veel lof voor de meesterlijke herdruk van Flash). Alleen zal het gezwets van de heer Glansoor naar alle waarschijnlijkheid als bladvulling gebruikt zijn. Tussen haakjes, waarom werden in Stripschrift 19, de 33-toeren plaatjes ('Sinterklaas', 'Post voor Paulus' en 'De Grote Schoonmaak' meerdere niet bekend), welke zijn gemaakt in opdracht van de KROM-wasserijen, niet bij de Paulus-platen vermeld?
Veel succes met de verdere Stripschriften - enne.... lekker dik houden hoor!

Paul v.d. Veer
Heiloo

Noot van de redaktie

Dank voor de lof en de aanvulling. En wat de kritiek op Glansoor betreft: tsk, tsk, dat er nog mensen zijn die denken dat Stripschrift gebrek aan kopij zou hebben....

Your name and address were given to me by Mr. Frederick Chaplain, writer of the famous British newspaper character 'RUPERT'.
I am a cartoonist for children's comics, and a historian of the strip (also a collector). I am at present writing two definitive works on the strip: THE STRIP CARTOON; Art and Evolution, and THE CHILDREN'S COMIC. I have a small preliminary history book to be published shortly as a pictorial paperback: DISCOVERING COMICS, and am working on: STAP ME!; an anthology of the British newspaper strip, also to be published later this year.
I have contributed historical articles on the comic paper to History Today, Rex Magazine, Mayfair Magazine, The Listener and The Saturday Book 1972, and am preparing a historical survey for the 1973 Penrose Annual, the bible of the printing-publishing trade. I am always eager to add to my collection and so am interested in trading or buying old British, American and Continental children's comic papers - and seeing samples of Dutch newspaper strips, etc.

Denis Gilford, 6 Westdown Road, Catford, London SE 6, England.

Noot van de redaktie:

Met de heruitgave vanThe Penguin Book of Comics is deze brief een van de hoopgevende tekenen die wijzen op een herleving van de belangstelling in Engeland voor strips - na het vroegtijdig overlijden van de Engelse striptijdschriften Cyclops en Linus.

Een heruitgever in Italië, waarmee ik in kontakt sta, heeft, sinds vorig jaar juli, elke maand een serie verhalen van Mickey Mouse uit de jaren dertig herdrukt (oorspronkelijke tekeningen). Tot op heden zijn er 11 fraai uitgevoerde delen verschenen. Geïnteresseerden kunnen een deel bestellen door storting van ƒ 5, - (inclusief verzendkosten, e.d.) op girorekening 1519073, t.n.v. C. v.d. Hoek, Lichtenvoorde. Aangezien deel 1 is uitverkocht bij de uitgever, wordt deel 2 zo spoedig mogelijk toegezonden, waarna men kan beslissen de andere delen,per abonnement à ƒ 4, 50 per deel te willen ontvangen. Van mijn kant zal ik dan proberen deel 1 alsnog voor de werkelijke liefhebbers, via een andere weg, te bemachtigen.

Kees van den Hoek
Raadhuisstraat 19
Lichtenvoorde.

Tot wie moet ik me wenden om me te abonneren op het tijdschrift 'Cartoonist Profiles'?

Gilbert Declerq
Zwijngaarde
België

Noot van de redaktie:

Dit Amerikaanse blad met artikelen over strips en striptekenaars signaleerden wij reeds in Stripschrift 14, pag. 11.
Het verschijnt 4 maal per jaar (in februari, mei, augustus en november) sinds begin 1969 en kost per abonnement $ 10, - per jaar.
Tot heden zijn 'n dozijn nummers verschenen, een beperkt aantal oude nummers zijn nog verkrijgbaar. Schrijft u aan de redakteur: Jud Hurd, P.O. Box 325, Fairfield, Connecticut 06430, Amerika.

Tot mijn spijt blijkt uw tijdschrift voor striplezers dermate banaal en godslasterlijk, dat ik verdere toezending niet op prijs stel.

Joh. L. Slotema
's-Gravenhage

Noot van de redaktie:

Deze brief ontvingen wij na het verschijnen van het Stripschrift 'Underground-nummer'

nieuws

Little Orphan Annie

"Arf! The life and hard times of Little Orphan Annie, door Harold Gray. Uitgave: Captain Company, P.O. Box 430, Murray Hill Station, New York, N.Y. 10016. Meer dan 700 pagina's. De strips gaan van 1935 tot 1945. Prijs: 15, 70 dollars.
Bij dezelfde uitgever: "All in colour for a dime". Herdrukken van oude comic books, maar ook met tekst. Prijs: 12, 95 dollar.

Sexstrips

Bij Bernd Brumbär of Brumm-Comix-Verlag, Frankfurt/Main 1971: "Comic-strip-tease, Sex und Porno in Comic-Strip", 96 blz., 10 DM.
Prutswerk.

Suske en Wiske

Bij de Standaard zullen uitkomen van Suske en Wiske 122; De Kale Kapper, 123; De Zwarte Zwaan, 124; Het vliegende bed.

Oerm

De bekende gag-strip B.C. van Johnny Hart, die in het Algemeen Dagblad verschijnt onder de naam Oerm is nu ook in het nederlands in boekvorm verkrijgbaar.

Het Algemeen Dagblad heeft een eerste deeltje van Oerm ter verkoop aangeboden.

Deel 1 kost ƒ 2, - en heeft 112 bladzijden. Op elke bladzijde staan vier plaatjes. De druk is erg goed en het formaat is oblong.

Uitsluitend bij het Algemeen Dagblad verkrijgbaar.

Kuifje

Het bekende jeugdblad Kuifje bestaat 25 jaar. Op 26 september 1946 verscheen het eerste nummer. No. 40 van 1971 is het jubileumnummer en telt 112 bladzijden (normaal 35).

Het bevat o.a.:

a) Een speciale dubbele omslag van Hergé, in goud gedrukt

b) De terugkeer van tekenaars, die ook aan nummer één meegewerkt hebben: Edgar Pierre Jacobs en Paul Cuvelier

c) Een heel bijzonder dossier over "De wereld van de Strip"

Er staat nog veel meer in en dat voor de prijs van 25 frankjes (ƒ 1, 80).

Kapitein Rob

De heruitgave van de volledige serie verhalen over de avonturen van Kapitein Rob door Pieter Kuhn, nadert zijn voltooiing. Eind oktober 1971 verschijnen de delen 22 en 23 die in tegenstelling tot de vorige delen slechts twee verhalen bevatten.
De reden hiervan is dat Pieter Kuhn op een gegeven moment langere verhalen ging schrijven.
In de beide deeltjes staan de volgende verhalen:

Deel 22:
a) De stranding van de Caprice (64;4406-4467)
b) De ondergang van de Bruinvis (67;4616-4742)

Deel 23:
a) De onberaden weddenschap (68;4743-4876)
b) Het gouden boegbeeld (65;4468-4529)

In het voorjaar van 1972 verschijnen de volgende twee deeltjes met ook ieder twee verhalen.
Deel 24:
a) De zwarte Daya-diamant (66;4530-4615)
b) Het wrak v/d 'Tramontana' (69;4877-4996)
Deel 25:
a) Lupardi en het M'Project (70;4997-5135)
b) Het Raadsel v/d 'Cambria' (71;5136-5253)

In het najaar van 1972 rolt dan het laatste deel van de persen met de volgende verhalen.
Deel 26:
a) De verdwenen burcht (72;5254-5390)
b) Rendez-Vous in Jamaica (73;5391-....)

Verhaal 73 is door het overlijden van Pieter Kuhn nooit afgemaakt. In Stripschrift 24 publiceerden wij dit verhaal in zijn oorspronkelijk onafgemaakte vorm. Afl. 5391-5420 compleet; afl. 5421-5471 volledige tekeningen met tekstaantekeningen eromheen; afl. 5472-5478 slechts met potlood aangezette tekeningen. Waarschijnlijk zal dit verhaal nu ook in zijn onafgemaakte vorm verschijnen, tenzij de uitgeverij een geschikte tekenaar vindt die het verhaal alsnog kan afmaken. Ondanks het feit dat de laatste verhalen niet geheel in de juiste volgorde uitgegeven worden (wat trouwens om produktie-technische redenen begrijpelijk is) zijn we de uitgeverij toch zeer dankbaar voor de volledig herdrukte serie.

Tripje herleeft

Henk Backer, in 1969 nog door het Stripschap geëerd als de pionier van het nederlandse stripverhaal smaakt het genoegen dat dezer dagen een herdruk is uitgekomen van zijn strip "De wonderlijke geschiedenis van Tripje".
Tripje en Liezebertha, zo ongeveer nationale helden in de jaren van 1923 tot 1940, verschenen destijds in Het Rotterdamsch Nieuwsblad en later in de Haagsche Courant. Backer's schepping beleefde des-

nieuws

REDAKTIE: KEES DE BREE
FRANS NETSCHER
ARTHUR VERDELLEN

DE REDAKTIE VAN DEZE RUBRIEK DANKT ALLE LEZERS DIE NIEUWS EN LEUTERLUSSIES OPSTUURDEN EN HOUDT ZICH AANBEVOLEN VOOR NOG MEER NIEUWTJES EN WETENSWAARDIGHEDEN.
DUS LEZERS, UITGEVERS EN ANDERE NIEUWSWETENDEN KLIM EENS IN DE PEN (OF TELEFOON) EN GEEF UW KENNIS DOOR AAN: ARTHUR VERDELLEN, BILDERDIJKKADE 96 KR 82, AMSTERDAM, TELEFOON: 38 79 89.

tijds ongekende successen en het zit er dik in, dat ook vandaag de dag zeer veel kinderen kunnen genieten van de simpel getekende, helder en voor kinderen heel verstaanbaar geschreven verhalen van Backer.
Overigens verscheen Tripje en Liezebertha niet, zoals destijds werd aangekondigd, bij Knippenberg's Uitgeverij te Utrecht, maar is het een uitgave geworden van Sijthoff, het Haagse krantenconcern, dat het niet in de boekhandel brengt, maar het alleen via de krant gaat verkopen. Dat wil zeggen dat lezers van de Haagsche Courant, het Rotterdamsch Nieuwsblad en de Goudse Courant het boekje dezer dagen aangeboden zullen krijgen voor de prijs van ƒ 4, 95. De uitvoering is simpel, maar keurig.

Peanuts

Er zijn vier nieuwe Peanuts van Charles M. Schulz in een vertaling van Ef Leonard op de markt.
In de Zwarte beertjes reeks à ƒ 2, 95 per stuk: deel 1448 'Kijk, daar heb je Snoopy', deel 1449 'Incasseren Charlie Brown', deel 1450 'Hup, Charlie Brown', deel 1451 'Goeie ouwe Snoopy'.
Eveneens nieuw: 'What next Charlie Brown?' geselecteerd uit deel 2 van 'You're out of your mind, Charlie Brown. Een Coronet-pocket. Prijs ƒ 3, 50.

Nostalgia comics

Het zeer fanatiek importerende Real Free Press, Runstraat 31, Amsterdam heeft ook het werkje "Nostalgia Comics" geïmporteerd.
In het boekje, dat ongeveer het formaat van de nederlandse uitgave van "Phöebe Zeitgeist" heeft, staan drie stripverhalen van voor de oorlog. Voor elk stripverhaal staat een korte inleiding en een autobiografie van de tekenaar. Het gaat hier om de volgende verhalen:

a) Flash Gordon (Austin Briggs) adventures on Mongo part one, 1940.

b) Tim Tylors Luck (Lyme Young en Tom Massey) The return to the ivory patrol, part one, 1935.

c) Secret Agent X9 (Charles Flanders), 1937

Volgens de achterflap kunnen we nog zes van deze deeltjes verwachten. Het moet ons wel van het hart, dat we de druk vrij slecht vinden. Het gebruikte papier is van goede kwaliteit, maar het drukken is erg achteloos gebeurd. Wij hebben het zien staan voor ƒ 15, 50; het is te bestellen bij: Real Free Press, Runstraat 31, Amsterdam.

Bert Jan Huizinga

nieuws

Eric de Noorman

Tussen de snorrende pijlen van zijn tegenstanders door heeft Eric de Noorman met gevaar voor eigen leven de boekwinkels bereikt. Als deel 7 biedt hij zich hier voor ƒ 5, -, aan, met zich mee dragend de 2 verhalen: 'Het Tyrfing Mysterie" en "Heidrun', ('De boog van Allard' en 'De twintig laatsten' heeft hij onderweg verloren). Het zijn 2 prachtig gedrukte verhalen, alleen niet integraal herdrukt. Als we naar de oude nederlandse Eric-albums kijken, missen we in de uitgave van nu bij 'Heidrun' bv. de afleveringen 5-21 en 12-21. Achterin het boekje zijn 3½ onbedrukte bladzijden. Het was leuk geweest als de 2 weggelaten afleveringen daar (met een kleine verantwoording b.v.), apart van de verhalen, toch waren afgedrukt. Dan waren oude èn nieuwe Eric liefhebbers volkomen tevreden gesteld. Ondanks dat,een juweel van een boekje.
Hetzelfde kan gezegd worden van het pas verschenen deeltje 8 'de prijs der wrake'. Prachtig gedrukt, weglatingen en toevoegingen van afleveringen en in weerwil van de titel nog steeds ƒ 5, -.

DOOR HET AT EN VAN EEN OVERDOUS PUTAMEINLIJN 'S HET LULLETJE TINUS TRAUMA RUTSELING SUPERLUL VANDEREN...
DIE GOSER MET DIE GROTE TONUS MOETEN WE HEBBEN AUTOMATIC OLGA!

Superlul

Kortgeleden zag Superlul het licht, een 36 pagina's omvattend album van Nico van Welzenes' eerder in het sexblad Smile verschenen gelijknamige satirische sex-strip. Achteraf bezien had uitgever Herman van de Velden, die samen met Jan Jagt de Sex-, Strip- en SF-uitgeverij De Dam in Schiedam drijft, het album liever een andere titel gegeven. Volgens zijn zeggen is een deel van de 6000 exemplaren tellende oplage namelijk ook via Bruna verspreid. In ieder geval is een verkoopprijs van ƒ 2, 75 voor deze curieuze kleurrijke uitgave zeker niet te hoog.

Mickey Mouse

Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van het duitse tijdschrift Micky Maus, werd 4 september 1971 een jubileumnummer uitgegeven. In deze bijzondere uitgave is een grote, fraai gekleurde poster opgenomen met Micky Maus en veel van zijn vrienden uit Disneyland.

Verder vinden we in dit jubileumnummer naast de avonturen van oa. Goofy, Dagobert Duck en Rakker een fotoreportage over Disney World, het nieuwe ontspanningscentrum bij Orlando (Florida) dat in oktober geopend is.
Hoewel Mickey Mouse al in 1928 door Walt Disney op papier werd gezet, duurde het tot 1951 voordat in Duitsland een Mickey Mouse blad werd uitgegeven. In 1958 kreeg het blad zijn huidige naam: 'Micky Maus, jede Woche neu'. Het blad kost in Nederland ƒ 1, 20.

Bert Jan Huizinga

Piggelmee

Voor de lezers die in Piggelmee geinteresseerd zijn willen we even vermelden dat volgens een artikel in Libelle nr. 31 1971, het boekje "Het Tovervisje", nog steeds bij van Nelle te verkrijgen is voor vijftig waardepunten en ƒ 1, 60. Voor de goede orde willen we opmerken dat in de loop der jaren het einde wel wat veranderd is!
Wilde het vrouwtje Piggelmee enige tijd geleden nog Paus worden, tegenwoordig wil ze slechts een bepaald merk koffie hebben.

Stripantiquariaat Tilburg

Op zaterdag 11 september is in Tilburg het eerste stripantiquariaat van het zuiden geopend, genaamd "De Boekanier". De eigenaars zijn Joke en Chris Spijkers. Het adres: Berkdijksestraat 61, tel. 04250-22197.
Elke middag is hun zaak open en op zaterdag de hele dag. Stripschapleden 10% korting, pik in het is winter.

Rob A. Spijkers (geen familie)

Tentoonstelling

In het kader van Europalia 71 is in België een tentoonstelling van start gegaan onder de titel 'Beeldspraak'. Hierin worden 24 nederlandse striptekenaars ten tonele gevoerd, waarbij elke periode vertegenwoordigd is met een evenredig deel. Het begint met Henk Backer (van hem Tripje en Liezehertha en Clowntje Rick) en eindigt met Joost Swarte en Evert Geradts (Modern Papier en Tante Leny). De tentoonstelling is van 17 september tot 24 oktober in Antwerpen, in het Internationaal Cultureel Centrum, Meir 50; daarna verhuist zij naar Brussel (de Kon. Bibl.) en misschien naar Gent. Nadere inlichtingen bij het Stripdocumentatiecentrum, Singel 425, Amsterdam.

R. Richard

Nieuw stripblad

In de maand september is in het zuiden van ons land een nieuw stripblad verschenen. Het heet "Take a Trip to comicland". Het eerste nummer is in offset vervaardigd en heeft hetzelfde formaat als de Amerikaanse sick-comic produkten. De sfeer is ongeveer dezelfde als die van Tante Leny. Het geheel werd getekend door Dozy (pseudoniem) en Frans Timmers.

R. Richard

Spruit

België is een nieuw nederlandstalig stripblad rijk. Het is een maandelijks verschijnend 'mannekesblad', met de naam SPRUIT. In Nederland hebben we met nummer 0 kennis kunnen maken. Het op krantenpapier gedrukte blad liet een uitstekende indruk bij ons achter.

De Gids

Opnieuw schenkt De Gids (no. 5/6, 1971) uitgebreid aandacht aan beeldliteratuur: in de rubriek 'Kroniek en Kritiek' wijdt Rudolf Geel een hoogst inspirerende verhandeling van 17 pagina's voornamelijk aan de opkomst van "alternatieve" strips. "Hoe lang duurt het nog", zo vraagt Geel zich af, "voordat de een of andere Nixon Crumb een prijs geeft?" Volgens hem hoort de liefhebber althans in zijn bezit te hebben: Zap-comix 0 t/m 5, Motor City Comix 1 en 2, Big Ass Comix, Hytone Comix, Despair, Uneeda, Mr. Natural, Home Grown Funnies en Snatch Comics 1 t/m 4. Bij elkaar een gulden of vijftig. Bovengenoemd nummer van De Gids is los voor ƒ 4, 90 te koop. Om het zoeken te vergemakkelijken: de omslag is ditmaal oranje.

phf

Cliff Ukelele Ike

Cliff Ukelele Ike Edwards, de man die Jiminy Cricket, de krekel in de film Pinocchio zijn krakerige tenorstemmetje gaf, is op 76-jarige leeftijd overleden. Edwards dankte zijn bijnaam aan de meesterlijke wijze waarop hij ukelele speelde. In Pinocchio (Walt Disney, 1940) zong hij de titelsong "When you wish upon a star", die bekroond werd met een Oscar.

Ruilmarkt

In het openluchttheater van Amstelveen is een ruilmarkt. Alles kan er geruild worden. Ook strips. Elke tweede en vierde zaterdag van de maand van 10.00 uur tot 14.00 uur.

Loesh

In Frankrijk zijn reeds drie nummers verschenen van het blad "LOESH"-journal des bandes dessinees-. Al deze drie nummers zijn in Nederland geïmporteerd door Real Free Press. De indruk die we van dit maandelijks verschijnende "underground"-blad hebben, is zonder meer uitstekend. Het blad (40 pagina's offset) is zowel qua vormgeving als qua inhoud beduidend beter dan vergelijkbare nederlandse uitgaven als Tante Leny en Modern Papier. We vinden er tekeningen in van oa. Michenet, Volny, Philippou en in nummer èèn, zelfs twee pagina's van de nederlandse tekenaar Willem. Een aanrader.

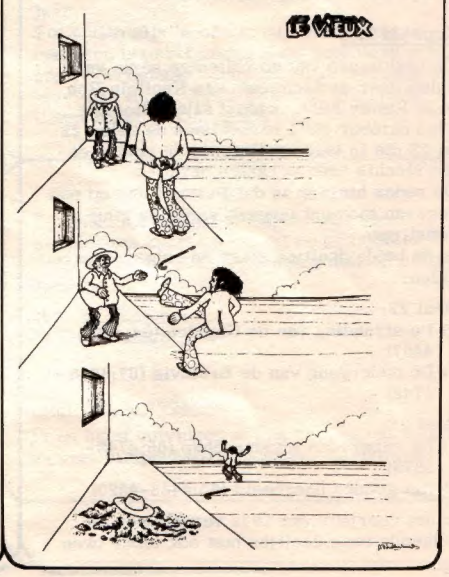

STRIPPARADE

ASTERIX
Uderzo
Goscinny

DE MACARONI'S
Attanasio
Dick Matena

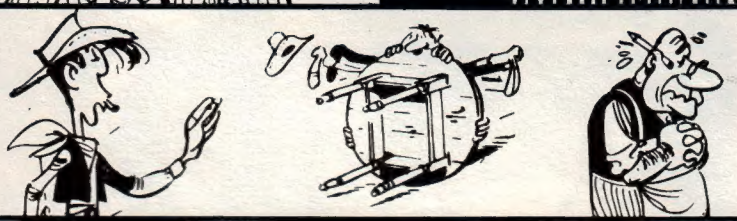

LUCKY LUKE
Morris
Goscinny

MANGAS COLORADAS
Hans G. Kresse
m.m.v. Anton Kuyten

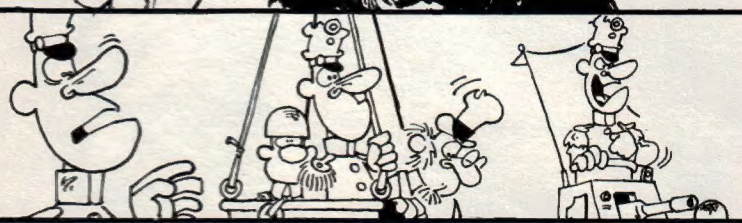

DE GENERAAL
Peter de Smet

GROTE PYR
Dick Matena

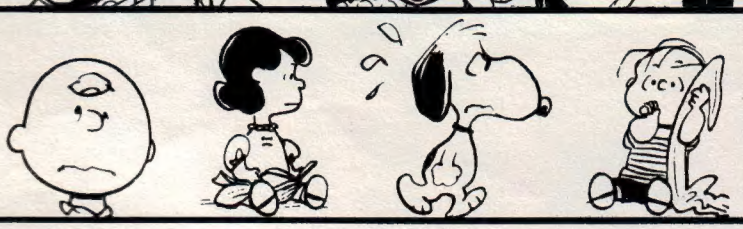

PEANUTS
Schulz

pep-strips hebben altijd een stipnotering

stripschrift

Uitgegeven door
N.V. Levisson M P S voor
het stripschap

Nederlands centrum voor belangstellenden in strip, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 30 september 1968.
Doel: de waardering bevorderen voor strips in het algemeen en Nederlandse strips in het bijzonder.

REDAKTIE

Rob van Eijck/Sandra Griffioen-Boes/Fred A. Julsing/ Ton Koincks/Frits de Winter
Vormgeving:
Anita Broekveldt/Fred A. Julsing

REDAKTIEADRES

De Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk
telefoon: (070) 908780, giro 15412.

VERKRIJGBAAR

- voor abonnement en/of lidmaatschap zie pagina 11
- in de losse verkoop à f 3, 25

SUMMARY

This issue of Stripschrift contains a complete story of the ancient Dutch comic 'Ketelbinkie' written and drawn by Wim Meuldijk. There is also an interview with this writer who is still very popular in Holland with his comic about 'Pipo' a clown. Two Dutch comicdrawers are interviewed because they are in some way connected to Meuldijk. Jan Kruis met Meuldijk in his youth and Jan van der Voo draws Pipo for him now. Furthermore there is a story about the youth of Eric the Northman and a report about the visit of the people from the americain magazine Mad to Holland.